REX HARWEY

CANIONUL BLESTEMAT

Coperta de SANDU FLOREA

The Cursed Canyon
by
Rex Harwey

Rex Harwey

Canionul blestemat

roman

EDITURA ULISE

1991

ISBN 973-550-011-6

Tehnoredactor : Constanța Vulcănescu

Tiparul executat sub comanda nr. 696
la I. P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri
nr. 9—11, București
România

CARTEA I-A

1. PRERIA CU LUMINATORII ȘTERȘI DE PE CER

Din nou șarpele frînghiei descrise o volută sofisticată. Vîrful funiei pocni asemeni trăsnetului slab ce albește ramura mlădie de alun. Lasso-ul lui Brett sfichiui iar aerul, născînd șuierul crotalului flămînd, grăbind desprinderea mustangului de caii sălbatici.

Mai departe goană neîntreruptă, inepuizabilă...

Laramie Brett urmărea herghelia de cai ce se îndrepta spre confluența a două ape. Voia să captureze un mustang alb, un animal tînăr la vreo trei ani.

Încercările hăituitului să rămînă lîngă semenii lui, în dimineața apoasă și cenușie, se lovi de împotrivirea omului. Caii alergau într-un șuvoi viu, cu iuțeala egală. Curînd, curînd vor ajunge într-un loc de unde se vor șterge treptat de pe întinsul pămîntului, confundîndu-se cu vegetația preriei, acolo unde curbura orizontului se definea.

Călărețul se apropie din ce în ce mai mult de calul pe care îl atingea cînd și cînd cu frînghia, obligîndu-l să lărgească unghiul ce se forma între el și direcția de goană a hergheliei...

Brett, pe numele său din prerie Laramie, era muncit de un gînd : Tot mai mult și cît mai repede să formeze cotul de îndepărtare al calului sălbatic, ochit să fie capturat, de ceilalți.

Jur-împrejur, cît cuprindeai cu privirile, imensitatea preriei, iar deasupra, clopotul albastru al văzduhului atotrăbdător, albit în crucea lui de astrul zilei.

Caii sălbatici se depărtaseră de-acum cu cîteva mile bune, iar Brett își ducea la capăt cu tenacitate manevra

de a întoarce animalul cu aproape o sută cincizeci de grade, față de drumul apucat de herghelia ce se mistuia treptat în vălurile străvezii ale depărtărilor.

Alte mile străbătute fără ezitare, tot timpul în coasta mustangului, forțîndu-l să urmeze un traseu impus de el, Brett, într-o salvie crudă, ce se alegea în urma copitelor într-un siaj vegetal.

Tentativele patrupedului încolțit de a scăpa de sub supravegherea omului, erau de fiecare dată dejucate cu abilitate profesională.

Mustangul alb colindase pînă atunci preria cu herghelia în care venise pe lume, de la nord la sud și de la sud la nord, conform legilor transhumanței speciei cabaline americane, de trei ori. Văzuse prima oară lumina zilei în statul Utah. Apucase clime blînde și mai aspre, avusese deseori hrană și apă din belșug. Fuseseră și dăți cînd flămînzise, ori însetat rumegase o iarbă ațoasă.

Dar acum, acel om îl hăituia, obligîndu-l să se depărteze tot mai mult de ai săi, să se rătăcească de herghelie, să ostenească.

Distanța dintre Brett și cal se micșora. O nouă încercare a sălbăticiunii să evadeze în direcția hergheliei, ce-și ștergea formele, în locul unde orizontul se îngemîna cu salvia, se irosi iar : celălalt, omul, se interpunea între el și ceilalți.

Reacțiile mustangului suferiseră noi avataruri. Tremurul corpului, fornăitul nervos, nechezatul întretăiat de alergătură, erau tot atîtea dovezi ale unui protest primitiv, consecința unei nesupuneri instinctuale, neajutorate, în fața unui pericol grav, necunoscut.

Ori de cîte ori Laramie Brett încerca să se apropie de fugar, acesta, adunîndu-și noi energii, sporea și mai mult distanța ce-i separa. La un iard cîștigat de Brett, calul se depărta prudent cu trei. Depărtarea dintre ei mai bine de trei lungimi de lasso, rămînea relativ constantă.

Prima parte a nopții se consumă pentru om uimitor de repede. Brett trecu apoi calul la trap, un trap cuminte, moderat, apoi o apucă la pas.

Sfîrși, cînd văzu că și celălalt cal alb, ce scînteia în lumina primelor stele, încetinise mersul, și descălecă într-o poiană.

Mustangul rîcîia nervos pămîntul cu copita, ciulea urechile, atent la cele mai neînsemnate zgomote ale preriei, pîndindu-l pe om cu coada ochiului, veghind orice gest al acestuia și al roibului său, care l-ar fi pus în primejdie.

Ca într-o înțelegere mută, se dăruiră cu toții odihnei. Brett nu dormea, ori îi ațipise numai un ochi : cu celălalt supraveghea caii.

Văzu animalele păscînd foarte aproape unul de celălalt. Calul sălbatic nu realiza desigur că roibul înșeuat, fără zăbală, era instrumentul decisiv al prinderii sale. Rupea nervos iarba, părînd împăcat cu noul său statut, atent la toate zgomotele.

Mai mult, de la un timp, cînd ajunseră la ei urletele fiarelor cîmpiei, existența apropiată a omului și a calului acestuia îi priau, reprezenta o garanție, apărarea sa împotriva lupilor de prerie.

Urletele sălbăticiunilor deveniră amenințătoare, ajungeau tot mai agresive la mica lor tabără, tot mai limpezi. Brett se ridică în picioare și-și armă carabina. Erau la o depărtare de cîțiva zeci de iarzi, ochii lor de jar se roteau într-un cerc de foc ce se micșora.

De la un timp începu să plouă ; o ploaie piezișă, venită dintr-un alt anotimp într-un coclaur al preriei cu luminatorii șterși de pe cerul jos și apos. Stropii mari, iuțiți, începură să bată darabana, cădeau în neștire, o perdea insolită ascunzînd fiarele de pradă, depărtîndu-le într-un alt timp și un alt spațiu, acolo unde nu mai reprezentau nici un pericol pentru ei.

2. CEAȚA ÎNCENUȘASE SALVIA

În amintirile sale dinspre zori, Laramie Brett se găsea într-o diligență. Aici, în prerie, nu putuse pune geană pe geană. Veghease tot timpul la mișcările coioților, canonindu-se cu disperare să păstreze aprinsă o feștilă pe care o purta tot timpul în coburul șeii, pe care o folosise ca pe o redutabilă armă împotriva fiarelor, păstrîndu-le la o depărtare de siguranță.

Veghease în acest fel viața calului sălbatic și pe a roibului său, ce simțiseră primejdia fiarelor și care foloseau vecinătatea omului ; singura garanție, în acea noapte, pentru a apuca o nouă zi.

Dincolo, în planul gîndurilor, Brett făcea drumul de la Glandire la Forth Smith cu diligența. Prin fereastra drapată cu un doc murdar, pătrundea un colb alb și lipicios. Ar fi putut străbate această distanță atunci, în șaua calului său, dar preferase cupeul poștalionului, pentru niște motive ale sale.

Era supus hurducăturilor, dar economisise timp, fiind și mai puțin obositor. Pe lîngă perdeaua ce flutura asemeni unui cearșaf bătut de vijelie, pătrundea un curent statornic, prăfos, produs de goana diligenței, risipindu-le celor din berlină monotonia călătoriei.

Printre companionii din diligență ai lui Brett se aflau și două femei. Prima, între două vîrste, purta o pălărie cu boruri largi, într-o culoare porumbacă. Ținea în brațe o geantă mărișoară, în forma unui coș de nuiele pentru rufe, din care mînca tot timpul.

Lîngă ea, o alta mult mai tînără, cu obrazul zîmbăreț. Din ce discutau femeile, se înțelegea că cea de-a doua era modistă. Avea un angajament, în perspectivă, la un pălărier din San Antonio. Era însă optimistă, urma să fie supusă unui examen de îndemînare profesională.

Între ele și Brett se găsea un reverend, un preot certat cu foarfecele, cu apa și săpunul. Avea o ținută neîngrijită, slinoasă, părul îi curgea pe spate în lațe murdare, iar umerii obrajilor erau invadați de o barbă înspicată cu roșu și alb.

Exala un damf de amoniac pe care, de voie de nevoie, îl inspirau cei din cupeu. Brett avea porția cea mai mare din acest aer viciat de sfinția-sa. Insul cobora rareori uitătura într-o carte cu scoarțele ferfenițite și soioase, poposind, zice-se, după spusele acestuia, la rugăciunile Sfîntului Patron, de care se simțea legat prin toate fibrele ființei sale.

În acele clipe, pierdea, parcă, legătura cu tot ce-ar fi însemnat lumea terestră, refugiindu-se în cea a cerului de neatins. Suferea — așa glăsuia — pentru jertfa Mîntuitorului pe care îl adora.

Lui, mijlocitorului, rugile către Domnul păreau că-i topesc sufletul. Și pentru asta și-l înzăvora mereu între scoarțele negre, neprihănite și unsuroase ale cărții sfinte, păstrîndu-l acolo, pentru totdeauna lăcătuit și ferit de vederile semenilor păcătoși.

Călătoria cu diligența avea pentru Brett tîlcul ei. În urmă cu doi ani, Medora, soția sa, și Dick, fiul său, muriseră într-un tren spre Guadelupa atacat de desperados, niște tîlhari la drumul mare.

Cum șeful acestora, un anume Mac Nall, vinovat de moartea alor săi, nu fusese încă prins de poliție și dovedit, Laramie Brett, sheriff într-un oraș din Sud, în Dead Feast, se hotărîse să-și facă singur dreptate.

Pentru asta colindase și mai bătea drumurile New Mexico-ului, în zilele sale libere și în concediile date lui de consiliul. Spera că-l va găsi într-o bună zi.

Laramie Brett zăbovea în amintirile sale tot în diligență. Aici, în prerie, mustangul alb ciulea nervos urechile la urletele lupilor, fornăind nehotărît, în ceea ce ar fi trebuit să facă: să rămînă în preajma omului, ori să fugă unde va vedea cu ochii, să scape de vecinătatea lor. Rămase însă să pască, totuși, la cele cîteva lungimi de lasso de omul care nu-l slăbea din ochi...

Acolo, în cupeu, părintele catolic, ce n-avea tonsură, sigur un fervent consumator de tării, dormea iepurește, simțindu-se în largul său, ca în orice chilie monahală pe roți.

Sforăia cu buza de jos mare, arsă de jarul țigării, o buză vînătă, lăsată, de pe care se prelingea un lichid

lipicios. Cînd maxilarul îi tremura în somn, stropșea în jur picături rău-mirositoare de la dinții putrezi.

Din cauza drumului tot mai prost, poștalionul aducea deseori cu o goeletă pe o mare cu hachițe. Numai că padrele deschise iar ochii injectați de nesomn și mormăi ceva incoerent.

Poate recita în barbă un psalm. Furișă apoi, ca orice pămîntean de rînd, mîna sub reverendă și scoase de acolo o sticlă din care trase cîteva înghițituri. O puse apoi la loc, în tainița ei, scăpînd un rîgîit tărișor, și făcîndu-i șmecherește cu ochiul lui Brett...

Roțile berlinei rulau pe șleauri asediate de praf și ciulini, Surugiul gonea caii, plesnindu-i, la răstimpuri, cu șfichiul biciului. Brett scoase capul pe fereastră, îndepărtînd un colț al perdelei și inspiră aerul prăfuit al drumului, dar mai bun decît cel alterat de picioarele și răsuflarea companionului său.

Simțea tot mai conciliantă privirea doamnei Lotte Brown, doamna cu pălăria fistichie, care ciugulea tot timpul din valiza ei enormă, ținută pe genunchi, mîncînd cu zgomot din cauza unei proteze ce nu i se potrivea.

Printre călători se mai afla și, zice-se, un om de afaceri, unul Leon Stick, ce se lansase într-o conversație fără viitor cu vecinul său ce se prezentase simplu : Bube, pe numele său lung Billy Cliff. Era scund, gros, cu ochi porcini, cu un obraz prosper de ins bine hrănit, nedus la frizer de un timp bunișor.

Avea un tic : se trăgea mai tot timpul de una dintre urechi, o ureche depărtată de cap, și care aducea cu o foaie de pătlagină.

În ceața cenușie a amintirilor, diligența urca și plonja prin denivelările drumului, un drum ce parcă plutea pe un nor de colb, iar aici, în preria apoasă, mustangul alb părea că n-are chef să cadă pradă colților lupilor, ce, blestemații, micșorau vizibil distanța dintre ei și cai.

Brett era convins, în atarea situație produsă de întîmplare, că vecinătatea lor nu era primejdioasă, atîta timp cît ardea focul întreținut cu greu de către el. Știa din experiența sa de pînă atunci, că mustangul alb nu va

prefera o eventuală evadare spre libertate, atîta timp cît instinctele sale îl preveneau că n-avea nici o șansă să schimbe hăitașul de acum, cu alții necruțători.

Se ridică și aruncă iar vreascuri în focul ce ardea în papainoage, suflînd în el, făcînd tot ce era posibil să nu se stingă ; în acest fel sălbăticiunile din vecinătate rămîneau acolo, așteptînd un moment prielnic cînd omul va cădea răpus de oboseală.

Atunci se vor arunca asupra botului cailor, încleștîndu-l și amețindu-i, atunci cînd în dorința acestora de a se descotorosi de fiare se vor roti pînă cînd vor deveni o pradă ușoară.

În planul cvasioniric, diligența alerga cu repeziciune. Pleasna biciului spărgea aerul în cioburi pe deasupra crupei cailor mijlocași. Cupeul, deseori, părea că se va frînge în bucăți. Drumul traversa o pădure de fag, un făget tînăr, la începuturile lui, cu prospețimea tinereții în el, cu zvonul și șoaptele viețuitoarelor deranjate din tabieturile lor la trecerea vijelioasă a diligenței.

Discuția dintre femei ajunsese inevitabil la confesiuni. Niște destăinuiri făcute în șoapte ce colindau berlina de la un capăt la celălalt. Brett, deși n-avea pentru ce să cunoască intimele lor detalii de viață, află că Lotte fusese cerută de nevastă de un ranger din Dodge City. Totul fusese aranjat de un tejghetar din oraș, care o recomandase, cunoscînd-o dintr-un hotel, unde fusese cameristă.

Femeia vorbea sîsîit, cu o voce de soprană, vorbea fără întrerupere, și mesteca tot timpul anevoie cu proteza ce nu i se potrivea, scoțînd din gură reziduri de mîncare pe care le depozita în valiză ; spre consternarea modistei, se întîmpla deseori, să ia din aceste reziduri și să le bage îndărăt în gură...

Brett simțea nevoia să evadeze din cupeul populat cu o lume ce nu-i inspira prea multă simpatie și să se gîndească la Mac Nall, la banda lui, cu care se jurase să se răfuiască. Tîlharul, după ce dăduse o seamă de lovituri pe traseul ce ducea spre Guadelupa, fusese apoi parcă înghițit de pămînt.

Și, tocmai în acel moment, cînd nimeni, se părea că, n-avea nevoie de așa ceva, un foc de armă sfîșie calmul

relativ al preriei. Urmară și alte focuri, iar un glonț transformă în pulbere felinarul surugiului, născînd în diligență momente de spaimă. Erau atacați de desperados.

— Tîlharii ! țipă proprietara uriașei valize. Vom fi măcelăriți !

— Doamne-Dumnezeule, se înfioră tînăra. O să murim sigur !

Brett socoti că nu trebuia să rămînă în expectativă. Scoase Derringer-ul din tocul de piele și îndepărtă colțul perdelei, intenționînd să deschidă focul, dacă simțea nevoia.

— Ușurel, ușurel, fiule ! îi duhni în ceafă răsuflarea fetidă a padrelui. Aruncă jucărioara, altfel te expediez la Marele-Spirit al tău, corcitură !

Laramie Brett trăi momente contradictorii. Falsul padre era un temut bandit, un desperado în anteriu și în care abia atunci îl presupuse pe Mac Nall, omorîtorul alor săi.

Tîlharul, și el, văzuse în Brett metisul. Și cu adevărat. Mama lui Brett fusese o indiană, o siușă. Pentru prevedere, Brett dosise insigna de sheriff în căptușeala vestei din piele de antilopă.

De afară împușcăturile nu mai conteneau. Unele se loveau de pereții din lemn ai berlinei, păstrînd aici o atmosferă de panică.

Însoțitorul, Jesse Rich, intervenise în luptă. Arma sa pocnea la răstimpuri, adăugînd curaj călătorilor. Judson, surugiul, nu tăia nici el frunză la cîini. Trăgea de-acum și el cu arma în urmăritori, încercînd să-i păstreze la distanță.

— Lumea s-a păcătoșit, comentă Lotte. Pentru asta Domnul o va prăpădi. La judecata de apoi toți ticăloșii ăștia vor fierbe în smoală. Nu vor găsi nici o îndurare.

— Aruncați tot ce cărați prin buzunare, porunci Mac Nall.

— E în cîrdășie cu cei de afară, se auzi moale insul uscățiv.

Impostorul preot acoperea cu spatele fereastra, amenințîndu-i cu armele. Nu era de glumit. Întreaga atitu-

dine a banditului arăta că va fi necruțător cu oricine nu ar fi ascultat.

Bărbatul slab se albise în obraz. Avea cu el o sumă importantă de bani : plata pentru vitele vîndute în California. Vreo două mii de dolari.

— Ce blasfemie ! ibucni iar Lotte Brown, potrivindu-și ochelarii. De-ar fi soțul meu de față ?!

— Ar fi făcut rahatul praf ! Și înmoaie-ți clanța, sfrijito !

— Ce fel de padre ești ?! Piei, Satană, dintre noi !

— Nu mai bate cîmpii și răstoarnă-ți valiza să văd ce-ai acolo !

Împușcăturile se înteţiră. Bandiţii călăreau tot mai aproape de cupeu. Gloanțele lor ocoleau deocamdată caii și surugiii ! Înțelegerea dintre Mac Nall și acoliții săi era ca, după ce șeful lor în anteriu expedia pe fereastră două focuri de revolver, ceilalți să doboare un cal și să imobilizeze diligența.

Mac Nall nu adunase încă tot furtișagul ; își propusese să ascundă o parte din el, să nu-l împartă cu ceilalți. Dar nici să verse sînge de om. Mai ales dacă nu era strictă nevoie. Și așa avea destule crime pe răbojul său.

Din valiza Lottei își făcură apariția : o pudrieră, o proteză cu dinții din nichel, oglinda, cartea de rugăciuni a sfîntului Augustin și restul unui cîrnat din care rupea și mînca nervos.

— Ești un om rău ! Viitorul meu soț are să-ți vină de hac !

— Gura, femeie ! Mi-ai clefăit destul în ureche cînd credeai că dorm ! Dacă mai rostești o vorbă, te arunc afară din cupeu !

— Mă voi ruga protectorului meu să te pedepsească, padre ticălos !

— Încheie, smintito ! Altfel te azvîrl oamenilor mei. Unii n-au atins os de femeie de luni de zile !

— N-ai decît ! Să știi că nu mă înspăimînt. Domnul îmi va da putere să fac față oricărei pedepse.

— Ești complet nebună !

— Încearcă și ai să vezi !

Femeia tînără înlemnise în colțul său. Dacă Lotte era dată banditilor, nici ea nu va avea o soartă mai bună.

Sosise momentul prielnic pentru Brett să intervină. Cînd banditul îndreptase pistolul spre Lotte, cu care dialoga, pumnul șerifului îi explodă celuilalt în obraz, trîntindu-l pe podina trăsurii. Se apleca apoi să-și ridice Derringer-ul, dar răsună o bubuitură care înteți spaima de acolo, multiplicînd-o...

Trăsese acel Bube, tovarăș în ticăloșii cu Mac Nall...

3. UMBRA LASSO-ULUI PĂTA PRERIA...

Dimineață. Goana a fost luată de la capăt. Iarba era înrourată și copitele cailor lunecau prin locurile lipsite de vegetație. Nu trebuia să forțeze bidiviul ori calul sălbatic, pentru că s-ar fi putut accidenta, iar strădania lui de pînă atunci să-l captureze fără nici un cusur s-ar fi irosit în van.

În timp ce alerga după celălalt cal, Brett nu se putu abține să nu admire trupul viguros al armăsarului alb, coama-i lungă, mătăsoasă, ce flutura des în curentul iscat de neobosita goană, coada în forma unui „S" ce se unduia în fuga lui neostoită, sălbatică, o fugă înverșunată în a-și apăra dreptul său de a nu se supune nimănui, de a trăi după regulile hergheliei...

Tentativele de a-l prinde în laț se soldaseră cu o serie de eșecuri, care îl nedumeriseră pe Brett. Era prima oară cînd i se întîmpla un asemenea lucru. Dădea faptul pe seama oboselii, dar și pe agilitatea cu care animalul se ferea de capcane.

Atunci cînd umbra frînghiei șerpuia prin salvie, mustangul schimba fulgerător direcția și ritmul alergăturii, ocolind cu abilitate primejdia.

Iar o nouă încercare, la fel neizbutită. Mai departe o urmărire fără istov. Brett auzi o nouă fornăitură a

celuilalt, îngînată de calul său. Asta mai trebuie! Cît i se părea de bizar, dar animalele comunicau între ele.

Totul urma să curgă pe un făgaș favorabil lui, dacă bidiviul său pactiza cu el și nu cu celălalt. Însemna atunci că momentul capturării nu putea fi departe. Din bine în mai bine.

Manifestările calului domesticit erau îngînate, cu puține modificări, de cel sălbatic. Mai departe urmărirea epuizantă pe distanța a cîtorva mile bune; Brett nu întrezărea încă finalul...

Oboseala punea stăpînire treptat și pe calul lui Brett. Potcoavele de fier îi confereau o mai bună stabilitate, și totuși. Greutatea lui, acest lest viu, atîrna periculos în balanța consumului de energie a calului domestic.

Din nou mima mustangul alb. Faptul îl mulțumea pe Brett. Sporea roibul iuțeala, mărea și mustangul viteza. Încetinea roibul, celălalt îl imita. Cît timp lumina zilei guvernase preria, distanța dintre cai se păstrase constantă: aproape zece lasso-uri.

În acest fel, urmărirea a durat pînă s-a instaurat seara. O spumă albă, fosforescentă, acoperea trupurile încinse ale patrupedelor. Brett, trebuia să recunoscă faptul că sălbăticiunea avea o rezistență ieșită din comun. Și calul lui Brett era un exemplar viguros, ce ținea la eforturi prelungite, și-l talona din aproape pe celălalt, îmboldit, este adevărat de pinteni și de vocea sa, cînd amenințătoare, cînd rugătoare, prietenoasă, omenoasă, persuasivă, a unuia dominat de pasiune, dar și de necesitatea de a trăi, de a face față cheltuielilor cu ținerea ranch-ului pe picioare.

Mustangului nu-i era totuși limpede încăpățînarea lui Brett în a-l urmări, hăituindu-l de atîta bucată de vreme, îndepărtîndu-l de herghelie, unde abandonase o iapă roșie ca un bulgăre rupt din soarele apusului, cu care se împerechiase și de la care, după cum glăsuiau instinctele ei, aștepta un mînz, o nouă progenitură, ce va înmulți comunitatea cabalină...

O înserare cu hachițe. Hăituitului locurile îi erau străine. Nici n-avea de unde să le cunoască. Nu mai fu-

sese pe aici. O neliniște hrănită de o teamă primitivă îi încercuia în chingile desperării sufletul său de cal. Omul cu pletele negre, ca pana corbului, îl fugărea ahtiat de a-l supune, parcurgînd coclauri străine, devenite înfricoșătoare, acum sub misterioasa și palida lumină a lunii.

Aproape zburau unul după celălalt prin liziera unor castani pitici presărată cu tufărișuri de agrișe. Poleiala de fosfor a frunzișurilor lumina dîrele adînci din salvia trezită la viață sub argintiul mătuit al cerului. Peisajul nocturn se înveșmîntase apoi într-o acuarelă asemănătoare celor din basmele lui Hans Christian Andersen.

Hăituirea mustangului alb era în toi. Pentru a putea fi capturat, apoi îmblînzit, trebuia mai întîi înfometat, lipsit total de apă, să-l împingă în pragul epuizării. Numai atunci animalul acesta dotat fizic, putea fi descurajat ; reacțiile sale primitive de autoapărare urmau să-i slăbească, dîrzenia de pînă acum trebuia diminuată pînă la totala ei anulare. Din acel moment putea conta că sălbăticiunea urma să fie capturată.

Fostul șerif cercetă iar locul stelelor de pe cer corectînd direcția de hăituire a fugarului. Nu peste mult timp urmau să apară colinele. Era semnul că nu se rătăciseră în imensitatea preriei.

Capul începuse să-i cadă obosit pe piept, simțea că pleoapele i se lipesc. Trebuia să reziste, să se domine, să-și învingă slăbiciunea temporară. La primul popas o să-și facă o cicoare, să se întremeze, să reziste avalanșei de tentații de a opri și a se odihni.

Asta ar fi însemnat revigorizarea celuilalt cal, prelungirea hăituirii pînă la calendele grecești, poate ar fi putut însemna chiar un eșec, mustangul să se mistuie în afară de capătul preriei. Jinduia totuși odihna ca pe apa de cleștar a unui izvor, dar se înfrînă...

Laramie Brett bătea la patruzeci de ani. Osteneala îl copleșea tot mai mult, dar n-avea încotro ; trebuia să continue urmărirea.

Iar un galop, totuși mai moderat, la o limită suportabilă de roibul lui Brett ce se resimțea și, care conve-

nea și calului sălbatic, printr-o salvie ce pîriia frîntă de copite, într-un aer cenușiu prin care colindau miresmele ierbii pîrguite.

Venise sigur o înserare, pentru că Brett călărea prin ea. Albul obositor al calului sălbatic se împăcurea treptat, treptat. Desenul de pe fruntea lui, acea frunză de arțar, ce ziua avea culoarea neagră, acum strălucea cu marginile aureolate, aducea cu o pată dintr-o galaxie, o galaxie vie, albă, cerească, o alcătuire cosmică limpede.

Nu se putu stăpîni să nu-l admire. Iar întorsese capul spre el, poate să-i ghicească intențiile. Era un pur-sînge perfect, un cal ce-ar fi însemnat mîndria oricărui rancher, de-al stăpîni, de-al avea în corral, să-l înscrie la rodeo, nimeni să nu-l poată înșeua, să rămînă ca o sculptură vie, un model de statuie ecvestră pentru dăltuitori.

El, Laramie Brett, va deveni proprietarul acestui mustang. Va fi invidiat de toți crescătorii de cai din ținut, poate de pe tot cuprinsul Arizonei și al Californiei. Îl va păstra, nu-l va înstrăina, oricît de mulți bani i s-ar fi oferit să-l vîndă...

Iar la trap lent. Un răgaz pentru animale să nu-și irosească complet puterile în încleștarea surdă ce continua cu o precizie înspăimîntătoare de cînd porniseră de la ultimul loc de odihnă.

Locul unde urma să fie capturat și de unde nici un mustang — pînă atunci, de cînd prindea cai sălbatici — nu-i scăpase, de unde toți se întorseseră înșeuați și cu căpețeaua prinsă de cap, se apropia implacabil.

Oboseala începuse iar să acționeze asupra lui. Parcă se găsea sub acțiunea unui narcotic ce-și făcea efectul. Se găsea în șa, dar pendula între somn și trezie. Lăsă roibului său credincios grija urmăririi mustangului.

El, Brett, părăsise de fapt meleagul prins într-un somnnesomn ce îl căra cu el, prăbușindu-l într-un abis al amintirilor, de unde încercă să scape, să evadeze, dar nu reuși.

Se făcea că se află într-un vagon de tren alături de Matt Hill, prietenul și ajutorul său de sheriff. Auziseră că, într-un ținut învecinat, Mac Nall își făcea mendrele. Porniseră deci pe urmele acestuia. De curînd atacase un tren, pentru care bănuia că putea repeta fapta.

Se urcaseră și ei într-o garnitură, anume aleasă și se găseau la fereastra vagonului ; în așteptarea unui eventual atac, garnitură ce făcea legătura între Santa Fe și Passo del Norte. Vagonul avea două șiruri de bănci lipite de pereții laterali.

Polițiștii veniseră îmbrăcați asemeni păzitorilor de oi, în intenția de a nu bate la ochi, înșelînd mai ales pe eventualii tîlhari.

Faptele se petreceau cu mulți ani în urmă, la scurt timp după ce îi pierduse pe ai săi și după eșecul din diligență. Nu-și putea ierta atunci că-l scăpase pe Mac Nall. Fusese rănit grav de acel Bube, dar printr-o minune rămăsese în viață, ajutat de Cer și de un doctor dibaci care-i scosese glonțul de sub claviculă și-l cususe.

În închipuirea sa, Brett se afla deci la una dintre ferestre. Citise articolul ziaristului ce-l întîlnise pe Mac Nall într-un vagon jefuit sub privirile banditului ce conducea întreaga mîrșăvie.

Relatase cu lux de amănunte felul cum decursese convorbirea sa cu Nall. Brett nu s-a mulțumit numai cu atît. S-a dus la ziar și l-a cunoscut pe reporter, pe acel Bob Lawrance, un tînăr cu obrazul deschis de anglo-saxon, curajos, devotat carierei de ziarist și eticii acestei meserii, neaservit nimănui.

Brett află cu ocazia acestei vizite cîte ceva despre banda lui Nall, caracterizată de Lawrance ca o scursură de indivizi fără căpătîi, o adunătură de prin Texas și New Mexico, căutați peste tot pentru fărădelegi.

Descrierea era edificatoare. Mac Nall fusese recunoscut de Brett. Era cel care îi ucisese pe Medora și pe Dick. Avea obrazul crestat de lovitura unui cuțit, iar

buza de jos, arsă de jarul țigării, era lăsată și de pe ea se prelingea o zeamă cu miros neplăcut.

Numai că Nall din tren era un individ elegant, bărbierit, tuns recent, avea bilet cumpărat pentru întreaga călătorie, purta un Stretson alb de pai, iar sub haină pistoalele.

Pătrundea prin vagoane asistînd la jefuirea călătorilor. Nall îi confiscase ziaristului aparatul fotografic, cu un gest brutal; viața acelui Lawrance — la un moment dat — atîrnase de un fir de păr...

— Ce faci de fapt în meseria asta a ta? îl interogase Nall.

— Nu vă este cunoscut cu ce se îndeletnicește un ziarist ?!

— Faci negoț cu ziare pe străzi?

— Asta o fac jurnaliștii, Sir! Eu scriu articole și le public.

— Dacă e p-așa și nu-mi spui gogoși, ești un valoros, gringo! Ai ceva în capul ăla al tău.

— Mă măguliți, Sir.

— Despre mine ce-ți trece prin cap să spui la gazetă?

— Că sînteți un desperado-gentleman.

— Ești lingușitor ca un cățeluș parfumat, gringo!

— Așa vă apreciez eu, Sir! Și cunosc la oameni.

— Ce-ai smîngălit pe hîrtie despre ce se petrece sub nasul tău?

— Să vă zic drept, n-are să vă placă deloc.

— Îți împușc limba dacă mai repeți prostia asta!

Țeava pistolului tîlharului intrase în gura lui Lawrance. Percutorul se depărta cu o încetineală bolnăvicioasă. La o simplă apăsare bruscă, a trăgaciului, creierii lui Lawrance luau drumul tavanului cupeului. Nu era prea surîzătoare situația ziaristului.

— Dacă mă omori, faci din mine un erou, Sir! Întreaga presă mă va deplînge, iar pe dumneata te va incrimina.

— Cum vine aia să mă incrimineze?! Vorbești ciudat, gringo!

— Are să vă condamne, Sir.

— Așa e ! N-am nevoie de tămbălău, își îndulci Nall vocea. Ai tras deci cu ochiul la ce fac oamenii mei și nu prea agreezi treaba asta. Asta nu înseamnă că trebuie să mai ții și minte.

— Meseria mea îmi cere să observ tot ce e în jur, Sir.

— De data asta n-ai văzut nimic, gringo. Ai stat cu mine la taifas. Iar dacă totuși vreun drăcușor te îndeamnă să ții minte ceva nu te-aș sfătui. Ar fi total în detrimentul tău.

— Și atunci ce să fac ?

— Să-ți tivești pleoapele, urechile și gura !

— Totul depinde de dumneavoastră, Sir !

— Vezi, așa te vreau, gringo ! Ești uns cu alifii înmiresmate, băiete. Ai să faci carieră, pe legea mea de desperado ! Te iau în trupa mea, ca să-mi poți lăuda prin gazete faptele.

— Mă măguliți, Sir. Dar n-are să mă publice nimeni. Mă vor vîna și pe mine, și faptele tale osanalate de mine vor fi arse în foc.

— Bine, gringo ! Laudă-mă atunci numai în ziarul de unde mănînci pîine. Dacă mă înjuri, n-ai să mai apuci zile multe.

— OK, Sir ! Împărțiți mai întîi agoniseala din prada celor din tren. Ar fi un motiv să vorbesc de bine banda lui Mac Nall.

— Pe ce lume trăiești, gringo ?! Nu mai sînt timpuri pentru filantropie.

— Faceți fapta asta și am să vă preamăresc.

— Bați cîmpii, gringo !

— Atunci nu putem ajunge la o înțelegere, Sir.

— Nu mă călca pe nodurile de la picioare, că iau iute foc. Uite, totuși, aș putea face ceva. Dacă mă descrii în culori trandafirii, promit că-mi mut terenul de lucru într-alt stat din West. E, OK ?!

De pe fruntea lui Lawrance se prelingeau broboane de sudoare. În orice clipă glonțul lui Nall putea porni.

— N-are să-mi fie însă ușor, dar voi încerca, Sir.

— Să publici, gringo, nu să încerci. Nu mă duce cu preșul. Ori e albă, ori e neagră. Dacă-i neagră, pregătește-te să mori.

— Vă asumați un risc prea mare, Sir. Veți fi vînat ca un cîine turbat. Se vor face potere în fiecare stat, se va...

— Lasă lătratul, gringo ! Că n-oi fi vreun președinte, ori guvernator de stat. Tu ai să fii uitat chiar a doua zi după ce am să-ți arunc o floare pe mormînt.

— Dacă voi trăi, o să citiți în gazetă că sînteți un bandit gentleman, un desperado trăit în lume, cu farmec personal, inteligent, cu maniere elegante, cu...

— Aiurezi bine, Lawrance ! Te-a prostit frica. Scrie simplu, ceva care să fie crezut. Și pe scurt, vorba multă sărăcia omului.

— Este părerea mea sinceră, Sir !

— Lasă prostiile. Facem tîrgul, ori îți zbor creierii !

— Eliberați mai întîi femeile și nu le luați cu voi ! Ați răpit și femei indiene. Acestea își vor curma zilele. La bărbații lor părăsiți în sate nu se mai întorc.

— Cine dracu le-a pus să plece de acasă ?

— Erau în drum spre El Paso cu lucruri pentru tîrg. Unele au bărbații în tren.

Mac Nall își scărpină ceafa cu țeava pistolului. Temuta armă părăsise obrazul lui Lawrance. Greu să poată lua banditul o hotărîre. În jurul lui Nall și Lawrance se adunaseră și alți bandiți. Rînjetele acestora nu-i cădeau bine deloc șefului bandei.

— Sir, faceți cum vă spun eu, n-are să vă fie rău, îl imboldi din nou Lawrance, văzînd cum oscila banditul.

— Mă învoiesc, Lawrance ! Dacă îmi ponegrești oamenii în ziar, te aduc pe sus la Passo del Norte și te spînzur de felinarul saloon-ului Flamingo. Îți dinamitez și șandramaua unde tipăriți fițuica.

— OK, Sir ! O să fiți mulțumit.

— Am să te văd, băiete !

— Nu vă faceți probleme, Sir.

Cele relatate de ziarist în gazetă produseră senzație. Fotografiile erau autentice. Ziarul și-a triplat tirajul cîteva zile la rînd.

Mac Nall și-a mutat apoi teatrul furtișagurilor și al tîlhăriilor în Arizona. După articolul din ziar, la cîteva luni, Mac Nall fusese atacat de rangers călări.

Pierduse în luptă aproape întreaga bandă. Scăpase el și cu ofițerul său Bube și vegetau, pe undeva, prin orășelele fierbinți, sub nume de împrumut.

Intenționa să se așeze pînă la urmă în vreo localitate din West ori Midle West și să treacă la o viață sedentară.

Dar pînă cînd vor avea o ocupație serioasă, își iroseau vremea prin saloon-uri bînd tării, jucînd cărți, undeși tocau banii adunați prin fărădelegi...

5. VECINATATEA PRIELNICĂ A LUPILOR DE PRERIE

Un coiot flămînd îl trezi pe Brett. Fiara se aruncase asupra mustangului, gata-gata să-l însface de bot și armăsarul speriat o rupsese la fugă. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

Brett sări cu iuțeala fulgerului în șaua roibului și o porni în galop pe urmele fugarului, tăind în două haita de lupi. Distanța dintre cai sporea cu fiecare secundă, urmare a inerției celuilalt.

Calul sălbatic, fascinat de neașteptata ocazie de a scăpa de sub presiunea lui Brett, profitînd și de o vizibilitate bună conferită de luna plină, simțea renăscîndu-i puterile.

Dar încotro se îndrepta ?! Va întîlni vreo altă herghelie care îl va adopta ? Măcar o turmă de bizoni să găsească și tot ar fi fost bine. Printre acești coloși bruni își stabileau locul de viață și destui mustangi.

În alergătura sa, calul sălbatic aducea cu un astral oarecare, dezlipit dintr-o galaxie în expansiune, astral pornit în vidul cosmic spre un niciunde mai prielnic pentru o nouă identitate, dispensîndu-se de vecinătatea sufocantă a lui Brett.

Urmărirea se declanșase iar. O alergătură pe viață și pe moarte. Omul izbutise să se mai apropie de calul fugar cu o lungime de lasso. Brett auzea răsuflarea încinsă a animalului acoperit de o spumă albă, o răsuflare în contratimp cu a roibului său.

Îi vedea capul pe jumătate întors, pîndind șarpele alburiu al frînghiei, în intenția de a ocoli ochiul rotund, la capătul căruia se găsea captivitatea sa, acest încăpățînat Brett și cerul violaceu prăbușit peste imensitatea preriei.

Mustangul înțelegea instinctiv pericolul ce-l reprezenta frînghia. Văzuse cîndva o piele-roșie capturînd un surat de-al său, cu o asemenea funie șerpuită.

Înțelegea mai bine abia acum desperarea celuilalt mustang și jalea întregii prerii din ochii aceluia de a scăpa de captivitate cînd a căzut în grumaz cu piciorul rupt. Apoi acea detunătură la fel cu oricare alta auzită cînd erau împușcați bizonii.

Ritmul alergăturii începu să slăbească. Mustangul alb încetinise fuga, dînd semne de oboseală. Brett nu putea să realizeze dacă fusese ultima tentativă a calului sălbatic de a se pierde în imensitatea spațiului verde.

Cădea amurgul, un amurg ca toate amurgurile pline de taine. Toți trei, cai și om, ajunseseră la capătul puterilor. Își legă roibul la conovăț, și-l lăsă să pască așa, la o lungime de lasso.

Începuse să fie ros de temeri să nu-i dezerteze cumva roibul, sedus de mirajul libertății, solidarizîndu-se instinctual cu semenul încolțit de el. Mai auzise de asemenea cazuri, cînd animalele îmblînzite fraternizaseră cu cele hăituite...

Șunca friptă la foc avea un gust iute și-i mai ostoi sărătura cu puțină tărie. Îl luase și cu frig și tegrita îi punea sîngele în mișcare, adăugîndu-i bună-dispoziția de care avea nevoie.

Privi la mustangul alb. Incredibil ! Păștea alături de roibul său. Se apropiase de el, înfrățiți parcă într-un des-

tin comun. Scena se consuma la cîțiva zeci de iarzi depărtare, cînd începu să tune destul de urît, apoi stropi grei de apă începură să cadă bezmetici.

Fulgerele tăiau înaltul ca niște săbii ale providenței, înfigîndu-se în măgurele depărtate și-n cîțiva stejari uriași. Spaima atavică de fulger și de trăsnet apropiase și mai mult animalele ; se potriviseră una în fața celeilalte, astfel că își atingeau greabănele.

Ploua nesuferit și pisălog. Renunțase să pornească pe o asemenea vreme. Rămase lîngă focul său de popas ce murea și învia însuflețit cu cîte un pumn de vreascuri, foc șicanat de apa venită de sus, o apă leșiatică ce-l fleșcăise pe el, pătrunzîndu-i la piele.

Aversa încetă brusc tot așa cum pornise. Animalele erau ude și ele, frigul le făcea acum la toți rău, dar n-aveau de ales.

Din nouă pășteau greabăn lîngă greabăn, atente la pîrîiturile crăcilor date pe foc și la pericolele surde ale preriei ajunse acolo.

Cu fiecare secundă noaptea se cătrănea tot mai tare. Caii sătui dormitau unul lîngă celălalt, încălzind cu trupurile lor pămîntul.

Un moment se lăsă sedus de ideea aruncării lasso-ului și capturarea sălbăticiunii. Era totuși riscant. Mustangul se dovedise un exemplar de o vigoare ieșită din comun.

Sigur, l-ar fi tîrît pe Brett prin iarbă l-ar fi scăpat. Forțele dezlănțuite ale calului sălbatic, hrănite de instinctele sale aduse o dată cu venirea lui în viață, i-ar fi spulberat întreaga muncă de pînă atunci irosită pentru capturarea acestuia. Cel mai bine era deci să renunțe, să nu se pripească.

Destule minute mai tîrziu, Brett moțăia în fața focului, în timp ce caii păşteau cuminți unul lîngă celălalt pe aria desenată de lasso.

Altă alternativă nu exista. Urmărirea dura de două zile. Și calul său se resimțea. Urletele lupilor se înteţiseră. Scăpărările ochilor de fiare alcătuiau un cerc pulsatoriu de scîntei agresive și incomode.

Carapacea calului sălbatic alcătuită din frica instinctuală de om și de fiară, îi era din nou prielnică lui Brett. Oboseala însă îl răpuse și se lăsă cotropit un timp de ea...

6. FLAMINGO HAȘURAU CERUL CU ACE ROZALII

Se făcea că Brett și Matt Hill, prietenul său, deci și ajutorul său de șerif, porniseră cu trenul să aducă în orășelul lor, la judecată și ispășire, un ins care făcuse o ticăloșie și se aciuase în parohia altui sheriff.

Aveau împuternicirile la ei, arme, cătușe și inimile încleștate de ferma hotărîre să convingă autoritățile de acolo să-i ajute să-și ia acasă omul. Dacă nu, îl vor aduce cu forța.

Dar ceva se petrecuse cu acel tren. Garnitura încetinea tot mai mult viteza. Se deschiseseră ferestrele brusc, și gîturile unor arme cu repetiție se lungiră spre coloșii bruni...

Era o zi caldă, frumoasă, o zi fără cusur, cu un cer vopsit într-o acuarelă albastră, asemănător celui biblic, pentru că pe el, Dumnezeu, în ziua cincea a Facerii, a binecuvîntat și păsările. Și aici Stăpînul Văzduhurilor, al tuturor celor nouă, în clipa de față, adusese pe cer flamingo, care, asemeni unor ace rozalii, migrau spre ținuturile calde ale Mexicului, hașurînd înaltul cu tușe fără cusur.

Pe pămînt însă, bizonii se apropiau inconștienți de tren, urmîndu-și destinul orb, spre regiunea obișnuită a turmei pentru iernare, poate spre ținuturile Galvestoneului. Veneau tocmai dinspre Wyming, Utah, New-Mexico, bătucind pistele lor tradiționale, cunoscute de vînătorii profesioniști.

Laramie Brett știa că pînă la venirea omului-alb, bizonii asociindu-se în turne și în compunerea acestora în perechi, traversau cu milioanele Lumea-Nouă de la nord la Sud și de la Sud la nord, conform cerințelor dictate de anotimp și înverzirea pășunilor. Indienii, pe aceste

piste de bizoni, drumurile lor tradiționale, îi așteptau și-i vînau pentru hrana lor de toate zilele.

Laramie Brett și prietenul său cunoșteau că semenii lor se dedaseră la un dezmăț greu de imaginat exterminînd bizonul cu o cruzime fără seamăn.

Motivațiile apărute în presa vremii încercau să explice necesitatea profilaxiei preriei ; aceste animale distrugeau plantațiile fermierilor ; pentru asta erau împuținați. Cealaltă fațetă a omorîrii acestora, pentru a înfometa pe indian, adevăratul stăpîn al acelor locuri, transpărea vag în articolele trunchiate de politicieni...

Se cunoștea că bizonii descoperiseră pasul Cumberland din Munții Alegani, unicul defileu prin care marile rumegătoare din Virginia și Carolina pătrundeau în valea fluviului Ohio, spre Mississippi.

Constructorii căii ferate folosiseră pistele bizonilor pentru drumul de fier ; coloșii bruni au ales terenul mai bine ca orice topograf înzestrat cu cele mai precise mire și teodolite ale timpului.

Numai că armele detunau continuu și împușcăturile i se reverberau și acum în creier lui Brett. O clipă s-a temut că aceste detunături, sosite dintr-un alt timp și un alt spațiu, să nu-i sperie pe mustangii ce pășteau pașnic, într-o scurtă odihnă...

Bubuiturile se îndesiră, fiecare glonț parcă îi pătrundea lui în trup. Asista fără voie la o nouă vînătoare de amuzament, ce făcea deliciul unora dintre călători ; vînătoare organizată de administrația căii ferate.

Turma fusese semnalată și ora întîlnirii ei cu trenul era prevăzută în orarul de mers al garniturii ; paisprezece vînători-sportivi, instalați la ferestre, continuau tirul ucigaș.

Bizonii, animale rudimentare, cum s-a mai spus, nu realizau pericolul în care se găseau. Cîțiva trecură linia, dar pintenul „Răstoarnă-vacă" îi aruncă în afara terasamentului.

Animalele erau secerate de gloanțe. Frenezia crimei se răspîndi ca o molimă printre călători, cuprinzînd chiar pe oamenii pașnici de felul lor.

Acel tartar continuă. Animalele adulmecau mirosul sîngelui. O frică atavică le hrănea nevoia de a se găsi cît mai departe de acel loc.

Numai că între ei și drumul lor de scăpare, se găsea trenul și de la ferestrele acestuia acele gîturi de fier ce scuipau foc. În goana oarbă spre libertate, rumegătoarele erau liberate de viață.

Arbitrii versați numărau ierbivorele răpuse. O doamnă, zice-se din lumea sus-pusă a Dodge-City-ului, duhnind a tequila, insulta un oficial că înșeală la socoteli, adjudecîndu-i altcuiva trofeul.

Bizonii se buluceau ca atinși de streche, voind să treacă linia, dar garnitura, ca o piază rea le ședea în față. Și totuși, dumnezeul bizonilor, pentru că trebuia să aibă și ei acolo sus pe cineva care să le țină parte, avu grijă de marile rumegătoare...

Un mascul uriaș fu răsturnat de pinten și rămase între linii. Purtîndu-l înainte, locomotiva prinse sub roțile ei alergătoare pielea și oasele mari ale colosului.

Începuse să patineze și apăruse subit pericolul deraierii mașinăriei cu abur. Asta ar fi însemnat un dezastru pentru toți călătorii din tren.

Cînd trenul stopă, bizonii, toți cîți rămăseseră în viață, putură trece nestingheriți linia. Destui se loviră de vagoane, împinși de valul brun. O sumedenie de ferestre se sparseră în cioburi, cîteva capete fioroase de rumegătoare intrară în compartimente. Panică ! Vînătoarea belicoasă din Dodge-City leșină. Armele amuțiră timorate...

Vitele își văzură mai departe de drumul lor, întrerupt un timp ca măria sa omul să se distreze, apucînd pe o pistă de-a lor spre ținuturile de iernare din sud.

Cîștigătorul fu premiat cu o cupă din argint avînd în relief un bizon din aur. Era un oarecare ins din orășelul Le Clair din Iowa, unul William Cody, de douăzeci și nouă de ani, supranumit și Omorîtorul de bizoni, ori Buffalo Bill, care își sfîrși cariera ca saltimbanc în niște spectacole searbăde, montate după imaginația lui puierilă la care se adunau mai ales copiii...

7. LIMITA DUREROASĂ A RĂBDĂRII

Se lumină de ziuă. Soarele aprinsese salvia dinspre Mississippi și suia la vremea sa bolta de turcoază. Goana după mustangul alb începuse cu puțin înainte de zori. Brett nu dormise toată noaptea, veghind caii de care se apropiase foarte mult o familie de urși.

Neprevăzut, calul sălbatic o porni într-un galop năucitor. Numai că, în loc să urmeze traseul pe care i-l impunea Laramie Brett, se înscrisese pe un arc de cerc care tindea să-l depărteze de locul ales de om pentru capturarea lui.

Cu destulă trudă, Brett îl ajunse, tăind o scurtătură, apoi corectă direcția de fugă a acestuia, abătîndu-l iar pe pista bizonilor, părăsită pentru puțin, pistă ce urca spre un canion obscur, dar binecunoscut de prinzătorii de mustangi. Se apropia deci capătul hăituielii, dar pînă acolo, pînă la acel moment al punerii căpețelei mai era.

După Laramie Brett, mustangul ar fi trebuit capturat. Momentul acesta trecuse de mult și acest fapt îl neliniștea. Rezistența, încăpățînarea, tenacitatea armăsarului-alb vor fi înfrînte sigur în prima viroagă ce-i va ieși în cale, unde și-l va adjudeca, economisind din osteneală.

În alergătura de urmărire, Brett nu mai înregistrase ruperi de ritm, traversase un întreg ținut presărat cu o vegetație aridă, cu copăcei prizăriți, urmat de sălcii impresionante, și vegetația ce-i anunța de apropierea unei ape curgătoare.

Veni și rîul lat și destul de adînc, pentru timpul acela, pe care l-au trecut cu bine. Apa a înviorat caii și dincolo de ea, așa cum s-a așteptat Brett, puterile acestora au renăscut. Numai el n-a beneficiat mai deloc de traversarea apei.

Și-a coborît numai Stetsonul, luă în el apă, pe care și-o răsturnă pe capul înfierbîntat, udîndu-și cămașa. Încercările cailor de a-și astîmpăra setea s-a izbit de încăpățînarea sa surdă, de a nu-l scăpa pe mustangul alb din priviri și lovindu-l pe al său de cîteva ori cu pleasna biciului.

Calul sălbatic se avîntă și tăie impetuos o fîșie de prerie răcoroasă. Venise o dimineață ce se arăta să fie binevoitoare. Apoi relieful se schimbă, vegetația la fel ; o vegetație săracă acoperea un teren nisipos populat cu cactuși și scorpioni.

Hăituitul părea că-și mai pierduse din puterile renăscute de apă, dar nu ajunsese încă la starea dinainte. Noaptea ce trecuse fusese rece, și în răgazul dat calului său să-și împrospăteze forțele, se refăcuse și celălalt. Dezavantajul poverii cărate în șa de roibul său, trebuia cînd și cînd compensat cu mici concesii făcute celuilalt.

Era a treia zi de urmărire ?! Brett pierduse în această goană besmetică, o alergătură infernală, noțiunea timpului. Îi venise de cîteva ori să lase dracului totul baltă, dar răsplata de a captura un asemenea exemplar superb, acest cal sălbatic pur-sînge, ce-și apăra condiția de sălbăticiune, dreptul de a hotărî singur asupra existenței sale, îl ambiționa, păstrîndu-l în șa, hotărît să biruie, să-l domesticească apoi, să devină amîndoi prieteni camarazi la toartă. Mustangul-alb va deveni mîndria corral-ului său...

Nu ratase pînă atunci nici un mustang, era încredințat că nici de data asta nu va da greș. Se apropiau de o măgură cu vegetația bogată. Picioarele cailor, zgîriate de spinărișuri, sîngerau. Tot mai greu recepționa poruncile stăpînului bidiviului lui Brett.

Între cei doi cai se părea că s-ar fi parafat o înțelegere mută și durabilă, bazată pe o solidaritate primitivă. El, omul, Laramie Brett, urma să fie eliminat din joc, prin aranjamentul potrivnic și instinctual al cailor.

Distanța dintre el și mustang spori iar. Brett furios împlîntă și mai adînc pintenii în burta roibului său. Animalul reacționă cu un impuls slab, vag perceptibil. La dracu cu toate astea! Încă o dată. La fel. Calul său ori era ajuns la limita răbdării nervoase a docilității, ori îl ignora într-un afront, cum îi mai făcuse și altă dată, sau, de extenuat ce era, nu mai reacționa. Îi altoi repetat greabănul cu pleasna lasso-ului. Ideea că-l va scăpa pe celălalt îl exaspera. Roibul său sufla greu, din clipă în clipă se putea prăbuși.

Numai că salvarea i-a venit de acolo de unde se aștepta mai puțin. Urechea mustangului alb îndreptată îndărăt, culegea zgomotele ce-l urmau. Înțelegerea că celălalt mustang — calul omului — era în dificultate. Caii fornăiră de mai multe ori și incredibilul s-a produs.

Mustangul alb încetini goana acordîndu-i calului domestic o șansă să micșoreze distanța ce-i separa. Cînd această minune s-a produs, calul sălbatic se opri pe vîrful unei culmi golașe și privi lung la om.

Uitătura armăsarului alb, în acea amiază, Brett n-avea s-o uite niciodată. Îi repudiase chiar, pentru că privirea animalului avea în ea ceva mustrător.

Omul fu străbătut de un fior. Iar se gîndi că ceea ce făcea cu atîta încăpățînare era ceva absurd, deși din lucruri absurde, reflectă Brett, uneori lumea a evoluat. Perseverența lui de a captura calul nu era de fapt un sport pentru el, ci mai degrabă o necesitate de care nu se lipsea; era rancher și creștea cai de rasă și de prăsilă. Își folosea pentru asta inteligența de ființă rațională, daruri date lui de natură și de specia din care făcea parte. Faptul că își aroga dreptul de a dispune de libertatea celuilalt, aservindu-l, punîndu-l deci în slujba sa, toate îi repugnau. Dar nu era momentul pentru imputări. Era prea tîrziu să mai renunțe.

Urcușurile și coborîșurile se țineau lanț. Fură traversate iar cîteva ape. Goană mai departe cînd mai iuțită cînd temperată, împotriva firii. Și în tot acest timp, Brett nu și-a mai acordat nici lui și nici celor doi cai vreun răgaz de odihnă.

Și el suferea de sete, asemeni cailor, Apa din burduf i se isprăvise cu o zi înainte și nu mai pusese o picătură în gură. Încetinirea urmăririi ar fi refăcut și puterile calului sălbatic.

Descurajarea prin foame și sete, descurajarea pînă la epuizare completă a hăituitului, n-ar mai fi lucrat corect, iar capturarea mustangului ar fi fost din nou amînată. Presiunea morală și fizică asupra lui trebuia împinsă pînă la limita dureroasă a răbdării...

Altă noapte petrecută urmărind calul sălbatic. A patra?! Brett simțea nevoia unei acute odihne, dar din nou

și-a refuzat-o. Calul alb alerga, avînd tot timpul deasupra capului oiștea Ursei Mici. Și acest semn ceresc îl conducea implacabil spre canion.

Distanța dintre ei era de două lasso-uri. Ar fi putut să se năpustească asupra mustangului, să-i înșface gîtul cu frînghia, să-l împiedice, să-l trîntească apoi, să-i lege picioarele, să-l mai țină astfel nemîncat alte două zile, să-l înfrîngă definitiv.

Dar Brett era prizonierul unui gînd. Animalul era un specimen prea mîndru, să nu-i ofere șansa de a-l captura pe marginea abruptă a canionului.

Hotărî să călărească și noaptea, trebuia să se subordoneze acelui gînd...

8. VIDUL ÎN SPATELE CĂRUIA STĂ MIREASA ÎN NEGRU

Era iar între somn și trezire. Zărea tot timpul pata albă a mustangului alergînd la trap, și deasupra lui la fel, tot oiștea Ursei mici. Fără tăgadă, drumul apucat de mustang era cel adevărat.

N-avea pentru ce să stea treaz-treaz. Calul său îl urma pe celălalt, așa cum poporul ales scăpat din ghearele lui Faraon era condus de stîlpul de foc spre pămîntul făgăduinței.

Între animale se institui parcă un statu-quo, în afara voinței lui Brett, în a păstra un ritm de mers care să nu-i apropie, dar nici să-i depărteze, conservîndu-și desigur în acest fel energiile pentru cine știe care scop.

În acest fel nu-l mînia nici pe Brett, omul problemă, un perseverent în a captura mustangi, om care de fapt nici nu mai era acolo, ci se transferase lîngă prietenii indieni, cu care se învoise să-l aresteze pe Mac Nall. Banditul își durase o vizuină păzită de ciracii săi zeloși, drumul fiind presărat cu capcane imprevizibile.

Trecuse, în visul în care se afla, frontiera statului Wyoming, ocolind Marele Lac Sărat pe la est. Trebuia

să ajungă la Cascada-cufundarului, apa unui rîu vijelios, ce cădea de la peste o sută cincizeci de picioare.

Tabăra lui Mac Nall se afla sus, pe marginea rîului ce hrănea căderea de apă și unde trebuiau să ajungă fără vestea banditului.

Calea care să-i ducă sus, să poată lua prin surprindere pe Mac Nall era greu de folosit, dar în acest fel aveau șansa să nu fie împușcați de la distanță de banditii cocoțați în arbori. Deci, escaladarea peretelui abrupt.

Pentru asta luase cu el pe Vulturul-pescar, șeful indienilor șeieni, care la rîndul său avea și el o răfuială mai veche cu Mac Nall. Indianul adusese pentru treaba asta o duzină de războinici, ce urmau să-i fie sheriff-ului și ajutorul acestuia de un real ajutor.

Cealaltă cale, care ducea la vizuina banditului, malurile Rîului Diavolului, erau păzite cu strășnicie, nu puteau trece nicidecum nevăzuți prin acel loc.

La plecarea din sat, războinicii indieni dezgropaseră securea de războ iși dansaseră ritualic în jurul osemintelor strămoșilor glorioși, făcuseră incantații, iar corul bătrînilor mormăise replicile de rutină, cu voci grave și triste. Vraciul avusese grijă să otrăvească vîrfurile săgeților, pentru ca orice dușman lovit de fier, să moară cu sîngele înveninat.

Cinci zile și cinci nopți, cu pauze scurte pentru odihnă, călăriseră spre vizuina lui Mac Nall. Drumuri grele, primejdioase. Folosiseră cărări tăinuite, înfruntaseră ceţurile viclene și potrivnice ale înălţimilor. Nu o dată s-au găsit în pericol, gata să se prăbușească de pe brînele munților.

Laramie Brett se dovedise un as în descoperirea locurilor de trecere, accesibile cailor mici ai indienilor. Evitase cît putuse muchiile prăvălatice, de pe care căzuse un indian.

Dar acum se găseau la piciorul cascadei unde umezeala te pătrundea pînă la os. O pulbere fină de apă stînjenea vizibilitatea.

Locul era așezat la cîteva mii de picioare, pe un platou înalt, și unde norii se găseau în largul lor. Nu după

mult, fură murați de apă ca și cum ar fi făcut baie în lacul de la baza cascadei.

Hotărîră să acționeze. Primul începu urcușul Vulturul-pescar. Era un cățărător curajos și descoperea pietrele potrivite pe care se puteau sprijini și cei care îl urmau. Căpetenia poposea la fiecare loc unde era nevoie să împlînte țăruși între rosturile stîncii, pentru ascensiunea celorlalți.

Tinerii războinici îl urmară pe rînd. Veneau apoi Brett, Matt Hill și ceilalți, ce asaltaseră peretele, cu emoțiile de rigoare, la fiecare pas făcut spre înălțimea mult rîvnită.

Brett urcase jumătate din drum. Pînă atunci ceața afurisită stăpînise baza căderii de apă. La cîțiva iarzi mai sus, aerul se limpezi și cerul i se arătă întreg, în toată splendoarea. În jos, totul înota întro pulbere apoasă, alburie.

După cîteva secunde, doar, un nor negru se statornici rece și amenințător deasupra lor, vremea se strică brusc. Un rece jilav, pătrundea prin toți porii trupurilor găsite în ascensiune.

Brett urca însă în continuare, agățîndu-se de fiecare piatră, odihnindu-și mîinile, căutînd locuri de reazim pentru picioare, astfel încît să-și asigure stabilitatea membrelor și a corpului.

Observă, bucurîndu-se, ceva mai la stînga sa, niște locuri propice în care se putea sprijini. Nu pregetă și se abătu de la drumul apucat de ceilalți.

Pe noua cale, ascensiunea i se păru mai ușoară, drumul era chiar mai scurt. Urma să ajungă primul sus, pe marginea platformei cascadei, pentru a se răfui cu Mac Nall. Și asta nu putea supăra pe nimeni. Era de fapt treaba sa personală, în primul rînd, mai apoi a celor care îi dădeau mîna de ajutor.

Sub el apa fierbea în bulboane. Orice ezitare l-ar fi costat viața. Se mai înălță cîțiva iarzi, ajungînd la un loc unde o pasăre de apă își durase cuibul.

Numai că puii acesteia, niște odrasle acoperite cu țepi, îl întîmpinară zgomotoși. Ajunsese lîngă culcuș și

pasărea mamă, un cufundar uriaș și ciufut, îl atacă brusc cu o violență rar întîlnită.

Încercă să se apere cu o mînă, susținîndu-se cu cealaltă, periclitîndu-și viața. În orice clipă se putea prăbuși în prăpastie. Zbura agresiv în jurul lui, țipînd și lovindu-l cu aripile.

Îi veni la timp o idee salvatoare. Apucă unul dintre pui cu mîna liberă și-l aruncă în golul de sub el.

Atacul se dezlănțui și mai furibund. Azvîrli și ultitimul pui. Abia atunci înaripata îl părăsi, coborînd să-și salveze odraslele luate de apă.

Numai că fără să-și fi dat seama el folosea un drum fals. Matt Hill îl strigă, atrăgîndu-i atenția că urcă paralel cu drumul lor. Ajutorul său de șerif se afla la cîțiva iarzi mai la dreapta.

Nu mai putea îndrepta nimic. Matt își urma drumul, imediat în spatele căpeteniei. Indianul era ferm hotărît să ia scalpurile bandiților.

Cu efort izbuti să se mai prindă de un colț de piatră. Semăna cu treapta unei scări prăbușite. De unde ajunsese, șansele sale să avanseze se micșoraseră. Dar nici înapoi nu mai putea da.

Totuși, întrezări un nou ieșind la care s-ar fi putut să aibă acces, dacă norul nu l-ar fi stînjenit atît. În fine, aerul se mai limpezi puțin. Soarele, cît ține o străfulgerare, sparse opacitatea locului.

Licărul alb al funiei lăsate de căpetenie lucea în dreapta sa, dar lui nu-i folosea la nimic. Reazimul ochit mai înainte dispăruse iar din fața privirilor sale.

Nu știa deocamdată unde ducea drumul său, și dacă-i putea socoti ori nu un drum. În fine, se prinse cu disperare de acel loc, iar de acolo, de unde ajunsese, simțea și mai bine briza cascadei umezindu-i obrazul.

Puterile-i slăbeau cu fiecare clipă, întîrziată pe peretele stîncos și jilav. Nenorocirea a venit mai repede decît s-ar fi așteptat. Drumul său paralel cu al celorlalți se curma brusc la cîteva picioare mai sus.

Zidul natural din piatră era abrupt, nu întrezărea în el nici o plesnitură, o fisură în care să-și vîre degetele

și să se mai înalțe. Trebuia în acest caz să coboare, dar și asta însemna curată nebunie.

Cu un efort supraomenesc se agăță de o asperitate, sprijinindu-și piciorul într-o crăpătură a peretelui, scoasă acolo parcă de dumnezeul cascadei. Cercetă cu mare atenție locurile de deasupra lui pentru a descoperi vreun reazim de care să se susțină.

Văzu ceva, este adevărat, dar brusc ceața se îndesi și-l șterse de acolo. Îi venea să înjure, să blesteme neputința lui de a schimba cu ceva lucrurile, de a nu mai fi prizonierul acelui perete, dar cu asta nu modifica nimic.

Trebuia să găsească un nou sprijin să se prindă, acolo nu mai putea sta mult timp, ori să se arunce în prăpastie, să termine cu viața, și să se întîlnească cu Medora și Dick pentru care se găsea acolo neputincios, asemeni unui fir de praf cosmic ce urma să dispară, așa cum dispăruseră și alți oameni mai buni decît el.

Mai avea o șansă. Trebuia să penduleze puțin pe deasupra prăpastiei, să se arunce, înălțîndu-se la noul reazim, pe deasupra hăului și să se prindă. Da, să se prindă. De fapt, ăsta era scopul final.

Acolo era o crăpătură mărișoară, iar pentru picior descoperise o proeminență ce-i oferea un posibil punct de sprijin.

Ce era bizar, nimeni dintre cei veniți să-l ajute nu realiza situația sa precară, faptul că pendula între viață și moarte. Ar fi trebuit să strige, să ceară ajutor, să se facă auzit, să i se întindă o frînghie, dar putea fi descoperiți de acoliții lui Mac Nall.

Mai mult ca sigur că la cîțiva iarzi depărtare de muchea peretelui de piatră, banditul avea străji, care le puteau dejuca planurile. Efectul surprizei ar fi trecut și expediția ar fi eșuat. Important era ca Mac Nall să fie prins viu și spînzurat după judecata de rigoare.

Ajunse cu o sforțare nepămînteană, aproape, la noul loc al peretelui. Se agăță acolo cu disperare. În orice clipă se putea prăbuși. Stînca avea pe ea un mușchi alunecos.

Își concentră pentru asta toată energia rămasă, pentru a se păstra acolo. Îi venea să renunțe la tot, să se aban-

doneze destinului pe care îl înfrunta, unde evidența, căderea sa în prăpastie, era mai mult ca sigură, el amînîndu-și moartea, de fiecare dată, cu cîteva secunde, ori poate cu cîteva minute.

Pînza de apă a cascadei vuia la stînga; constant apele se prăbușeau zdrobindu-se de pragul de piatră. De aici nu-și mai auzea prietenii deloc. Cu siguranță, majoritatea celor din poteră urcaseră.

Ciudat, însă. Nu auzise nici o împușcătură. Parcă se găsea pe o planetă de vată. Ori să fi fost capturați unul cîte unul, pe tăcute ? Îi era imposibil să dea un răspuns. Dar nici situația lui nu era dintre cele mai bune. Din contră. Era cu un picior în groapă...

O altă asperitate de folosit. Devenise o omidă uriașă ce se tîra în sus, spre un niciunde, amînîndu-și doar sfîrșitul. Poate că aici, unde fusese ultima escală. Așa crezuse și cu cea dinainte ?! Nu, atunci mai avea o șansă. Înțelesese că se mai putea cățăra cîteva palme mai sus. Nu i-a fost deloc simplu să se înalțe și să se ficseze acolo. Începuse să-și piardă respirația. Pulsul îi bătea în tîmple, inima parcă voia să-i iasă pe acolo...

Aici, unde ajunsese, se găsea de fapt într-un nor, asemeni unui lichid zeros, vag-transparent. Nu, nu trebuia să cedeze asaltului nervilor, care îl părăsiseră treptat.

Vaporii din șuvoiul căderii de apă prăvălit în adîncul vecin se amestecau cu ceața norului. Toate astea se petreceau împotriva sa.

„Blestemat să fie acest Mac Nall și cu toții ticăloșii de pe pămînt, dar mai ales cei din New Mexico !“ și-o spuse a doua oară.

Începu totuși să spere. Dacă apucase vreo cale de ascensiune părăsită de foștii locuitori riverani ai cascadei, o pistă sportivă pentru desenarea celui mai bun cățărător?

Și dacă bandiții aveau știre de ea și la capătul drumului îl așteptau ca pe ceilalți cu armele gata să ia foc?!

Dar dacă acest traseu fusese abandonat de mult, și acum fusese întrerupt, ori nu era nici un fel de drum ?! Prizonier nu putea rămîne acolo.

Singura soluție era să-și dea drumul în hăul de sub el. Asta însemna sfîrșitul. Va încerca să cadă cu capul

în jos, pentru a se scuti de vreo suferință prelungită, o agonie la picioarele acestor desperados.

Pentru puțin timp norul se subție și, minune! căci minune era, la cîțiva zeci de inci de mîna lui zări înfipt în peretele de piatră un piron solid, un fier ruginit, instrumentat al civilizației, cel puțin așa părea. Fusese sigur folosit de cineva înaintea sa.

Apa în căderea ei începuse să-l atingă, avea pe ochi un film de lichid, ce se transformase într-o perdea. Întinse mîna după acel piron, în locul unde ar fi trebuit să fie, dar, acolo nu era nimic. „La dracu“ înjură tare. Ce-i cu mine ?! Am început să am halucinații ?! Trebuia să fie exact aici unde am pus mîna.

Se șterse cum putu la ochi și ținîndu-se cît mai sigur cu o mînă, pipăi bine locul unde trebuia să fie pironul. Nu era. Cercetă din nou suprafața zidului de piatră, acel zid natural înverzit de mediul umed și, cu adevărat, la cîteva palme mai sus, înspre căderea de apă, exista cu adevărat acel cui și, din cîte părea, bine înfipt în perete.

Se înălță și se prinse cu puterea disperării de noul său reazim. Un punct fix de sprijin pe care nu l-ar mai fi părăsit pentru nimic în lume. Își pierduse puterea din mîinile sale rănite.

Buricele degetelor se rupseseră și o zeamă sîngerie îi acoperise rănile. Nu știa cît timp se mai putea bizui pe forțele sale ajunse la epuizare. Totuși, poate că mai avea o șansă...

Reuși, iar, să se fixeze cu una dintre cizme de o asperitate. Se ridică greu, foarte greu. Abia acum ajunseră la el împușcături, de la o distanță de cîțiva zeci de iarzi. Dincolo, pe platou, începuse cu siguranță lupta cu bandiții lui Mac Nall.

Simți cum pulsul i-a luat-o razna. El lîncezea în această fundătură a peretelui, iar ajutorul lui și indienii se răfuiau în contul său cu tîlharii...

Împușcăturile se curmară însă brusc, instalîndu-se o liniște ca înaintea unei furtuni. Auzea numai vuietul apei din vecinătate în cădere și izbirea ei de platou, res-

pirația sa grea și plînsul jalnic al păsării ce se rotea deasupra apei în care își pierduse puii.

O clipă se gîndi că făptuise un păcat aruncîndu-i din cuib odraslele, dar păcatul ar fi fost și mai mare, dacă acest Mac Nall ar fi scăpat nepedepsit și și-ar fi continuat tîlhăriile. Dar el, Laramie Brett, ce mare brînză a făcut pentru a-l vîrî în dosul gratiilor?! El agoniza pe acest nenorocit de perete stîncos fără șansă de a scăpa...

Tot mai greu se ținea de piron, persecutat de vidul blestemat care pe măsură urcușului, devenea tot mai insensibil, tot mai respingător.

Soarele își iți iar capul de sub obrocul ceții, și, la cîteva palme deasupra sa, i se descoperi neașteptat o cavitate în piatră.

Ce putea să însemne acea scobitură?! Asta o va stabili atunci cînd se va găsi acolo. Ziua se păstra limpede deasupra sa și mai privi o dată. Adevărat. O rază de soare îi lumina marginile înverzite, la partea de jos. Ocupa o suprafață mărișoară.

Îi apăru o speranță. Putea să fie un adăpost de animal de pădure. Dar cum izbutea un specimen cu blană, ori nu, să se cocoațe pînă în acel loc? Vreun urs?! Atît i-ar fi trebuit. Dar de vreme ce el s-a cățărat, pentru ce o fiară să nu poată repeta această performanță? Trebuia să atingă locul, să se convingă. Oricum, ajungînd la acea altitudine, va putea mai întîi să-și tragă sufletul, avînd puțin timp să chibzuiască la ceea ce avea de făcut.

Folosindu-și ultimele rămășițe de puteri, atinse cota rîvnită și poposi pe o piatră. Era acolo de fapt o scorbură, mai precis arăta să fie un tunel, într-o ușoară rampă.

Pe patul acestuia se prelingeau vine timide de apă. Albia acelui bizar și neinvestigat drum era acoperită cu o vegetație acvatică extrem de nesigură, pe care era să alunece în prăpastie. Se ținu cu desperare de o piatră uscată și se cumpăni.

Pipăi din prevedere locurile, unde-și putea păstra corpul stabil. Încercă să-și adune gîndurile. Trebuia să iasă de acolo, să încerce ceva. În primul rînd va trebui să

cerceteze împrejurimile și porni pe galeria necunoscută, încărcat de speranțe și incertitudini...

Pereții se strîmtau tot mai tare, trebui să se aplece și mai mult. Merse un timp în genunchi, apoi se tîrî în patru labe. Parcă se găsea într-un canal strîmt.

Ar fi trebuit să revină îndărăt, dar constată înfricoșat că nu mai putea face acest lucru. Fie ce-o fi ! și se tîrî cu desperare pe un drum, un adevărat sarcofag fără capăt.

Minune ! Căci minune era. Acel drum, asemeni unei galerii de cîrtiță, începuse treptat să se lărgească, și, cînd izbuti să înainteze aplecat de mijloc, o geană de lumină îl vesti că viața îi surîde iar.

Din nou îi crescu în suflet speranța că va ajunge la ceilalți, indiferent dacă mai erau în viață ori nu, că va putea totuși pune mîna pe Mac Nall, ticălosul care-i omorîse soția și copilul. Își pipăi arma.

Era acolo. Asta însemna că era înarmat și că putea lupta. Înaintă cu speranță mai departe.

Ajungeau la el ecourile unei lupte depărtate. Greu de presupus cine era învingătorul și cine era învinsul. Dar el trăia, și avea și speranțe că nu va sfîrși aici în acest loc cu miros de mucegai și umed.

Înaintă cu nădejde și ajunse la un fel de puț părăsit care urca spre libertate. Problema era cum se va cățăra acei cîțiva iarzi la suprafață. Dar se obișnuise de-acum cu urcușurile și-și începu ascensiunea.

Era sus la aer curat, pe malul unei ape vijelioase, la vreo cincizeci de iarzi de locul unde rîul se prăbușea pe prag.

O punte suspendată unea cele două maluri ale Rîului Satanei. Jur-împrejur o pădure ce se întindea pe mai multe mile. Se gîndi s-o apuce în direcția de unde veneau ecourile împușcăturile, deși habar n-avea de cum putuse evolua lupta între cele două tabere. Străbătu prudent podul și alergă atît cît îl țineau puterile prin vegetația ostilă.

Lumina zilei, prospețimea aerului, șuvoiul zgomotos al apei, păsările care tăiau lumina amplă a locului, toate îi adevereau că trecuse printr-un greu care l-ar fi putut costa viața, dar că era teafăr și că putea mai departe să-și caute omorîtorul alor săi, dacă nu cumva, în lupta cu potera aceasta nu-l lichidase.

Împușcăturile încetaseră de cîtva timp. Cînd ajunse la locul unde i-a întîlnit pe ai săi, o liniște suspectă ascundea în sînul ei tot felul de primejdii, dar nu din partea omului, ci din partea animalelor pădurii.

Răgetul unui puma îi încreți pielea de pe corp. Fiara se afla la cîțiva iarzi deasupra capului său pe o cracă groasă și-l privea șovăitoare, să-l atace ori să se retragă.

Ai săi erau ceva mai departe, n-apucase să-i vadă, numai le auzea glasurile și din ele înțelegea că lupta se încheiase în favoarea lor. Puma îl privea mai departe nehotărîtă.

Mută țeava armei înspre ea. Pe cracă, în spatele pumei-mamă era un pui. Animalul își pendulă nehotărît capul, apoi își linse pe spinare puiul. Micul puma îl privea cu o curiozitate de țînc, cu doi ochi jucăuși, părea gata să sară de acolo și să vină la el.

Brett, prudent la mișcările fiarei, socoti că cel mai bun lucru era să se retragă. Gestul putea încuraja fiara să-l atace, dar în situația de față, grija pumei era să nu i se întîmple ceva rău puiului. Plecarea omului micșora primejdia pentru odrasla sa...

Laramie Brett n-a apucat să tragă nici de data asta vreun glonț împotriva lui Mac Nall, pentru că banditul, prinzînd de veste, fugise cu ciracii săi pe un drum lăturalnic, și aruncîndu-se în șei dispăruseră.

Avusese grijă să lase în loc o ariergardă din cîțiva indivizi deochiați, niște duri, deprinși să se bată, ce-i hărțuiseră, întîrziindu-i prin sihla greu de străbătut.

Mat Hill și căpetenia șeienilor îl consideraseră pe Brett pierdut definitiv în apele cascadei, și l-au privit ca pe stafia a celui trecut în neființă. Întîlnirea din inima pădurii a prilejuit un moment de bucurie pentru toți...

9. MAC NALL ÎN BĂTAIA PISTOLULUI

Drumul urca în continuare iar mustangul alb arăta destul de proaspăt. Pămîntul pietros îi rănise picioarele calului sălbatic, dar asta nu-l împiedica să se țină departe de opresorul său. Suia coasta canionului.

Un șleau folosit de pieile-roșii. Brett se găsea la vreo treizeci de iarzi de mustangul ce culegea cu auzul zgomotele, tresărind la orice pietricică strivită de copita roibului.

Calul sălbatic avea știre de existența tuturor vietăților din jurul său, de păsările ce spintecau aerul zilei, chiar de fluturii ce se urmăreau ahtiați de dragoste, de rîmele ce foșneau uneori prin salvie, ori de scorpionii ce viermuiau prin crăpăturile mucede ale pietrelor. Toate păreau că-l avertizează de ambiția omului de a-l captura, aservindu-l, lipsindu-l de sfînta libertate de sălbăticiune...

Cea de-a cincea zi ?! Brett pierduse noțiunea timpului. Dimineața se născuse dinspre Mississippi. Asta era cert. Calul său dădea din nou semne de oboseală. O oboseală cronică, fără vindecare.

Ar fi însemnat o nenorocire dacă s-ar fi rănit la vreun picior. Brett ar fi rămas prin aceste coclauri, la zeci de mile de vreo așezare. Ar fi trebuit să-l împuște, scutindu-l de chinuri, ori altfel, ar fi fost sfîșiat de fiarele sălbatice.

Continua să urce serpentine cunoscute. Mai trecuse pe aici și în alte dăți, cînd mai capturase cai sălbatici. Coborî din șa. Își luă roibul de frîu și continuă să meargă pe jos.

Zăduful creștea. Și mustangul alb nu se putea lăuda că s-ar găsi în plenitudinea puterilor sale. Era flămînd, însetat și hăituit de atîtea zile...

Lui Brett îi era neclar un lucru. Pentru ce mustangul nu fugise în prerie atunci cînd el adormise lîngă foc. Să-i fi fost frică de fiarele pădurii ?! Ori vecinătatea omului îi priise, îi alungase teama de singurătate ?

În herghelie — în timp de primejdie — mustangii adulți adunau mînjii în mijlocul lor și făceau roată în jurul acestora, azvîrlind cu copitele din spate, îndepărtînd fiarele de odrasle : o apucătură din codul patern al bizonilor ; aceștia făceau același lucru.

Drumul deveni pietros, apoi se acoperi cu pămînt și cu o vegetație măruntă. Urma șleaul croit de cerbi și de animale sălbatice, șleau ce traversa o poiană la marginea căreia șerpuia un izvor.

Nu peste mult, mustangul alb va fi obligat să intre într-un fel de amfiteatru, un loc relativ plat. Toate ieșirile te scoteau la cîte o prăpastie. Era o capcană ideală de unde calul hăituit n-avea nici o scăpare. De fapt era locul unde el capturase cei mai mulți cai.

Drumul deveni din nou monoton. O primejdie surdă plutea prin aer și calul sălbatic avea știre de ea. Numai că pentru el nu exista alternativă : mersul înainte, numai înainte...

Calul sălbatic urca tot mai greu. Picioarele îi tremurau de oboseală. Era flămînd și însetat. Îl ura pe omul din spatele său. Ura și calul celălalt care îl căra în spate pe om pe urmele sale, ura și ziua fierbinte și poteca mărginită de o balustradă naturală din piatră ce nu putea fi escaladată, pentru că dincolo de ea era o rîpă primejdioasă, pe care s-ar fi rostogolit în abis.

Urcușul continua iar lent, iar Brett n-avea pentru ce să se grăbească. Totul decurgea, așa i se părea lui, firesc, curînd va captura mustangul.

Căldura și monotonia îl toropiseră. Parcă ațipise, parcă era în trezie. De fapt nu e nici una, nici alta, ci se afla în fața saloon-ului din orășelul în care slujea pe atunci ca sheriff, privind de pe trotuarul din dulapi, pe deasupra ușilor batante la Mac Nall, banditul căutat de el ani în șir și care nimerise — numai Dumnezeu îl adusese — la el, în orașul păzit cu pistolul de Brett Laramie, ca braț al legii, acolo în orășelul fierbinte Dead Feast.

10. MAC NALL PE DRUMUL SĂU FĂRĂ CAPĂT

De cîtăva vreme se vînturase prin orășelele fierbinți din ținut. În ultimele două zile se îmbătase criță în saloon cu Bube, pe numele lung Billy Clif, omul său, și tulburase liniștea ; trăsese cu pistoalele ziua în amiaza mare, de pe cal, spărsese mai multe felinare și vitrina Store-for-all-things-ului...

Brett dădu ușile batante în lături și pătrunse în saloon. Pe figura sheriff-ului, pentru cei care îl cunoșteau, în seara de față nu se desprindea mare lucru.

Nimeni n-ar fi putut afirma cu ce intenție venise țintă în saloon, pentru că își micșorase lungimea pasului, vorbindu-i degajat ajutorului său Matt Hill.

— Matt, Nall este omul meu. Ocupă-te de celălalt, de Bube !

— În regulă, șefule ! se auzi din dreapta sa vocea ajutorului.

Brett își pregătise Derringer-ului, pentru a-l smulge rapid de la locul său. Înainta spre Nall, sub privirile mirate ale celor de la mese, care nu pricepuseră ce intenționa șeriful, alb acum la față de emoție, ori de mînia purtată în el ani în șir.

Uitătura omului legii bătea în culoarea oțelului. Nici un mușchi al feței nu tresărea. În saloon, vocile oamenilor scăzură treptat. Ceva urma să se întîmple cu siguranță.

Glasul cantorei se dorea să spargă liniștea din jur, o liniște relativă, dar se părea că și ea, văzîndu-l pe sheriff, era încercată de o anume nesiguranță.

La masa de pocher, unde era Mac Nall, Bube cît și convivii lui — atrași de joc — aceștia nu pricepuseră că se putea declanșa ceva, care se va termina urît.

Se cunoștea în orășel și de cei din saloon, bineînțeles că nu de toți, că Mac Nall venise din Sud, de undeva, sigur nu știa nimeni, că avea bani destui prin buzunare, voia să pornească o afacere, iar aici, în orășelul lor, își luase răgaz și se distra. Pleca apoi implacabil spre Nord, dacă nu spre Midle East...

Sheriff-ul era în spatele banditului. Ar fi putut să-l atace, să-i înfigă țeava pistolului în spate, să-l dezarmeze, să-i pună apoi cătușele la mîini. N-a făcut însă nimic din toate acestea.

Cînd s-a ridicat Mac Nall însă, cînd și-a înălțat acel trup mătăhălos de pe scaun, cînd l-a somat pe sheriff cu un Smith and Wesson, nimeni n-ar fi putut povesti.

Brett n-a schițat nici un gest. Nici n-ar fi avut timp s-o facă. Ajutorul său în schimb, Mat Hill, l-a imobilizat pe Bube, punîndu-i fulgerător cătușele.

În fața celor din saloon se consuma o scenă ieșită din comun, cum pînă atunci n-apucaseră să vadă.

— Nall, lasă arma jos. Mergi cu mine la Office.

Ce spunea Brett, în situația în care se găsea, era de-a dreptul rizibil. Brett împietrise cu mîna spre armă, iar banditul avea îndreptată negura țevii spre inima lui.

— Sheriff, înseamnă că nu ești zdravăn la cap de crezi una ca asta. Dă drumul omului meu și îți promit că o ștergem din parohia ta chiar în ziua de azi. Îmi dai un om să mă conducă la barieră.

— Hill, du-l pe Bube în celulă. Vin și eu cu Nall după tine.

— Ei bine, chiar vrei să mori, Brett ? !

Obrazul lui Nall era pămîntiu. Ceva îl indispunea. Nu știa de unde să-l ia pe acest sheriff. Hill plecase cu omul său. Ajutorul avea încredere în șeful lui, că se va descurca singur pînă la sfîrșit.

— Nall, în afara tuturor relelor pe care le-ai făcut, mai ai de plătit moartea Medorei și a lui Dick, nevasta și copilul meu.

— N-am omorît femei și copii, sheriff ! Caută-mi altceva !

— Tu, nu. Dar oamenii tăi i-au împușcat într-un tren. Fiul meu avea la el un plici, cu care vîna iepuri și gușteri. Voi ați tras în el cu gloanțe de 45 mm. Medora n-avea armă.

— De care tren vorbești, șerife ?

— De unul care trecea spre Guadelupa. Era într-o zi de Brumar.

— N-am cunoștință de trenul ăsta. Dar pe tine te știu.

Nall și-l reaminti pe Brett. Era omul împușcat de Billy Cliff, pe numele de bandit, Bube. Cît p-aici atunci să-i dejoace planul de jefuire al diligenței. Ce mică e lumea ?! și-o zise în gînd.

Își mai aminti de lupta cu potera organizată de Brett, la cascadă, dar atunci nu avusese siguranță să i se trăgea totul din partea acestuia.

— Poate ai tăi să nu fi murit în trenul acela pentru Guadelupa ?

— Acolo s-au prăpădit, Nall. Ce-aș avea altfel cu tine!

— Îmi pare rău, sheriff. N-am cum să-i mai învii.

— Te caut de mulți ani, Nall.

— Tu ai fost și la cascadă după mine ?!

— Eu, Nall !

— Și acum m-ai fi vrut ?

— Ești al meu, Nall!

— N-am să te las aici viu să te mai ții după mine !, apropie Nall țeava pistolului de inima lui Brett.

— Nall, fii om cu cap. Nu-ți înrăi situația.

— Deocamdată tu ai o situație proastă, sheriff !

— Nall, mîine pe înserat ai s-o sfîrșești în ștreang !

— S-o crezi tu și cu cine ți-a tras azi crăcanii pe tine.

— Nall, ai mai făcut și alte prostii pe aici, cînd eram dus cu o poteră în Pecos.

— M-am distrat, Brett. Am de pus cîteva geamuri la loc.

— Un glonț a trecut însă prin Lilly Brennan.

— Plătesc doctorul s-o coasă, Brett.

— Lilly a murit, Nall. Ieri la miezul nopții a trecut dincolo...

— Asta nu mai e vina mea ! N-a avut un doctor ca lumea.

— Te declar arestat, Nall.

— N-am vrut s-o fac, sheriff !

— Ai făcut-o, Nall. Glonțul tău a fost scos din fată.

— Dă-te la o parte. Vreau să ies la aer curat.

— Nall, aruncă arma ! Nu ţi-au mîncat şoarecii mintea ? Mîine te spînzur, Nall. Dar mai înainte vei fi judecat.

— N-are să atîrne Nall în arţar, în oraşul tău nenorocit !

Tensiunea crescuse în saloon. Oricine ar fi putut trage în Nall. Brett nu prea era iubit în orăşel. Originea sa, jumătate indian, rigiditatea lui de poliţai devotat meseriei şi legii, de a nu permite nimănui să încalce preceptele convieţuirii, amendarea multora, iritase destui cetăţeni.

Nall se hotărîse s-o sfîrşească cu Brett. Voia mai întîi să-l facă prizonier, să-şi elibereze acolitul, să-l ia cu el pe Brett, pe care să-l lichideze în drum spre Arizona.

Numai că un fapt neprevăzut schimbă întreaga situaţie. Sconcsul domesticit — ţinut de stăpînul saloon-ului pe post de pisică — simţind cîtă linişte era în local, ieşi din ascunzătoare şi străbătu distanţa dintre tejghea şi masa la care se găsea Nall. Ajuns aici chiţcăi...

Zgomotul distrase atenţia lui Nall, suficient pentru ca Brett să-i abată mîna înarmată în sus. Apoi cu o lovitură năprasnică în bărbie îl ameţi. Nall simţise că-i explodase ceva în obraz.

Cînd i-a pus Brett cătuşele lui Nall, cînd i-a luat şi celălalt pistol, nimeni n-ar fi putut explica. Faptul se petrecuse fulgerător. Brett, cu o singură mînă, îl ridică pe Nall, aşezîndu-l în picioare. Între timp sosise Hill. Nu s-a arătat deloc surprins de răsturnarea situaţiei.

— Să nu răceşti, Nall ! îi aranjă ajutorul Stetsonul pe cap.

— La Office cu el, Hill ! Cheamă-l şi pe judecătorul Waine !...

De fapt, acum Laramie Brett nu mai visa. Trăia efectiv, cu ochii treji, evenimentele de a doua zi, după arestarea lui Mac Nall.

Era pe înserate şi oamenii se adunaseră în jurul arţarului, de craca căruia trebuia spînzurat Nall. Cei de aici simţiseră nevoia să vină curat îmbrăcaţi, cu haine mai bune, ca la orice festin.

Mulți trecuseră pe la barul saloon-ului să-și facă puțin curaj. Destule femei se amestecaseră printre gură-cască. Erau dintre cele care nu o dată a tras cu arma în hoții ce le tîrcoliseră ocolul. O sumedenie de copii se adunaseră în stradă, veniți ca la rodeo.

De craca groasă a copacului atîrna o funie unsă bine cu săpun. Sub laț, un scaun înalt, pe care urma să urce condamnatul. Apărură oficialitățile. Judele era un ins scund, în haine negre. Ceilalți din consiliul orașului adoptaseră expresii pe măsura stărilor sufletești. Veniră și polițiștii locului. Cioclul local, chemat urgent de consiliu și care-și primise drepturile pentru îngroparea viitorului defunct, împreună cu temnicerul îl încadraseră pe Nall, în drumul acestuia spre laț. Judecătorul, vizibil jenat de plastronul alb ce i se ridica mereu, umflîndu-i jiletca, citea sentința. Nall era condamnat la moarte prin spînzurătoare, pentru împușcarea lui Lilly Brennan. Erau citate printre victimile sale și Medora și Dick. Preotul veni să-l împace cu Dumnezeu. Ipocrit cum era, Nall asculta spășit scurta slujbă pentru sine de trecerea frontierei purgatoriului.

La cererea lui Nall, i s-a aprobat să fie spînzurat din șaua calului său, cu armele la el, apoi șaua să fie îngropată în același loc cu el. Cineva s-a urcat în arțar și i-a potrivit lungimea funiei.

Mac Nall, legat de mîini, cu capul descoperit, proaspăt bărbierit, cu hainele spălate și călcate, aștepta cu pacientă. Figura o avea acoperită de ipocrizie, cît timp ascultase alocuțiunea reverendului. De fapt, citise și el în celula din Office, în spatele gratiilor, din cărticica sfîntă, pe care o purta în coburul șeii.

Reverendul intervenise pe lîngă cer să-i înlesnească lui Nall o moarte ușoară, să-și dea lesne sufletul. Și în tot acest timp, credulii puteau dezlipi regretul pecetluit pe fața puhavă a lui Nall, pentru că părăsea timpuriu lumea terestră, pentru o altă lume, necunoscută, în care nu știa dacă-și mai putea face dreptate cu revolverul.

Înainte de a atîrna în laț, Nall l-a chemat la el pe șerif să-i zică ceva. Brett n-a avut încotro și urcîndu-se pe un cal s-a dus...

Apoi porunca a dat-o judele. Calul îmboldit de cioclu, a pornit-o brusc. Nall a căzut în gol. În stradă se auziră murmure contradictorii. Corpul banditului a fost cuprins de spasmele morții, picioarele i se chirciră, apoi treptat-treptat se relaxară. Se consumase scena finală a pedepsirii omorîtorului Medorei și al lui Dick, pe care Brett îl căutase de zece ani. A urmat Bube, pe numele lung Billy Cliff, care a început să zbiere, să se roage, să promită că se dă pe brazdă...

Brett reveni în șaua roibului. Ajunsese în apropierea locului unde va captura mustangul. Caii răsuflau osteniți, slăbiseră, pierduseră din puteri, din greutate. Roibului îi apăruseră vizibile coastele. Mustangul era mai departe frumos, mușchii săi reliefați, vinele și tendoanele i se desenau tot la fel ca înainte, ca în planșele didactice.

Calul sălbatic nu mai întorcea capul spre Brett. Îi devenise indiferent de ce urma să se petreacă. Hăitaș și hăituit ajunseseră la amfiteatrul cu diametrul de cîteva sute de iarzi, avînd una dintre granițe, prăpastia, fără parapet. Jos, la baza hăului, patul din piatră al canionului, ce nu era nicidecum o saltea primitoare pentru oricine ar fi căzut de la înălțimea platformei. Aerul vînturat de briza locului răcorea fruntea lui Brett și a cailor. Umbra canionului se întindea jilavă și înfricoșătoare.

11. NOUL CERTIFICAT DE NAȘTERE A LUI LARAMIE BRETT

Sus, pe platforma de piatră. Ochii mustangului alb dădură parcă într-un clocot de foc. Nu-i convenea probabil că omul îi tăiase calea de retragere. Adulmecase prăpastia, vuietul primejdios al apei ce rodea patul Canionului — blestemat, ecoul pietrelor ce cădeau în hăul vecin. Ceva necurat plutea deasupra prăpastiei.

Omul părea sigur pe el, figura i se destinse. Văzu frînghia cu acel ochi periculos de la un capăt al ei șerpuind prin aer. Aici, pe platou, lațul și funia căpătaseră dimensiuni monstruoase.

Lasso-ul porni spre el, umbra acestuia acoperea cerul și pămîntul. Se feri. Frînghia căzu alături. Mustangul făcuse un salt ce-l scoase în afara pericolului. Omul aruncă funia încă o dată. Din nou se eschivă. Apoi lasso-ul îi înlănțui grumazul.

Reacția mustangului a fost de o virulență înspăimîntătoare. De unde mai avusese atîta energie în trupul său ostenit ?! Pielea i se zbîrci de parcă fusese înțepat de scorpion. Huietul adîncului vecin prevestea nenorociri.

Mustangul se ridică în două picioare, gata-gata să se prăbușească pe spate. Măreția revoltei calului ar fi plăcut oricărui mînuitor al penelului ce ar fi imortalizat-o pe o pînză.

Făcu un efort disperat să rupă lațul funiei. Ce majestuos era în împotrivirea lui ! I se reliefau mușchii, venele, tendoanele, părea o statuie ecvestră a unui sculptor ce folosise o piatră în care mustangul dormitase, fiind descoperit de dăltuitor ca aievea...

Puterile lui sporeau la fiecare smucitură de funie. De unde își aduna aceste energii ? ! Legăturile cu șaua lui Brett gemeau tot mai tare. Nesupunerea calului sălbatic parcă avea în ea revolta întregii specii ale mustangilor, a întregii herghelii.

Iar se încordă calul sălbatic. Brett era aproape tîrît pe platou. Smuciturile funiei îl zgîlțîiau tot mai tare. Auzea fibrele funiei pîrîind, gata-gata să se rupă. Dar prăpastia se apropia. În vecinătatea ei, mustangul va fi nevoit să abandoneze lupta. Va fi al lui.

Brett își pregătise căpețeaua. Apoi va coborî cu el, se vor împrieteni amîndoi. Peste o zi îl va înșeua. În fine, izbutise.

Promontoriul se termina la cîțiva iarzi de locul unde se aflau. Mustangul nechează dureros cabrîndu-se, ridicîndu-se în două picioare.

O altă smucitură disperată și frînghia plesni — asemeni unei sfori oarecare — din legăturile șeii lui Brett ; sunase a blestem.

Faptele se derulară apoi ca într-un coșmar. Mustangul alb era liber. Drumul său spre salvare trecea, însă, numai prin prăpastie. Iar în acel avînt cînd rupsese lassoul, calul pluti pe deasupra hăului, într-un zbor asemeni unei păsări uriașe cu aripile albe, imense, larg desfăcute...

Brett era și el proiectat în aer, atunci cînd șaua de sub el pîrîise din toate cusăturile. El încercase să țină cu puterile sale omenești funia, să cotrabalanseze efortul disperat al calului de a se elibera ; crezuse în această minune a puterilor sale.

Brett stăpîn încă pe el putu să vadă zborul calului sălbatic, înfricoșătorul hău, sfidarea gravitației cîteva clipe. Mustangul arăta ca orice alt cal înaripat. Viteza acestui Pegas se anulă într-un punct. De acolo urma inevitabilul, cînd strigoii canionului vor duhni a criptă...

Și Brett se afla în fața unui pericol de moarte. Mulțumită unui reflex dobîndit încă din copilărie, cînd era aruncat de cîte un cal sălbatic și trebuia să aterizeze în picioare, și de data aceasta se răsuci în aer, descriind o elice curioasă, apropiindu-se în acest fel de peretele abrupt al hăului.

Și dumnezeul indienilor a fost de partea sa, pentru că izbuti să se prindă, cu un efort supraomenesc, de un ieșind, scos acolo de o mînă cerească, la un iard și ceva depărtare de platforma de pe care a fost aruncat de smucitura mustangului alb, avînd sub el hăul, ce-l putea înghiți în fiecare clipă.

Văzuse zborul mustangului, prăbușirea lui în gol, auzise ecoul bufniturii de tarele pietrei, înțelesese că se produsese sfîrșitul.

Își simțea strivit totul în el, de parcă el, Laramie Brett s-ar fi zdrobit de patul canionului. Ceva se surpase și în interiorul său, de parcă își hăituise propriul suflet și nu pe un mustang. O parte din el, poate Brett cel de treabă, cel iubitor de animale, chiar protector al multora, murise odată cu mustangul.

Dacă o parte din sufletul său se risipise, acum îi rămăsese să-şi salveze trupul, care se afla în pericol. Brett se găsea într-o situaţie precară. Stînca se învîrtea cu el. Se cramponase de ea, fără să ştie cît va putea rămîne acolo.

Îşi aminti de escaladarea peretelui cascadei. Numai că aici era cu totul altceva. N-avea cum să se caţere cei aproape doi iarzi, pentru că reazimele lipseau aproape cu desăvîrşire.

Puterile îl părăseau treptat şi se încleştă cu disperare, ajutîndu-se de amîndouă mîinile. Izbuti greu, foarte greu, să se stabilizeze pe peretele drept ca în palmă.

Descoperi sub el o proieminenţă de care se sprijini cu un picior. Deocamdată avea şanse să se păstreze în acel loc cîteva minute bune. Acolo, între cer şi pămînt, îşi reglă respiraţia, pregătindu-se sufleteşte pentru sfîrşit.

Creierul său lucra cu înfrigurare. Nu abandonase ideea de a întreprinde ceva, pentru a ieşi din situaţia sa disperată. Îşi aminti de roibul său rămas pe stîncă.

Îl fluieră, folosind crîmpeiul de melodie cu care îl chema cînd se găsea în pericol. Repetă semnalul. Obrazul i se îmbujoră ca de febră cînd auzi zgomote de copite deasupra sa.

Speranţa îi crescu fulgerător în suflet. Repetă fluierătura mai insistent. În fine, calul învingîndu-şi teama de înălţime, se apropie de pragul prăpastiei. Îi auzi fornăitul, îi văzu botul albit de spumă

Era unica lui şansă. Frîul atîrna, dar nu era suficient de lung să-l poată apuca. Îi străfulgeră creierul un gînd. Lasso-ul purtat la şold. Trebuia să-l ia de acolo şi să-l arunce pe după gîtul roibului. Frînghia era destul de lungă pentru operaţiunea asta.

Hăituirea îl epuizase şi pe el. Şi roibul ajunsese cu siguranţă la capătul puterilor. Izbuti. destul de greu, să desprindă frînghia de pe şold şi să-i lărgească ochiul.

Tot ce făcea se rezuma la mîna dreaptă. Era lac de sudori. Mîna cu care se ţinea transpirase şi se născuse pericolul să lunece în prăpastie.

Mustangul își arătă iar botul. De data asta i-a văzut și ochii. Calul izbutise să-și mai învingă din teamă. Se priviră amîndoi. Dumnezeule! Cît reproș a putut citi în ochii mari și umezi ai bidiviului.

În acei ochi, ca două oglinzi convexe, în care dacă s-ar fi uitat mai atent ar fi văzut trupul mustangului alb zdrobit pe fundul canionului, și dincolo de acel animal superb, ar fi văzut haosul, sfîrșitul implacabil, neiertător și genunea defileului de unde se ridica un abur de moarte.

Aruncă lațul, dar calul a scuturat capul și l-a respins. Mai încercă o dată. Și încă o dată. În fine, izbuti. Poruncindu-i rugător, roibul se dădu îndărăt.

Îl mai îndemnă și funia începu să se întindă. Dar îi va înțelege calul intenția?! Dacă frînghia aluneca de pe grumazul lui era pierdut.

„Fie ce-o fi!“ rosti și-și dădu drumul în gol. Calul fu tras în față, surprins de sporirea bruscă a poverii. Funia se întinse și Brett căzu mai jos decît fusese. Sfătui iar calul să dea îndărăt.

Repetă porunca și, treptat începu să urce paralel cu peretele drept. Potcoavele calului alunecă și căzu iar. Se agăță disperat de perete, înfigîndu-și unghiile în roca tare, căutînd să se țină de ceva, să poată ușura animalul.

Roibul se încordă din nou. O ascensiune lentă, dar constantă. Brett se ajută de degete, de unghii, de genunchi, părea o omidă spurcată, o larvă grotească, ce lupta cu disperare să supraviețuiască...

Mai mult mort decît viu ajunse, în fine, pe platforma de piatră. Căzu în genunchi pe muchia promontoriului. Era în vis ori totul se petrecea aievea. Îi venea să plîngă, să rîdă, dar nu știa ce se petrecea cu el. O surescitare nemaiîntîlnită pînă atunci îl stăpînea...

Îmbrățișă picioarele calului care-i semnase un nou act de naștere. Se ridică și-i cuprinse grumazul cu brațele, privindu-i cu recunoștință ochii umezi și blînzi.

Și în acești ochi se văzu pe el, dar la început nu s-a recunoscut. Cel ce se reflecta avea părul alb. El era. Dar un Brett îmbătrînit cu aproape douăzeci de ani.

Părul său negru ca pana corbului, bătînd în albastru, acum era complet alb, semănînd ca ultimele zăpezi ale sfîrșitului de iarnă de la poalele Sierrei Nevada...

A doua zi a coborît în canion unde a găsit trupul neînsuflețit al mustangului alb. A rămas lîngă el două zile, timp în care l-a acoperit cu pietre, făcîndu-i un mormînt așa cum merita cu prisosință.

Roibul său i-a apreciat gestul, cărîndu-i pietrele mai mari, legate cu frînghiile, ce formau pereții mormîntului. Și în tot acel timp, sufletul calului sălbatic a fost și el prezent, asemeni unui abur alb ce a plutit deasupra canionului...

CARTEA II-A

1. CEVA NU MERGE BĂIEȚI

După tragica întîmplare cu mustangul alb, Brett Laramie s-a hotărît să abandoneze meseria cu prinsul cailor sălbatici în prerie. Fusese prea mult pentru el. Sinuciderea mustangului îl marcase pentru toată viața. Fără tăgadă, animalul se jertfise. Murise să nu devină captiv.

Măreția sălbăticiunii îl obligase să reflecteze la etica profesiei sale. Animalul tînăr, la vreo trei ani, în acele zile cînd îl hăituise, se întrupase parcă în făptura unui semen de-al său, un om liber, dar pe care el îl prigonea, pentru a-l supune, transformîndu-l într-o proprietate personală, folosindu-l pentru cărăușie și pentru prăsilă.

Îi devenise tot mai pregnantă nedreptatea făcută de el și de alții animalelor, răpindu-le acestora libertatea, smulgîndu-le din mediul lor de viață, folosindu-le apoi ca pe niște oarbe mecanisme docile, avîndu-le de grijă mai ales iarna, atunci cînd omătul acoperă preria, asigurîndu-le atunci nutrețul trebuitor cît și apa pentru adăpat.

Brett reflecta. Oare faptul că el Brett Laramie gîndea, știa să călărească și să folosească lasso-ul pentru a-i înșfăca grumazul, îi dădea dreptul să-l captureze, să-l fure naturii.

Pentru ce el și alții ca el au împărțit speciile însuflețite ale pămîntului în bune de mîncat și fără să fie bune de mîncat, sacrificîndu-le, ori neluîndu-le în seamă ca atare, ignorîndu-le pînă la repulsie.

Brett se opri aici. Ce rost avea să-și omoare capul cu aceste lucruri. Totuși el va ieși din acest joc al vieții și al morții. Așa gîndise atunci și se ținuse de cuvînt.

Părăsise meseria de hingher de cai sălbatici și se angajase călăuză pe lîngă birourile de emigrare din Saint Louis și Galvestone. Punea astfel în valoare cunoștințele sale însușite de-a lungul anilor, cînd străbătuse traseele continentului pe urmele bizonilor și al vînatului. Noua meserie îi pria, era cît de cît bănoasă, dar și răspunderea era însemnată. Trebuia să-i ducă pe emigranți la destinație, pentru zece dolari de persoană pe care îi împărțea cu cealaltă călăuză...

Un vînticel se născu din senin. Intensitatea acestuia spori treptat, zburlind mărăcinișurile rare, înfiorînd animalele, făcîndu-le să se teamă de imprevizibile primejdii, pe care deșertul le putea naște.

Pieile roșii încercuiseră tabăra, asta era mai mult ca sigur. Ajungeau pînă la ei țipetele unor păsări ciudate, ce nu puteau fi decît semnalele lor de recunoaștere, prin care își dădeau de știre.

Viitorii prospectori și căutători de aur porniți spre un mirific El Dorado, străbătură aproape în întregime deșertul arizonian și urmau să pătrundă curînd în valea fluviului Colorado.

Erau tot pe teritoriul statului Arizona și se apropia o înserare. Locurile aride pe care se aflau, vecinătățile indienilor nomazi, care îi pîndeau, nu aveau darul să dispună prea mult oamenii caravanei.

Călăuza Brett Laramie hotărî să se aprindă focurile pentru noapte și să numească străji ; trebuia să gonească coioții ce tîrcoleau tabăra și care, la un moment dat, puteau deveni primejdioși, dacă se apropiau prea mult de animalele lăsate să pască în voie.

Brett, sfătuindu-se cu șefii grupelor de care, hotărî că ar fi fost bine să se facă o recunoaștere a împrejurimilor, în direcția orașului Gila, așezat la confluența rîului cu același nume și Colorado.

Pentru asta trebuiau musai să treacă prin așezările unor indieni, de la care nu se puteau aștepta la vreo amiciție, nici măcar neutralitate.

Singura lor speranță era ajutorul promis de Jaketele-albastre ce se găseau prin regiune și pe care urmau să le întîlnească în vecinătatea fluviului Colorado.

S-a decis să pornească în această misiune Brett Laramie, Clevy Stone, un tînăr venit din Dodge City, Henry Cooper, un fost căpitan ce luptase în armata nordiștilor, și Gringoire Morgan, pe scurt : Gring, un normand la vreo douăzeci și cinci de ani, masiv, blond și pistruiat....

Nu era prea mult timp de pierdut și o apucară spre nord-vest. I-au întovărășit un timp bunișor soarele ce cobora spre chindie și o vegetație prizărită și țepoasă, unde cactușii de tot felul se aflau în împărăția lor.

Dinspre Sierra Blanca, pluteau pe cer nori negri subțiri, porniți să traverseze Arizona, asemeni unor pirogi efemere, vopsiți pe burți cu pucioasă, luncecînd fantomatici, pe drumuri nepavate.

Vîntul se înteți brusc, parcă la un semn al cerului. Timpul se înrăi, răcindu-se treptat, oamenii plecați în recunoaștere puteau crede că s-ar fi găsit într-alt anotimp.

În urma celor duși călări, ceilalți rămași pe loc își aprinseră focurile de tabără, pregătindu-se, fiecare la carul său, pentru cină. Respectînd un ritual, pe care reverendul Ronald Cagney ținuse să-l impună, aduseră cerului vîntos mulțumiri, pentru că o nouă zi era pe cale să se stingă, iar o alta urma să se nască ; o zi pură, mai de treabă, plină de speranțe, lipsită poate de amărăciunile, pe care Domnul le tot presărase în cale, de la ocean pînă aici la capătul pustiului.

Îi stînjenea pe toți vîntul devenit tot mai violent, erau mai ales derutați de proasta vizibilitate ce cucerea treptat locurile, neputînd supraveghea cum ar fi trebuit mișcările indienilor ce-i urmăreau de la ultimul lor popas și care încercaseră să le mai fure vite răzlețite de convoi.

•

Dar să urmărim pe cei porniți în recunoaștere. Aceștia, imperturbabil își urmau drumul lor într-o anumită direcție. Se petrecea ceva bizar. De cîtva timp, din înalt, îi insoțea un vultur caracara ce descria cercuri largi, tot mai joase, apropiindu-se de ei, scoțînd sunete bizare, croncănituri ascuțite, cînd mai tari, cînd mai încete, și luminînd, nici ei nu știau cum, praful de nisip cu o dîră albăstruie.

Pasărea de rău-augur, de o mărime impresionantă, trecu asemeni unei năluci pe deasupra lor, spintecînd cu ușurință vijelia.

Cîinele lup Nerro alerga vioi înaintea cailor, fugărind animale mici ale deșertului, care neinspirate îi apăreau în cale, pînă cînd izbuteau să se ascundă în vizuinile lor, scăpînd de presiunea dulăului și de colții săi neiertători.

Brett Laramie, cu simțurile sale dezvoltate, moștenite de la mama sa o indiană comanșă, era îngrijorat de neospitalitatea tot mai accentuată a locurilor străbune.

Pe măsură ce timpul trecea, vîntul parcă înnebunise și mai tare. Au fost obligați să-și ferească obrajii și ochii de praful agresiv ce-i acoperea cu fiecare clipă, cu un linţoliu, făcîndu-i să semene cu niște arătări de vis rău.

Erau obligați să se oprească tot mai des, stînjeniți de vijelie. S-au ferit să-și spună cu glas tare temerile. Fiecare păstrîndu-și-le pentru el.

Exista și pericolul real ca pieile roșii să-i atace din clipă în clipă. Pînă la urmă, Stone își spuse gîndurile cu glas tare.

— Brett, ar trebui să ne întoarcem își arătă acesta îngrijorarea. Cine știe ce surprize blestemate ne rezervă vremea asta nenorocită, se temu tînărul cowboy din Dodge City.

— Și eu m-am gîndit la fel, i se asocie Henry Cooper, fostul ofițer ce luptase în Georgia în armata nordiștilor, și care avea întotdeauna cîte ceva de povestit din aventuroasa lui viață. Praful ăsta mi-a intrat și în cur.

— Atunci ce mai așteptăm ?! îl grăbi și Gringoire pe Brett să se hotărască rapid. Cu cît sîntem mai repede la ai noștri, cu atît va fi mai bine.

Întoarseră caii. Din prevedere, Laramie Brett folosi busola. De neînțeles, vîntul își schimbase din nou direcția. Avalanșe de nori din praf argilos și nisip îi izbeau în față. Le era imposibil să se poată orienta.

— Ce-ți arată acul, Brett ? se interesă Stone.

— Drace, asta ce-o mai fi ? răspunse acesta printr-o întrebare. Ascultați, alt țipăt de pasăre.

— Sîntem, cred, pe drumul cel bun, aruncă o vorbă liniștitoare, Cooper. Curînd ajungem la convoi și sfîrșim povestea asta împuțită.

— Brett, acul meu indică sud-estul, se auzi Gring. Exact ce ne trebuie. În fine, lucrurile par a se aranja.

— Pentru ce afurisitul ăsta de cîine ne trage într-altă parte ? înjură Cooper.

Un sunet ca de coasă ce retează coroanele unei plantații tinere, îi făcu pe toți să-și plece instinctiv capetele. Nerro lătra cu părul zburlit.

Oricum, nu arăta ca în zilele sale bune. Toată atitudinea sa era proprie unui animal în defensivă în fața unui adversar de temut.

— Ce naiba să fi fost ! înjură Cooper cu voce sufocată.

— Parcă a trecut pe deasupra o pasăre de apocalipsă, suspină Gring. Zău că mi se furnică pielea pe mine.

— A fost un vultur caracara care zboară foarte jos, presupuse Stone. De unde povestea asta cu pasărea de apocalipsă.

— De la dracu să te ia ! N-ai văzut că era să ne răstoarne vîrtejul de pe cai, cînd a trecut deasupra noastră?!

Afară se făcuse și mai frig. Mica dispută s-a curmat brusc și, stînjeniți de furtună, înaintară spre locul sigur unde sperau să găsească convoiul.

Mai trebuiau să se strecoare printre pieile-roșii, folosind vreun vicleșug și, ajutați de noroc, cum avuseseră la plecare, să nu dea ochii cu ele.

— Nerro, ce-i cu tine băiatule?! îl mîngîie amical Stone. Brett, vezi, cîinele ăsta ne trage în direcția opusă. ce l-o fi apucat? Asta nu am mai văzut de cînd mă știu.

— Iar s-a schimbat vîntul, observă Cooper.

— Presimt că înnoptăm prin pustietățile astea, i se asocie Gring.

— Relaxează-te, amigo, îl zefelmisi Cooper. Ce te perpelești atît?!

— Am apucat un drum anapoda, nu se lăsă normandul de douăzeci de ani, ce arăta ca o stafie pudrată cu făină.

— Ceva nu merge, băieți, vorbi prudent Brett, să-i liniștească.

2. LILIECII FOȘNIRĂ SPRE VIJELIA DE AFARĂ

Așa și era. După o altă bucată de timp, vîntul începu să bată de la est, apoi de la vest. La urmă sufla de la nord, după care se mută venind dinspre sud-vest.

Nimeni dintre ei n-ar fi putut spune cum se făcea că, la răstimpuri atît de scurte, vijelia se schimba subit, dezorientîndu-i, făcîndu-i să-și piardă încrederea în simțurile lor cît și în acele busolelor, care le indicau alandala direcția.

— Pe toți dracii! se mînie Cooper. Parcă am fi în Turnu Babel.

— Mai rău, căpitane, îl aprobă Brett. Nu știu ce să mai zic.

Păstrară un timp direcția de mers. Se întunecase binișor, opacitatea îi stînjenea tot mai mult, dar sperau că în fiecare moment să zărească focurile de tabără ale pieilor-roșii, ori pe cele ale oamenilor din convoi, dacă poate, printr-o minune, trecuseră prin rîndurile aborigenilor.

— Ce-i de făcut, Brett? Nici o geană de lumină, observă Stone.

— Ne învîrtim mai mult ca sigur într-un cerc, se enervă Cooper. Și cîinele ăsta care s-a prostit mai rău decît noi. Dracu mai înțelege ce se petrece pe aici.

— Răbdare, băieți ! Cunosc locurile ca în palmă, îi temperă Brett Laramie. Curînd ajungem la ai noștri.

— Dacă ni se arată cerul, atunci ne descurcăm mai ușor, speră Gring. Cînd văd stele nu mă mai simt stingher ca acum.

— Apare cerul cînd îți vei vedea ceafa, îl înfurie Cooper...

Alte două ore de mers șicanați de rafale. Erau albi de praf, simțeau că se sufocă, deși își legaseră baticurile la gură, pentru a nu înghiți praful argilos. Se țineau după Laramie Brett, ce suspecta neîncrezător acul busolei, ascultînd cînd și cînd acel zgomot bizar, ca torsul subțire al unui motor ce se rotea pe deasupra lor.

Întunericul devenise aproape total ; Cerul se ascunsese definitiv în spatele obrocului de nisip.

— Să ne oprim, Brett, îi sugeră prudent Cooper.

— Mai mult ca sigur că am trecut de ai noștri, se temu Gring.

— S-o crezi tu ! Nerro ne-ar fi dat de veste, mîrîi sub batic Stone. Este un animal de soi, un cîine din carne și oase, nu din pluș.

— O fi fost. Acum și-a pierdut simțurile ! Mai sigur adulmec eu, arăta mîniat Stone.

— Să nu-l luăm în derîdere pe Nerro, îi apără Brett.

Se auzea șuierul vîntului ce căra avalanșele de nisip. Și fără ca cineva să bănuiască ce-ar fi putut să fie, cam la zece iarzi înălțime, în dreptul lor, se insinuă brusc o lumină albăstruie ce se deplasa odată cu ei.

Lui Brett i s-a năzărit că era poate luna cufundată în sineala orizontului, un orizont surpat sub greutatea prafului de nisip, al unei planete ridicol de mică.

— Ce-o mai însemna și asta ?! se minună Cooper.

— Așa o arăta de aici soarele sub pătura nisipului, își dădu Stone cu părerea. Este atîta nebunie în jurul nostru, că nu mă mai mir de nimic.

— Acum, soarele ?! izbucni iritat Cooper. Precis este o drăcovenie de-a indienilor, ori o scornire a minților noastre înfierbîntate.

— N-am vedea toți la fel, strigă, să se audă Brett.

— Așa e, se minună Gring. Toți căscăm gura la prostia asta.

— Și eu înclin să zic că porcăria asta aduce cu soarele, își modifică punctul de vedere de pînă atunci, Cooper.

— Uite că dispare, se plînse Gring.

Într-adevăr, așa cum s-a născut din nimic, tot așa a dispărut acel glob nesigur, albăstrui. Brett era la fel de nedumerit ca ceilalți.

— Să fi fost „Fata Morgana ?“ se ului Gringoire.

— Noaptea în pustiul ăsta ? ! „Apa morților nu se arată pe întuneric. Era o lumină ciudată și atîta tot, ripostă intrigat Cooper.

— Gura ! țipă enervat Brett. Să mă bată îngerii din cer dacă nu scîrțîie un docar pe undeva. Voi auziți ?

— Așa e, Brett. Acum se aud copitele calului pe piatră, se detașă vocea lui Gring.

— Gring, prinzi și tu cu urechea nechezatul ? îl iscodi Stone.

— Nechezat, piatră de pavaj, cal, docar... Ați căpiat cu toții, pe legea mea, își suflă nasul Cooper în furtuna de afară.

Ceva îi neliniștea din nou. Și fără să-și dea seama de unde se întrupa, arătarea de vis rău, acel vultur uriaș caracara, tăie vifornița, survolîndu-le spațiul pe care se găseau.

— Pasărea asta își cîntă în ghioc, înjură Brett. Aș trage în ea.

— E mare cît o haraba, o evaluă Cooper.

— Dacă se lasă pe sol e pierdută ! Nu-și mai poate lua zborul.

Călăreau de-acum într-un catran nisipos, dungat cu albastrul nesigur ce pulsa din aripa vulturului, ce se transformase de la un timp într-o stea diriguitoare. Bizar, pasărea luneca lejer prin furtună, nu era clătinată deloc de vijelie.

— Ne-am rătăcit ca niște orbeți, repetă furios Cooper. Habar n-am încotro o apuc. Nici în război n-am avut tărășenii d-astea.

— Iar vin zgomote de pe undeva, mîrîi Stone.

Pentru puțin furtuna se înmuie. Și atunci, ajunse iar la ei scîrțîitul agasant al unei osii de docar. Apoi, alte zgomote de uși și cercevele lovite de tocuri ; toate parcă scormoneau Lumea de Apoi.

Vîntul se înăspri și zgomotele trecură pe un plan doi. Se detașau tot mai mult izbiturile firelor de nisip — sunînd ca niște minuscule proiectile — de fațadele unor case situate parcă într-o altă dimensiune.,

— Ce dracu înseamnă toate astea ? se înfurie Brett. Parcă am intra într-o așezare din iad. Ce-or însemna scîrțîiturile astea ?!

— Orășel în pustiul ăsta ? Brett, ție îți arde de glumă ?

— Gring, dacă ne găsim pe drumul ce duce la Gila ?!

— Cînd năbădăile am făcut atîta cale, Brett ? îl contrazise Stone. Noi ne-am învîrtit mai mult în cerc, n-am mers mai deloc drept.

Un oblon se încăpățîna să izbească un perete de scîndură. Sigur că nu putea fi iluzie. Îl auzeau cu toții și în inimi le încolțiseră speranțe noi pentru ieșirea din impas. Caii fornăiră, de parcă s-ar fi apropiat de o apă curgătoare.

— Să mă ia sfîntul Benedict ! Sîntem pe o stradă ! exclamă Gringoire. Aud pașii iepei mele pe piatră.

— Nerro, potolește-te ! îl admonestă Cooper. Hai, aici! Nu mai lătra, că ridici orășelul ăsta păduchios în picioare.

Cooper pornise spre locul de unde veneau scîrțîiturile oblonului. Luase un avans de două lungimi de cal. Rafalele de nisip izbeau iar cu putere fațadele caselor ce acum se întrezăreau, coroanele pomilor, acoperișurile.

Printre picioarele cailor fojgăiră niște animale mici, molcome, niște guzgani negri, lenevoși. Stone și Cooper n-au rezistat și-și descărcară Colturile omorînd cîțiva dintre ei. Au trebuit să renunțe pînă la urmă, de frică să nu împuște cîinele.

— Am intrat în orașul părăsit, strigă emoționat Brett. Dar cum dracu am străbătut douăzeci de mile ? Nu știu ce să mai cred.

Prin pulberea nisipoasă se conturau vag niște imobile. Se distingea un saloon, la care ușile batante se zgîlțîiau în balamale.

— De ce au părăsit oamenii orașul, Brett ? se interesă Stone.

— Cine știe ce mistere ascund ruinele astea, se furnică Gring.

— Nu te frămînta, Gring, îl liniști Brett. E o poveste tristă, ce s-a petrecut pe aici. Cu mulți ani în urmă orașul era înfloritor. Dar, să ducem mai întîi caii într-un grajd. Parcă ruina asta ar fi potrivită.

— Brett, mai bine îi luăm cu noi în saloon, insistă Stone, ce coborîse între timp din șa. Grajdul ăsta parcă stă să cadă și ne putrezesc oscioarele pe aici dacă rămînem fără cai.

Nerro își intensifică lătratul, hămăind agresiv la acele animale grețoase, fugărindu-le, încercînd să captureze una. Fără nici un rezultat însă. Șobolanii parcă treziți după un somn lung își accelerau mișcările, dezvoltînd viteze uluitoare.

— Orașul ăsta e plin de guzgani, scuipă Cooper în noapte.

— Nu se mai poartă, în Far West, să intrăm călare în restaurant, protestă Stone. Șeriful ne amendează și ne dă afară din oraș.

— N-ai vrea să-i legăm la stănoagă, să-i părăsim în vijelia asta nenorocită, se ofuscă Gringoire. Vouă v-ar conveni să dormiți cu guzganii pe piatra străzii, ori pe trotuarul ăsta dărăpănat ?

— Dar încălcăm legea ! se păstră dîrz Stone.

— Nu vă mai încontrați, îi împăciui Brett. Facem cum e mai bine.

Duseră pînă la urmă caii într-un colț al fostului restaurant, acum arătînd jalnic, barîndu-le drumul cu mese. Clevy Stone cu privirea sa ageră, pentru care Brett îl gelozea un pic, descoperi o lampă cu gaz.

Odată cu lumina, saloon-ul li se arătă în dezolanta lui nuditate. Vîntul ajungea și aici, flacăra fitilului se clătina îngrijorător afumînd coșul sticlei.

Cîinele nu-și mai găsea astîmpăr ; fugărea un șobolan cît toate zilele. Guzganul părăsi pînă la urmă încăperea cu miros de vizuină, o sală pardosită cu praf și nisip și sări înnebunit peste ușile batante, cățărîndu-se cu o viteză zăpăcitoare, care îl uluise și pe Nerro, încît rămăsese înțepenit, fără replică. Rozătoarea trecuse dincolo și intrase sub trotuarul din dulapi.

Văzură tavanul burdușit și rupt prin mai multe locuri, și prin el, dincolo, din acoperiș, lipseau țigle, o sumedenie. Peste tot caria vremii își pusese pecetea deprimării.

Prin rosturile dușumelii crescuseră buruieni. Oglinzile barului acoperite cu pînze de păienjeni erau sparte, atîrnînd în cioburi murdare.

Raftul cu băuturi gol. Mese și scaune rupte, pline de zoaie. Casele lipicioase ale păianjenilor, cu insecte devorate și rămase acolo uscate ; un insectar insolit.

Pereții îmbrăcați în lambriuri erau și ei pardosiți cu mușchi și licheni. Peste tot mirosea a mucegai și a putred.

Agățate de tavan și de grinzi, cuiburi de păsări răpitoare de noapte. Liliecii și bufnițele mari cît becațele porniră în vijelia de afară înspăimîntate de lumina lămpii. Ce mai, o imagine ce avea darul să deprime, să-ți strecoare fiorii spaimei în suflet...

Nerro, după ce făcuse o oarecare ordine, se domolise. Asta nu-l împiedica să patruleze prin saloon cu simțurile încordate și să mîrîie ori de cîte ori simțea prin vecinătatea sa vreun guzgan.

— Nici o picătură de tărie ca iarba de leac ! înjură printre dinți Cooper. Aici te usuci ca iasca. Și apa lipsește din cîte văd.

Nu le-a fost deloc ușor să descopere chepengul. De mare ajutor s-a arătat tot Nerro. Stone însoțit de Gring și cîinele lup coborîră treptele nesigure, îndepărtînd pînzele vîscoase de păianjeni ce li se lipeau de haine și obraz.

Unul cît o nucă fu gata-gata să-l muște pe Stone. Gring îl lovi cu lama cuțitului, iar Nerro îl storci cu laba, după ce mai întîi l-a lătrat și l-a tăvălit prin țărînă. Mirosea a beci neaerisit, a vin trezit, a doagă de butoi mucegăită și a vizuină de șobolani.

— Cooper, am dibuit o damigeană cu ceva. Vino încoa frățioare, îl chemă la el Stone.

— Să mă bată sfîntul! Are două galoane, o prețui fostul căpitan la nordiști.

— O fi vin în ea? se interesă puțin descumpănit Gringoire.

— Băi, băiatule, într-o pivniță cu vinuri nici un cîrciumar nu păstrează petrol lampant. Cu ea sus, prietene!

La întoarcere, mare bucurie. Vasul plin, îmbrăcat cu răchită, fu rostuit pe masă, la lumina reverberului. Acolo, în damigeană, un vin alb, vechi, cu un buchet de Pinot gris, limpede ca un cleștar.

— Ni l-a scos în cale Spiritul-deșertului! Oftă Laramie Brett, o ipoteză mistică a providenței licorii.

— Asta după credința indienilor tăi, Brett. După mine aici a fost mîna îngerilor catolici păzitori, își suflă nasul pe podele Gring.

— Să lăsăm filozofia asta și să ne ospețim, plescăi Stone, umplîndu-și bidonașul purtat totdeauna cu el...

Afară vijelia continua îndrăcită. Ușile batante izbeau clopoțelul la intervale neregulate, creind strania impresie a unui dute-vino în saloon-ul ocupat de oameni și cai.

Cooper se ambiționă să proptească tăbliile cu niște cloțuri de piatră. După un timp, datorită ostenelii sale, geamătul ușilor batante încetă.

În schimb, deveni agasant zgîlțîitul obloanelor și al cercevelelor ce se izbeau de pervazuri și tocuri, într-un ritm asincron, iritant, ce le strivea nervii.

— Parcă tot mai bine era cu afurisitul ăla de clopoțel.

— Așa-i Brett! Mă obișnuisem cu el, i se asocie Stone.

— Hai la culcare, decise într-un tîrziu, Brett, după ce consumaseră o porție zdravănă din vin. Limba i se

venise călăuzii, pintenii cu rotițele zimțate îi sunau la fiecare pas. Ies să văd ce mai e pe afară. Nerro, hai și tu, prietene !

— Eu urc să aflu dacă putem dormi pe undeva. Poate dibuiesc niscaiva saltele. Rahatul ăsta de oraș ar putea face ceva pentru noi, se-ndreptă Cooper înspre scară.

— Cînd plecăm de aici, îi dau foc saloon-ului să ardă toată șobolănimea din el, care a împuțit aerul pe aici, înjură Stone.

Tînărul Stone, de nouăsprezece ani, cowboy la un ranch din apropierea lui Roswell, era deziluzionat de călătoria lui de pînă aici. Totul anost, fără evenimente palpitante. Era obișnuit cu dăngăluitul vițeilor, cu supravegherea vitelor la pășune, cu mînarea ciurdei călare pînă în California, la obor, ori în portul Galvestone.

Ritmul lent al caravanei îl smulsese din felul său de viață agitată, și care nu-i da nici o satisfacție. Din contră, se plictisea de moarte mergînd la pas călare după caravană, veghind la indienii nomazi, să nu le fure vitele...

Cooper urcase scările ce duceau la catul de sus, dar nu găsi nimic care să le folosească.

Laramie Brett inspectase și el veranda și grajdul. Peste tot stăpînea o noapte dezolantă, vîrtejuri de praf și gemetele caselor lăsate de izbeliște : nimic altceva nu era demn de luat în seamă. Canicula obișnuită a deșertului, furtunile, ploile rare și sărace, toate își lăsaseră dureroasele amprente.

— Dormim tot în prăvălie, propuse Brett și facem de pază pe rînd. Tragem la sorți, să nu-i fie nimănui cu supărare. Fă biletele, Gring.

Lui Stone îi căzu schimbul unu. Ceilalți se culcară și frînți de oboseală adormiră curînd. Tînărul Stone ca să-și alunge somnul, îl luă cu el pe Nerro și inspectară minuțios încăperea.

Descoperi un tablou cu sticla răhățită de insecte. Mînat de un sentiment de curiozitate, îndepărtă ce era pe el și-și văzu chipul oglindindu-se în apele lui.

Era nebărbierit, părul îi crescuse lung ; i se petrecea peste gulerul bluzei din piele de capră, ochii îi avea încercănați. Dar era el, Stone Clevey, pornit alături de cei

din caravană, spre un alt El Dorado, dus de dorul de a vedea ținuturi noi, de a cunoaște.

În dosul geamului, însă chipul unei fete. Mai sigur blonde. Diana Prosciutti, o italiancă, într-un corsaj probabil negru, cu ciorapi cu trandafiri. Diana ?! Unde o fi ea acum ?! Poate fusese steaua orășelului părăsit ? Ce s-o fi ales de ea. Poza era o dagherotipie. Ea întreagă în fața saloon-ului. Pe dosul fotografiei, semnătura ei. Cum de ajunsese pînă aici. Era din Genoua...

În colțul său, Brett trăia vechiul său coșmar. Se afla în vîrful canionului. Era momentul ultimului act al capturării mustangului. Văzu iar calul sălbatic înălțîndu-se deasupra prăpastiei, oprirea lui în acel punct, în care își pierdu-se greutatea, și unde ar fi putut prinde aripi să-și continuie zborul.

Apoi prăbușirea mustangului în gol, ecoul bufniturii de tarele pietrei, iar el Laramie Brett spînzurat de stîncă, și sub el golul jilav și spurcat gata să-l înghită...

De fapt acel mustang era el, Brett. Pe el se hăituise, pe celălalt Eu al său, pe Brett cel de treabă, pe care îl pierduse pe patul canionului, și de care nu voise să se despartă niciodată. Acel Brett murise odată cu mustangul alb, dar el nu se împăca deloc cu acest gînd...

3. PRERIA ÎL ÎNTÎMPINĂ CU VERDELE EI NEBUN

În somnul-nesomn al lui Laramie Brett, aversele de apă cădeau fără contenire, ca și cum s-ar fi prăbușit peste carele cu coviltir, încercuite de pieile-roșii ; o cascadă de apă.

Multe coșuri din rogojini se scofîlciseră și asediații se mutaseră sub podine. Un rănit, Uwe Müler, împușcat în burtă, murise de puțin în chinuri groaznice.

Reverendul, care era și tămăduitorul lor de trupuri, îl asistase neputincios. Infecția se instalase chiar de la

pătrunderea plumbului în măruntaiele pomeranului, adus pe acele meleaguri de mirajul îmbogățirii...

Cînd trăsnetele cădeau la intervale tot mai scurte, Brett Laramie își luă arma, își puse șuba pe umeri, căciula în cap, bău o cană de whisky, și, încălecîndu-și pagul, porni la un trap mărunt, escamotat de rafalele ploii. Ochii îi scăpărau la gîndul rumegat. Atinse drumul mare.

Cum se făcuse că inamicul n-avea știre pînă atunci de el ? ! Plănuise să facă un ocol, care îl va scoate la colinele acoperite cu vegetație. Nicăieri nici sămînță de comanș...

Își continuă drumul sub ploaia torențială. Apa era înghițită de solul uscat. Calul său șerpui apoi printre colinele împădurite. Crezuse un moment că indienii — frații săi după mamă — plecaseră la ei în sat. Iar îl durea umărul, de la fosta rană făcută de ciracul lui Mac Nall.

Avea sigur febră. Simțea sîngele zvîcnindu-i în tîmple. De s-ar termina odată porcăria asta... Voia să delibereze cu Ursul-negru, căpetenia asediatorilor.

Calul său își alese călcătura la trap. Dar unde se adăpostea căpetenia asediatorilor comanși ? Trebuia să fie pe aproape, dar încă nu dăduse nici un semn...

Ploaia cădea piezișă, la două lungimi de cal în fața sa. Nu-l atingea deloc ; o umbrelă imaginară îl apăra de apa furioasă și înainta odată cu el.

Pe buze îi flutură un zîmbet, pentru că în acel moment se hotărî pentru altceva. Devreme ce înaltul îl proteja, își va duce gîndul la capăt.

Era nevoie de o rezolvare rapidă și totală, de un act de mare îndrăzneală care să încheie definitiv conflictul între ei și indieni. Îl va împușca pur și simplu pe Ursul-negru. Da, asta va face.

Întîlni o rariște, apoi copacii se îndesiră. Iar îl durea umărul. Rana de acolo poate se obrintise de frig. Acum apa de ploaie îl murase, era ud leoarcă. Locul beteag zvîcnea, un tremur nesuferit, care îl mai chinuise i se răspîndea în corp, îl simțea în brațe, în coaste, în tîmple, în miezul creierului, ca atunci cînd fusese scos din diligență.

Duse bidonaşul cu whisky la gură. Parcă totul era acum mai bine. Zgomote. Se adăposti în spatele unui arţar enorm. Prin faţa lui, trecură cu un pas furișat doi indieni ; doi sălbatici, după cum arătau, doi bărbaţi între două vîrste.

Părăsi și el luminișul, copacul și tufărișurile vecine, Reflectă că tot conflictul cu indienii începuse din cauza Ursului-negru.

Căpetenia trimisese războinicii să le fure vite din caravană. Stone şi Cooper îi surprinsese şi în timpul schimbului de focuri un indian fusese omorît. Nu fusese vina nimănui...

Iar ploua ; o ploaie ca un acid corosiv. Bătea și un vînt de răscruce, un vînt tăios, al cărui șuier, paradoxal, îi făcea bine. De unde se găsea, vedea tabăra căpeteniei indiene...

Trebuia să acţioneze. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Descălecă și-și legă pagul de un copac. Se tîrî apoi fără să facă cel mai mic zgomot spre coliba conică a căpeteniei comanșe.

Ar fi putut trage prin nuielele peretelui, dar, trebuia să fie sigur că nu va rata focul. Nu văzu nici o ușă, ci numai un gol prin care un fum unsuros cu miros greu de seu ieşea afară.

O femeie pregătea probabil o fiertură. Tîrîndu-se pe coate se apropie şi mai mult. Privi înăuntru. Indienii comanși ședeau la sfat. Căpetenia gesticula, iar vraciul privea absent focul.

Urmă apoi o tăcere apăsătoare. Ursul-negru, ghemuit într-o lumină perfidă, cu aburi de grăsime în ea, căzuse probabil în transă ; aştepta să i se arate vreun spirit al străbunilor săi, poate chiar Marele-Spirit, să-i dezvăluie prin semne soarta luptei cu cei din convoi, modalitatea de a le lua scalpurile.

Marele şef indian n-a mai apucat să i se arate revelaţia divină ; bubuitura puștii lui Brett sparse în mii de cioburi liniștea de mormînt instalată în colibă...

Trebuia să profite de deruta apărută brusc.

Devenise un ucigaș-erou. Înfăptuise un lucru la care abia spera să viseze. Și uite, îl făcuse, iar acum trebuia să iasă din încurcătură.

Nu-și mai găsi calul acolo unde-l părăsise. Dar ce se petrecuse cu el ?! Lumina gălbui-asiatică a pădurii persista, era o lumină ce-i tulbura privirile, le făceau să înoate în văpăi scăzute.

Ieși gîfîind din pădure. Apucase să mai vadă cum indienii se buluceau în jurul colibei Ursului-negru ce zăcea năclăit în sînge. Preria îl întîmpină cu verdele ei nebun — un verde de vis — unduindu-se în acel vînt biblic, nici rece nici cald, umezit de ploaia binefăcătoare ce murea și învia după toane bizare.

În goană trecu prin iarba înaltă și udă, simțind clipocindu-i apa în cizme. În spatele său se destrămau brumele tulburi ale pădurii, lăsînd în locul lor o sumedenie de indieni călări și țipetele lor de păsări.

— Sfinte Benedict ! l-am miruit pe Ursul-negru. De-aș ajunge mai repede la ai mei ! Fără cal sînt ca și pierdut.

Ziua creștea tot mai mult și Brett descoperi în ea drumul ce urca spre caravană. Mult, în spatele său, indienii tropăiau pe urmele lui. Copitele nepotcovite ale cailor răneau obrazul crud al ierbii.

Pușca îl încurca la alergătură și se descotorosi de ea. Își va vinde scump pielea ; Laramie Brett nu poate muri decît în picioare. Asemeni unui copac secular el va sfîrși cu fruntea la Marele-Spirit.

Îi era cald ; o căldură sufocantă, nefirească. Își slăbi șiretul cămășii. Ar fi vrut să fie într-un saloon, să bea un brandy, s-o asculte pe cantoră, sau să alinte o fată plină și blondă ce dansa cu atîta însuflețire cancanul franțuzesc, să se închidă cu ea în odăile de sus, să-și petreacă acolo restul nopții, după ce a dezbrăcat-o asemeni unei vijelii și s-au aruncat amîndoi în pat...

Nu, nu așa. Să cadă mai bine pe scîndura dată cu vopsea, și acolo, pe tarele lemnului, să se iubească, așa cum în coliba lui de indian, a sprijinit totdeauna spatele femeii pe tarele pămîntului. Trebuia să ajungă cît mai repede la ai săi.

Continuă să se apropie de tabără. Abia își mai tîra picioarele. Îl muncea un gînd care nu-i folosea la nimic. „Pentru ce nu rămăsese șerif în orășelul acela fierbinte de pe malul lui Rio Pecos. Acolo îl dovedise pe Mac Nall, și unde-i atîrnase funia de gît. De ce se lăsase și de prins mustangi și se făcuse călăuză ?! Ce-i trebuia lui acești căutători de aur să-i ducă spre băile aurifere ?

Iar acum nu înțelegea pentru ce indienii se roteau călări în jurul lui și nu-l terminau cu un glonț. Străbătuse pustiul, nu mai era nici furtună și în zare se conturau carele cu coviltir.

Cercul din jurul său se îngusta tot mai mult. Simți arsura unei săgeți. Apoi o alta. Încă una. Se poticni. Curios, nu-l durea decît rana veche. Rana făcută de ajutorul lui Mac Nall în diligență. Se găsea la un fel de stîlp al caznelor.

Încercă să folosească Coltul său de 45 mm. Nu izbuti. Altă izbitură. Iar... Pentru ce nu-l omorau ?! Două săgeți pătrunseră în el lipite ca una singură. Căzu. Era la pămînt, lipsit de vlagă, pierit.

Ce-și iroseau aceștia atîta fier cu el ?! Se transformase într-o pernă de săgeți... Era desigur fără cunoștință, pentru că indienii își recuperau săgețile ștergîndu-le de sînge pe hainele lui...

Poate că plătea pentru sufletul mustangului alb, al acestui mustang, în fața trupului neînsuflețit spuzit de corbi hămesiți unde se afla. I-a alungat trăgînd cîteva focuri de revolver. Ecourile împușcăturilor au colindat un timp îndelungat coclaurile.

Chiar dacă ele s-au oprit, el le-a auzit pînă ce corpul neînsuflețit al calului a fost acoperit cu pietre. Cînd a sfîrșit, aburul alb de deasupra sa ce luase forma mustangului, a coborît în canion, învăluind mormîntul, jilăvind pietrele.

Apoi a pătruns cu siguranță la mustang pentru că nu l-a mai zărit. Era cu siguranță sufletul calului omorît de el...

Acum, după ce l-a terminat pe Ursul-negru devenea o celebritate. Omorîse o căpetenie temută. Imaginea lui

mitică va colinda manualele de istorie ale statului acela, îmbîcsind minţile puilor de piei roşii cu fapta sa.

El, Laramie Brett, răpusese pe căpetenia comanşilor, aducînd victoria apărătorilor convoiului plecat spre Rio Sacramento. Unul dintre indieni s-a aplecat asupra lui.

Avea un cuţit în mînă. Îi voia scalpul. Arsura oţelului a fost atît de vie încît i-a scăpat un ţipăt. Îl măcinase un singur gînd. Nu murise în picioare aşa cum voise dintotdeauna. Mustangul alb se răzbunase pe el cu siguranţă...

S-a trezit din vis. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îşi pipăi capul. Era întreg. Rana de la umăr, nedureroasă, la locul ei. Îşi luă puşca şi se apropie de uşile batante.

Dincolo de ele, noaptea era la cheremul viforniţei. Se reîntoarse şi se culcă sprijinindu-şi capul de şa. Totul fusese un vis al dracului de păcătos.

4. ORAŞUL PĂRĂSIT BÎNTUIT DE FANTOME...

Stone fu schimbat de Laramie Brett, veni apoi rîndul lui Cooper. Urmase Gring şi iar Stone îşi luă în primire rolul de paznic.

Să fi trecut puţin de miezul nopţii, cînd ajunseră în saloon nişte sunete ciudate ; aduceau cu zgomotele aversel or apei ce cad pe patul canionului.

Apoi crescu treptat un vuiet ce deveni asurzitor. Pămîntul începu să se clatine. Tabloul Dianei izbi repetat peretele din scîndură lambrisată. Încercă să-şi trezească prietenii.

Nerro începu şi el să scheune. Nu acţionă totuşi, şi lăsă lucrurile la locul lor. O putere mai presus de toate puterile îi paralizase voinţa. Nu mai era stăpîn pe reacţiile sale fireşti, aşa cum ar fi trebuit să fie. Era incapabil să se hotărască pentru ceva. Dar asta n-a ţinut prea mult timp.

— Ce te neliniștește, Nerro ? ! Hai afară, porunci cîinelui.

Vijelia își făcea mendrele în legile ei. Strada Mare arăta ca pustie. Numai un șobolan răpănos ieși de sub trotuarul din dulapi. Goni pe stradă fugărit de un Nerro dezlănțuit, gata să sfîșie lighioana. Stone privi în cele două sensuri ale drumului.

— Nicăieri, nici o țipenie de om, vorbi înciudat cîinelui. Și totuși, trebuie să fie careva pe aici. Același lucru s-a întîmplat și cînd să intrăm în orășel. Atunci parcă trecea un docar...

Într-o parte a căii, o lumină albăstruie creștea constant, luînd forma unui clopot enorm. Tremurăturile solului parcă se mai domoliseră. Albastrul deschis persista; se părea că o pleoapă a cerului privea chiorîș de sub obrocul nopții nisipoase. Oscilă între a-l trezi pe Brett, ori a lăsa lucrurile să decurgă așa...

Stone era deci de pază, conform îndatoririlor sale trebuia să vegheze somnul celorlalți. A simțit nevoia totuși să-l trezească pe Brett, ceea ce și făcu. Îi trecuse un fior de frică prin șira spinării. Ieșiră amîndoi în stradă.

Stone privea alături de Laramie Brett, care mai mult dormea decît era treaz. Prezența călăuzii îl tonifia, era pentru el un suport moral ce-l păstra în facultățile sale firești de a acționa, ca în vecinătatea oricărei ființe raționale și reale.

— Nu știu ce să cred, Brett. Acum totul s-a diluat. Adineauri am văzut cum te văd și mă vezi un clopot uriaș albastru. Ieșea din el o lumină, așa, cum e cîteodată cerul în amurg.

— Duhurile locului nu se arată oricui, vorbi Brett, solemn. Mă duc să mă culc. Mîine am nevoie de noi puteri ; noi indienii sîntem obișnuiți cu asemenea lucruri.

Privirea indianului era tulbure, destul de bizară la lumina micșorată a lămpii. Vorbea somnambulic, parcă intrase în transă.

— Șuierul vîntului e cîntecul de război al luptătorului indian plecat în neființă, trimis acolo de fața-palidă, atunci cînd am împiedicat-o să vină spre vest.

Asta mai lipsea. Brett se lăsa dominat de vechea sa obsesie. Se găseau amîndoi cu diferite stări sufletești pe trotuarul din dulapi. Nehotărît indianul, se întoarse din nou în saloon.

Cerul fu străbătut de un fulger movuliu ce se bifurcă, izbind cu o ramură pămîntul, în Strada Mare, și cu cealaltă, deșertul, într-o depărtare a sa.

— A fost Pasărea-fulger. Ea a spintecat cerul cu lumină.

Călăuza vorbea precipitat. Părea că delirează. Ochii i se dilataseră, obrazul măsliniu i se înverzise, lumina ca un fosfor. Legătura din piele ce-i încingea fruntea, îi aureola obrazul.

— Eu mă culc, să nu mă trezești. Nu trebuie să știu ce urmează. Afară se vor aduna toți cei de un neam cu mine, după mamă. M-ar ucide pentru că vă duc la Rio Sacramento, că m-am întovărășit cu oamenii albi.

Stone îl trezi pe Gring. În cîteva cuvinte îi explică pentru ce dorește să-i țină de urît. Îl sfătui să-și ia și carabina. Poate că vor avea nevoie de arme. Gringoire era pînă la urmă bucuros că Stone îl trezise. Și el fusese bîntuit de un coșmar afurisit. Tot cu niște piei-roșii avusese de-a face.

În pridvorul saloon-ului, vîntul colinda de la un capăt la celălalt, ducînd cu el un miros de criptă.

Se insinuă o altă melodie din instrumente și voci; ritmul se iuți, intensitatea la fel, totul deveni ritualic, sălbatic, avea ceva macabru în ea, ce dădea fiori și celor mai curajoși bărbați înarmați.

— Cîntecul de război al comanșilor, tălmăci Gring. S-au adunat aici să-și recucerească pămînturile străbunilor. Cu ocazia asta ne-au capturat ca pe niște curcani ologiți.

— Gring și tu vorbești anapoda asemeni lui Brett. Ce-i cu tine?

— Aici se petrece ceva tare ciudat. Ar fi mai bine să ne pregătim armele. O să avem sigur nevoie de ele.

— Dacă sînt duhuri, ce dracu facem cu cîteva biete gioante ?! Ăștia nu se sinchisesc de armele de foc.

— Poate se sperie de zgomot și o iau la sănătoasa.

— Se sperie de dracu ! Ăștia n-au teamă de nimic.

— Știu eu ce să mai zic ! Iar se arată clopotul ăla blestemat !

— Doamne, păzește-ne ! De unde o mai fi și lumina asta ?! Pare ceva nepămîntean sadea. N-am mai văzut pe nicăieri pe unde am umblat. Cred că sfîrșitul lumii este pe aproape.

Se aplecară amîndoi. Greutatea acelei lumini parcă îi strivea. Era un fel de pod luminos, ce acoperise Strada Mare. Încetase să se deplaseze și în tot acest timp torsul unui motan apocaliptic continua să se audă, făcînd fațadele false ale orașului să se clatine ca bîntuite de un seism.

— Gring, să nu vină peste noi puntea asta aiurită.

— Tu nu simți că parcă furtuna s-a domolit ?

— Înseamnă că duhurile au îmblînzit-o.

— De cade, terci ne face.

— Aș trage cu arma în ea să văd ce se întîmplă.

— Nu face prostia asta. Ne-am găsi beleaua cu duhurile astea. Cine știe ce le mai trece prin tărtăcuță. Privește colo !...

De la capătul Străzii Mari, de acolo pe unde veniseră ei în orășelul părăsit, o melopee creștea în intensitate. Un cîntec sălbatic le furnică pielea. Prietenii lor dormeau duși, ca sub puterea unui narcotic.

Singur Nerro, la picioarele lor, mîrîia la un inamic invizibil, pe care îl simțea pretutindeni și nicăieri, pe care n-avea cum să-l însface. Părul i se zburlise. Era atins de un tremur dureros, hrănit probabil de o frică atavică, instinctuală, încercată prima oară în fața oaselor cățelei care îl fătase, oase adulmecate de el într-o viroagă, acolo unde fusese împușcată de un om oarecare, cînd fusese atinsă de turbare, după o încăierare cu un lup de prerie...

— Gring, pe nimbul sfîntului Sebastian, aici se petrece ceva. Lumina de deasupra parcă mă strivește. Atenție,

sînt sigur acolo ființe omenești. Tropăie de parcă și-ar scutura galenții de noroi.

— Figura rozalie a lui Stone se pătase cu alb. Își dăduse Stetsonul pe ceafă. Buzele lui subțiri deveniseră o linie. Maxilarul i se încleștase, iar privirea îi era albă, irișii i se decoloraseră, părea un alt Stone față de cel de toate zilele ; un Stone zgîlțîit de un tremur nervos, pe care nu și-l putea explica, dar care îi monopolizase voința, îl stăpînea păstrîndu-l captiv într-o carapace greu de spart.

— Cei care tropăie deasupra au galenți în picioare. Ce fel de oameni or mai fi și de pe unde ori fi luat năravul ?

În spatele lor, ușile batante se hîțînau enervant în balamale. Peste drum, acolo unde întunericul încetase să mai guverneze, apărură ca din pămînt tot felul de siluete. Firma frizeriei atîrna șuie și se lovea aritmic de perete.

— De unde dracu au apărut indienii ? se minună Gring.

— Aici și-au vărît coada duhurile pieilor-roșii.

— Nu știu ce să zic. Dacă n-aș vedea cu ochii mei, aș zice că bați cîmpii. Pentru mine, care am fost băiat de vaci, iar de pe acum mă consider un viitor căutător de aur, mai treacă-meargă, dar tu, care ai școală multă, tu mai crezi în parascovenii d-astea cu duhuri și stafii ? !

Nu mai răcni, Stone. Mai bine, ascute-ți privirea și auzul. Nerro, domolește-te, că te jordăi ! Stai, dracu pe loc. Nu-i de tine prostia asta. Tot n-o pricepe mintea ta de cîine.

Trecu ca o vijelie o herghelie de mustangi, toți în culori închise, sub șefia unui mustang alb. Brett Laramie își pierduse glasul. Voise să strige ceva a extaz, dar constatase că nu poate. Calul alb își întorsese o clipă capul spre el.

În uitătura sălbăticiunii n-a putut citi nimic bun, dar nici nimic rău. În urma hergheliei, călăreau indieni pe cai mici, fără șa, scoțînd țipete subțiri, metalice, ca niște junghiere...

Apoi bizara melopee creștea și scădea după neînțelese toane. Lumina nepămînteană cernea raze albăstrui ca printr-o sită cu ochiurile fine, învăluind locul într-un amurg pe cale să se instituie, un amurg hrănit de steaua de zi, o stea azurie, poate o planetă la începuturile ei, un amurg albăstrit de apa ce acoperea pămîntul acela, așa cum arăta desigur Terra în timpul Potopului Biblic.

— Gring, tu vezi ce văd eu ? ! Nerro, astîmpără-te că o iei pe spinare ! Ce naiba te-a cuprins bîțîiala asta ? Dacă ți-e teamă, cautăți o covată și ascunde-te sub ea !

— Stone, asta e prea de tot. Pe legea mea ! Ce dracu o mai fi ! Ține cîinele ! Să nu facă vreun pocinog !

Cu adevărat, ce se petrecea ar fi părut oricărui om rațional ceva incredibil. Și totuși, totul era real, verosimil, de netăgăduit. Prin praful fin de nisip ce colinda Strada Mare de la un capăt la celălalt, apăru un cortegiu din piei-roșii purtînd torțe în mîini.

Flăcările se lungeau și se scurtau după toanele vîntului. Procesiunea porni într-o defilare mută, demnă, amenințătoare. Un șef indian de trib, ar fi recunoscut în ei : siuși, șeieni, menomini, flancteați, yakimas, apași, comanși, wyoming. Toți aveau pe figuri măști tradiționale, erau vopsiți în culori ritualice, ca pentru o sărbătoare populară.

Aleșii pieilor-roșii se porniră să danseze. Totul devenise fascinant. Stone și Gring rămăseseră perplecși. Ceilalți plecaseră. Era prima oară în viața lor cînd vedeau așa ceva. Majoritatea dansatorilor aveau înfipte, ori legate de sulițe, scalpurile dușmanilor doborîți în lupte.

În restaurant, ceilalți dormeau. Brett nu putea să ațipească. Din nou acel mustang alb îi apăruse în fața ochilor. Dar poate că n-avea nici o legătură cu mustangul de la canion. Era un mustang alb și atît.

Își aminti că după cîțiva ani trecuse pe la mormîntul făcut de el calului sălbatic. Mare i-a fost uimirea cînd a constatat că mormîntul fusese întors pe dos. Nici urmă de mustang, nici un os ori o rămășiță din
trage vreo concluzie că fusese dezgropat d

batice și devorat. Parcă o putere uriașă înlăturase brutal pietrele de pe mormînt absorbind hoitul mustangului alb.

Atunci, începuse să-i fie subit frică. Se petrecuse cu siguranță ceva ieșit din comun. Și tot atunci apăru deasupra mormîntul acel abur lăptos cu silueta unui mustang ridicat în două picioare.

Afară, prin fața saloon-ului, unde se aflau Gring și Stone, un grup de apași călăreau catîri împodobiți cu panglici. Primul dintre ei, anunța în limba tribului său, că urma defilarea spiritelor triburilor prezente în orășel. Sunete circumscrise într-un diapazon orchestral plăcut la auz, deveniseră un fundal odihnitor.

Totul părea de domeniul închipuirii, fără o justificare plauzibilă pentru sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea. Prietenii n-aveau curajul să se mai privească. Începuseră a crede că se găsesc în puterea unei vrăji și că n-aveau voință s-o destrame. Totul trebuia lăsat să curgă în matca lui, pe făgașul imaginațiilor delirante, hrănite sigur de vinul scos din beci.

Dacă totuși, totul era real, de necontestat, atunci vraja nu trebuia ruptă, pentru a nu dezlănțui mînia spiritelor.

Între timp, vîntul se mai domolise, dar era totuși destul de puternic și stînjenea procesiunea. Dansatorii piei-roșii susținuți de muzică, își executau repertoriul. Totul crescu în intensitate, deveni din ce în ce mai palpitant...

O umbră poposi în fața saloon-ului. Era o mască înfiorătoare: un fel de mamifer tîrîtor. Purta un șorț și o centură de care atîrnau scalpuri. Gring se gîndea să nu fie scalpurile oamenilor din convoiul pe lîngă care trecuseră indienii. Iar aceștia să nu fie cei care veniseră să le fure vite și care le declaraseră război, după ce le împușcaseră doi dintre ei.

Spiritul se ridică: în mînă avea un tomahawc. Un moment dramatic. Cei doi uitară că sînt înarmați, atît de fulgerător se petrecuse totul. Nerro, viteazul de el, scîncea ca în fața unei forțe nepămîntene. Și dinții îi clănțăneau în gură.

Spiritul lansă securea, iar fierul se înfundă în parmalîc. Edificiul fu cuprins de un mic seism și indianul-spirit se retrase bolborosind ceva care aducea cu un descîntec.

Alte duhuri urmară acestuia : Spiritul ploii, al Canîculei, al porumbului verde, al Elanului, al Lupului, Cucuvelei, Cocoșului... Sconcsului, Uliului, Cerbului...

Melodia venită ca dintr-o lume eterică se transformă într-o incitare de război. Se arătă un Sagamore, un mare șef indian. Orice murmur încremeni. În surdină, cîntul devorator, șuierul vîntului — ce scapă cînd și cînd din încremeneala acelei lumini albăstrui — mîrîitul greu de definit al lui Nerro.

Șeful indian mimă iscusit un repertoriu mitic : invocă cerul, pămîntul, vîntul, lumina, apa, sufletele străbunilor glorioși ajunși pe plaiurile lor de vînătoare...

Născută din azuriul nisipos al nopții, își făcu apariția o orătanie cu pene arămii ce acoperi întreg orizontul noptatic al Străzii Mari.

Zbură greoi, la început, stînjenită de vijelie, lopătînd cu aripi cam rigide, de o anvergură impresionantă. O luă spre rîul Gila.

Totul devenise fascinant, ireal, aducea, deși nu era, cu o înaripată ancestrală, o ființă de mult dispărută, prezentă acum printr-o pasăre confecționată din lemn, piei, carton, și căptușită cu fulgii unor păsări exotice, milioane din asemenea fulgi puși fiecare la locul său...

Cerul parcă se mai spălase de praf și în acel seninnesenin al nopții, un trăsnet subit zigzagă deasupra caselor.

— Să mă ia naiba ! Ce să fi fost prostia asta ? !, silabisi șters Gring, ștergîndu-și fruntea de sudoare.

— Numai țipa atît ! Din cîte știu eu, de la Brett, ar putea fi duhul Păsării-Trăsnet, un alt spirit indian...

Mai păstrau în urechi bubuitura, cînd dintr-o margine a străzii, în partea opusă celeia pe unde intraseră ei în orășelul părăsit, se iscă un incendiu. Flăcările încolăciseră cu tentaculele roșii catul de sus al unei case și coborau rapid la parter. Din acoperiș începuseră să cadă grinzi tăciunite ce ardeau cu pălălaie scăzută...

Apăru o nouă mască, un om travestit într-un știulete de porumb. Spiritul dansă vijelios, piruietînd asemeni unui sfredel acționat de motorul unui gater cu apă.

Avea pe corp frunze lanceolate și sub ele boabe de aur în forma celor de porumb. Ieși din scenă, sub urmărirea unui șuvoi de lumină albă-tomnatică, pînă se mistui la capătul străzii mari, unde se termina și puntea de lumină.

Veniră pe rînd spiritele deșertului, al dragonului, al cataractelor. Apoi se insinuă spiritul-păianjen. Acesta era din cale afară de hidos. Indianul ducea pe spate o carcasă grețoasă, și din ea curgea un lichid pe piatra străzii, confecționînd un fir imaterial. Imita perfect o arahnidă cu picioarele încîrligate.

Sunete neînțelese, cu simbol magic, funest chiar, furnicau trupurile asistenței. Picioarele, asemeni unor tentacule respingătoare de caracatiță, se rășchiraseră agresiv spre privitori. Păreau că umplu strada, orașul, deșertul...

Lumina sporise. De pe puntea alb-lăptoasă, ajungea la ei un zgomot semănînd cu torsul unui motor perfect uns, de proporții fabuloase, fabricat de temerile nopții cu furtună în ea...

Firele de nisip iradiau în lumina punții albăstrui. O infinitate de comete migrau spre Gila și Colorado. În drumul lor, izbeau fațadele false, parmalîcurile, coșurile dărăpănate ale caselor...

Se născu un joc derutant din albastru, alb și negru. Clișee negative și pozitive, într-o tricromie zăpăcitoare, se succedau neostoite. Misterul halucinant al măștilor, al indienilor ce asistau, întreaga imagine uluitoare a stranietății spectacolului era înfricoșătoare.

Un incident pe care nimeni nu l-ar fi putut prevedea. Nerro, adulmecînd numai el știa ce, se zburli subit și părăsindu-și neutralitatea, atacă furios cîțiva dintre dansatorii ce evoluau.

Stone strigă la cîine să vină îndărăt, dar Nerro parcă ieșit din minți, nu-l ascultă. Frica îi trecuse și voia să probeze stăpînilor, chipurile, că se puteau baza pe el, privitor la protecția corporală.

Orb de furie mușcă un indian de burtă. Hămăind se repezi la tot ce era însuflețit în jurul lui. Deodată, un alt animal, un cîine ciudat, de un soi necunoscut, parcă conceput de noaptea cu atîtea fantasme în ea, apăru printr-un cilindru luminos pe caldarîmul străzii.

Se aruncă asupra lui Nerro și se iscă o luptă crîncenă. Dulăii se ridicară pe labele din spate căutîndu-și gîturile, în intenția să și le sfîșie.

Izbuti primul Nerro. Din cîinele agresor curse un lichid vîscos care la lumina punții lăptoase, fluorescente, căpătase culoare violacee. Nerro se cadorisise cu răni urîte la cap ce sîngerau abundent...

Apoi totul deveni un coșmar. Cîinele agresor cu mișcări mecanice, parcă programate, apărut ca din furtuna deșertului, coborî pe patru labe. Un clinchet metalic și din ochii cu irișii sparți porniră două șuvoaie de raze ce-l străpunseră pe Nerro.

Stone și Gring văzură cum animalul lor credincios se înmuie la pămînt fiind scuturat de spasme. Stone, revenindu-și primul din uluială, trase două focuri de revolver în cîinele ciudat.

Apucă să-l vadă întinzîndu-se pe piatra străzii, ca mai apoi să ardă într-o pară albă de foc, estompîndu-se, drapat de aceeași pînză albă, cilindrică, de lumina care îl adusese acolo.

Mărturia luptei dintre cîini rămăsese corpul inert al lui Nerro. Celălalt dispăruse de parcă n-ar fi existat niciodată.

Defilarea continua. Stone și Gring, marcați de întîmplare pînă în străfundurile sufletelor, nu îndrăzneau să iasă în stradă.

Tomahawcul înfipt în parmalîc și hoitul lui Nerro erau dovezile palpabile că totul se petrecuse ca aievea. Un scalp atîrnat de mînerul securii avea părul roșcovan, semăna cu cel al unuia dintre irlandezii din caravană...

Trecură piei-roșii cu măști de șarpe, apoi veni chiar Quetzalcoatl, Șarpele-cu-pene, marele zeu al aztecilor, adus la întrunirea duhurilor, pentru a uni desigur triburile învrășmășite, să le mărească puterea să poată împie-

dica asaltul Far-West-ului, să oprească împingerea autohtonilor înspre celălalt ocean.

Torțele amplificau cromatica vesmintelor dublurilor, mărimile dansatorilor, spectatorilor ; un paradis ireal al culorilor, tulburat cînd și cînd de lumina albăstruie, difuză a podului luminos.

Casa lovită de trăsnet ardea cu furie. Parcă cineva o stropise cu benzină. Rugul ei adăuga lumina roșie peste cea a locului, dînd o rezultantă violacee a flăcărilor asemeni unor șerpi de mare. Incendiul pentru mulți dintre pieile-roșii, poate semnifica zăbovirea Pasării la sărbătoare.

O altă surpriză. Un trib de indieni Yakimas alerga cu o platformă pe care se găsea o altă înaripată hidoasă, gata de zbor. Cîteva zbateri din aripi și arătarea de coșmar se desprinse, înălțîndu-se deasupra străzii, apoi se înălță în văzduhul orașului părăsit. De pe corpul ei începu să fulguiască de-abinelea zăpadă adevărată.

Ninsoarea acoperi solul, așternîndu-se pe case, pe dansatori, pe stradă ; noaptea deveni brusc geroasă. Omătul înveli și trupul lui Nerro rămas atît de străin în ipoteza singulară a morții. Spectatorii înșiruiți în lungul trotuarului din dulapi, arătau dezamăgiți și apatici. Pasărea Zăpezii prorocise o iarnă grea.

Defilară apoi animale din toate soiurile, cu capete de șoimi, de puma, coioți, într-o paletă coloristică violentă.

Spiritele bune și rele ale pieilor-roșii trecură toate după ele, o hoardă de copii travestiți în păsări, fluturi și albine, o alegorie plastic figurată — alergă într-un șuvoi sonor inconfundabil, plăcut la auz, pe care Stone și Gring n-aveau să-l uite toată viața...

Totul se sfîrșise. Stone și Gringoire erau năuciți. Tomahawc-ul înfipt în stîlpul de susținere al saloon-ului, dar mai ales Nerro bietul de el, rămas în stradă, acoperit de puful de zăpadă, pe cale să se topească, erau dovezi palpabile că totul fusese adevărat. Rugul casei lumina și el încă, cu o lumină tot mai scăzută.

— Ce părere ai Stone, vorbi vizibil impresionat Gring.

— Naiba să mă ia! Aproape că nu-mi vine să cred. Nerro, bietul de el. E sigur mort.

— Dar unde au șters-o pieile-roșii astea nebune ?!

— Ducă-se la toți dracii! Au să mi-o plătească ei pentru cîine. Dar acoperișul ăsta de deasupra parcă a început să se miște...

Cu adevărat, acel pod de lumină se ridică, apoi se deplasă înspre Gila, coborînd într-o margine a deșertului. Un zgomot asurzitor fu urmat de un seism ce se prelungea.

Cuvintele li se înecară în gîtlej. Orășelul părăsit prinse a se clătina pradă unui cutremur cu epicentrul la cîteva sute de iarzi.

— Privește, Stone! Iar clopotul ăsta nesuferit!

Obiectul straniu, albăstrui, se ridică fulgerător, urmat de o lumină ce incendie noaptea de la un capăt la altul al ei. Șerpii flăcărilor, asemenea anghilelor, se mai văzură un timp, se scurtară tot mai mult, pentru a se pierde în văzduh pe o traiectorie ce se sfîrșea undeva într-un crater al Selenei...

— Ce dracu se petrece pe aici, Stone, vorbi gîtuit Gringoire.

— Orășelul ăsta e plin de fantome. Brett are să ne spună mîine la lumina zilei ce s-a petrecut pe aici. Eu n-am nici o părere. Poate că visăm amîndoi același lucru.

— Dar unde s-au risipit pieile-roșii, spectatorii indieni de peste drum ? Ce dracu s-a petrecut cu toată lumea din stradă ?!

— Ne-a orbit lumina și îndărătul ei nu s-a văzut nimic. Poate au plecat cu clopotul acela uriaș. Cine știe ce drăcovenie o mai fi fost și asta.

— Le spunem alor noștri ce-am văzut astă noapte ?

— Să ne mai gîndim. Să nu rîdă de noi...

— Dar Nerro este mort. Ce le zicem ? A murit așa, din senin ?!

Cooper, în visele sale din acea noapte încărcată de mistere, se găsea într-un saloon din San Francisco. Acelaş saloon ca în realitate unde se petrecuseră faptele ca aivea i se insinuă puţind a sudoare şi a alcool.

Acolo lucra Juanita, fosta lui iubită. Nu i-a fost deloc greu să afle unde cîntă şi dansează. Nu putuse rezista, după ce ea îl părăsise într-un bazin aurifer de pe rîul San Juaquin, din California, fugind cu un pianist, să vină aici, s-o vadă.

Totul arăta în saloon-ul elegant altfel decît în celelalte pulquerii din Mexic, ori din San Francisco ţinute de mexicani. Un anume lustru fad în locul populat de o groază de seminţii : albi, negri, asiatici, orientali din Levant, piei roşii, metişi, mulatri, împărţiţi în negustori, muncitori forestieri, căutători de aur, ranceri, plantatori, pistolari, destui desperados rătăciţi printre oameni cinstiţi, fuseseră duşi acolo de destin...

Cînd a dat cu ochii de Juanita s-a simţit tulburat. Femeia era neschimbată ; părea că timpul se anulase şi se găsea din nou în Mexic, în urmă cu un timp destul de mare, împreună, iar Juanita cînta şi dansa pentru el.

Era într-una dintre serile minunate, atunci cînd ea i se dăruise. În noaptea aceea, hotărîseră să fugă amîndoi, să treacă Rio Grande del Norte, în America.

Cea din seara cînd Cooper intrase în locantă, era o copie identică a celei de pe frontonul saloon-ului, ce ademenea oamenii să intre. Într-adevăr era fermecătoare, de la acul de argint cu o perlă uriaşă dar ieftină, înfipt în cocul ei montant, pînă la blacheul subţire din nichel al cizmuliţei bej cu care bătea tactul în podea, în ritmul cîntului. Juanita înflorise pe drept cuvînt, i se revelă în toată splendoarea, aşa cum n-o văzuse niciodată pînă atunci.

A fost suficient s-o vadă şi întreg trecutul să redevină prezent, amintirile legate de ea să anuleze timpul, să i se pară că de fapt numai cîteva clipe au trăit despărţiţi, iar acum aveau prilejul să ia totul de la capăt.

Din nou, îndelung cerută de cheflii din saloon, Juanita reluă ultimul cîntec. Un val de emoție l-a străbătut pe Cooper. Acum abia realiză că versurile melodiei erau dintr-o poezie a lui dedicată ei.

Vorbele cîntecului l-au electrizat, o emoție puternică l-a luat prin surprindere. Un sîmbure de speranță a început să-i crească în suflet. Nu era totul pierdut. De vreme ce ea îi cînta versurile, însemna că se statornicise în inima ei, nu-l dăduse complet uitării.

Dar dacă totul nu era altceva decît un fapt rutinier ; Juanitei îi convenea poezia lui, versurile sale făceau bine melodiei și de fapt, nu investea nici un fel de afectivitate.

Ascultă mai departe concentrat. Un oarecare bărbat, adică el Henry Cooper, iubea o femeie și-i promitea marea cu sarea, în schimbul fidelității sale. A naibii fidelitate.

Ceva care se naște mort, la mai toate femeile, o meserie aproape imposibil de practicat de femei, meserie ce conduce la o plictiseală de moarte, celor care și-au ales totuși această profesiune.

Juanita nu făcea nici ea excepție. Sticla golită pe jumătate îl ajuta să pătrundă în profunzime tîlcul propriilor sale cuvinte.

Era totuși halucinantă, radia prin toate fibrele sale feminitate și neascunsa disponibilitate de a se oferi bărbaților. Și această femeie îl părăsise pentru un pianist. El voise să-i clădească un castel, după ce va termina mineritul aurului adunat în vadul unui torent, unde-i clănțăneau dinții de frig, iar ea preferase să viețuiască într-un mediu obscur, rău famat...

Fetele coborîră în sală, iar Juanita, la cererea mușteriilor, cîntă o rumbă lentă, apoi iuți un dans care îl ameți pe Cooper. Fumul, *tegrita* băută, melodia, coapsele Juanitei văzute la răstimpuri îl îmbătaseră. Ar fi trebuit să iasă la aer curat.

Îi urmărea modalațiile trupului, zvîcniturile lui, un trup tînăr însetat de dragoste și dans. Notele pianului urmăreau perfect vocea și ritmul dansului, toate formau o armonie plăcută de necontestat. Cînd și cînd privirile ei se încrucișau cu ale pianistului.

Ce mai căuta el, Henry Cooper aici? După Secesiune părăsise armata de dragul aventurii. O cunoscuse pe Juanita întîmplător într-o *pulqueria*, o cîrciumă din Durango, în Mexic. S-a îndrăgostit de ea. A stat o noapte întreagă s-o asculte.

A cîntat atunci mai mult pentru el, pentru hîrtiile foșnitoare în pesos pe care i le-a vîrît între sîni. A dansat și pe gardinele sombrero-ului său.

Cu toată împotrivirea ei a condus-o acasă. Soțul ei nu venise. Rămăsese poate la prima lui nevastă, *la grande*. O simțiseră sigur vecinii pe Juanita...

Acum Cooper vru să plece. O văzuse și-i ajungea. Juanita nu împlinise douăzeci și cinci de ani. Obrazu-i creol, diafan, ochii ei albaștri de înger căruia îi căzuse de mult aripile, ochi vag alungiți, se odihneau în ochii săi pătrunzători. Juanita era de fapt prezentă și în saloon-ul din orășelul părăsit, prinsese viață, totul părea real.

Îi privi degetele lungi cu ovalurile zmeurii, coapsa armonioasă, reliefată prin rochia lipită de corp, despicată într-o parte pînă la șold. Toate respirau nevoia de dragoste, nevoia de a o stăpîni o eternitate. Inima lui Cooper îi galopa în coșul pieptului.

Surpriza revederii o marcase desigur și pe Juanita. Cîntul, atunci cînd i-a întîlnit privirea i se frînse la o notă joasă. Stinghere, răsunau în continuare acordurile pianului. Privirile li se amestecau cu o intensitate dramatică și, în ale ei, Cooper descifră neputința în a schimba prezentul.

Întreg universul din jur păli pentru o clipă, iar liniștea locului adînci, dincolo de realitate, dramatismul momentului. Răzbătea supărător respirația astmatică a cuiva și țîrîitul agasant al apei într-o măsură de bere clătită de barman, un asiatic din Singapore.

— Henry, te-am rugat să nu mă cauți!

— Am luat rugămintea ta un pretext de a te iubi mai mult.

— Nu falsifica realitatea.

— Atunci am venit să te mai văd o dată.

— Nu trebuia ! Prezența ta nu-mi dă entuziasm.

— Hai acasă ! Totul va fi altfel. Am pierdut tot aurul la cărți.

— Pentru asta ai venit la mine pentru că ești falit.

— Am să adun alt aur, Juanita.

— Nu-ți mai merge, Henry Cooper ! Nu-mi trezești nici un interes.

— Am înțeles unde am gresit. N-are să se mai întîmple. Totul va fi altfel. Mai încearcă o dată.

— Acel „totul va fi altfel“ l-am descoperit lîngă Gomez, noul meu bărbat cu acte. Acel „totul“ al tău nu mi se mai potrivește.

— Îmi lipsești, Juanita.

— Palavre ! Sînt sătulă de palavre.

— Îți jur că nu spun vorbe goale.

— Mă dorești din orgoliul tău de fost ofițer și că te-am părăsit pentru un bărbat pe care îl socotești așezat pe o treaptă socială inferioară. Numai pentru a-ți hrăni acest moft mă vrei acum.

— Dragostea mea pentru tine m-a adus la San Francisco.

Cuvintele lor erau auzite și de alții. Destule urechi erau larg deschise. Singurul care nu asculta tot ce se discuta era Gomez, pe care cîțiva amici văzîndu-l cu arma în mînă îl împiedica să vină la ei.

— Cum de ai ajuns la mine ?

— Ți s-a dus vestea pînă în Midle East unde m-am așezat.

— Iar îndrugi baliverne ! M-a văzut vreun amic de-al tău cîntînd aici și te prefaci că ți s-au aprins călcîiele.

— Te iubesc ca-n prima zi, Juanita.

— Te-am aruncat într-o ladă cu troace nefolositoare, Henry !

— Ai rămas soarele meu.

— Palavre fără acoperire. Nu-mi mai sucești capul cu minciuni.

— Am rămas un romantic demodat.

— Pentru ce umbli atunci înarmat ?

— Să pot supraviețui. Să te pot lua acasă în Midle East.

Pianul amuţise de mult. Liniştea se consolidase, devenise apăsătoare. Ţîrîitul apei în pahare încetase. Pedro Gomez scăpase din braţele prietenilor săi şi venea tulburat spre el.

Era înalt, uscăţiv, mîinile le avea apropiate de prăselele pistoalelor. Privirea o avea injectată de băutură, din brandy-ul păstrat totdeauna pe pian. I se auzea pantoful drept scîrţîind în mers. Un sunet devenise agasant, apoi o pauză...

Paşii săi sonori şi muţi prevesteau ceva rău. Juanita întorsese uitătura spre ei. Îl privi cu nelinişte pe Cooper. Pianistul era acum bărbatul Juanitei cu acte în regulă, era cel cu care fugise din localitatea mineră. Îl părăsise deci pe Henry Cooper şi trecuseră Rio Grande del Norte, în Arizona, apoi se stabiliseră aici în California. Pedro Gomez avea pistolul — un Colt de 45 mm, un pistol greu, pregătit pentru tras.

— Pedro, n-are nici un rost. Henry pleacă chiar acum din oraş.

— De ce or sta lucrurile aşa ? !

— Juanita are dreptate. Sînt în localitate numai în treacăt.

— Ridică-te, gringo ! mîrîi metisul.

— De ce te-aş asculta ?

— Are să-ţi treacă cheful s-o mai momeşti pe Juanita.

— Potoliţi-vă ! se auzi moale femeia. Pedro, n-am să te las. Ţi-am jurat cînd am plecat de la Henry să rămîn toată viaţa cu tine.

— Ar fi prea simplu. Omul a căutat-o cu lumînarea aprinsă.

— Sînt aici s-o felicit că te-a ales pe tine. Credeam că m-a părăsit pentru un careva. I-am adus un trandafir, îl ridică de pe masă să-l vadă pianistul.

— Bancul e răsuflat, gringo ! Ai venit să-mi ademeneşti nevasta. Te ţii iar după fusta ei.

Henry Cooper era în picioare. În jurul lor se formase un gol. Cheflii aşteptau avizi de plăcere încăierarea. Trăncăneala prelungită le repugnau. Unul îl îndemna pe

pianist s-o sfîrşească cu veneticul de Henry, pentru a le băga minţile în cap celor veniţi peste spanioli.

— Gringo, ţi-am spus că bancul este răsuflat. M-ai necinstit apărînd aici să-i suceşti capul neveste-mi. Degetele lui Pedro Gomez se apropiau de prăselele Coltului. Tensiunea creştea cu fiecare clipă.

— Dacă tot ţii să ne batem, hai afară ! Aici e înghesuială. Se poate rătăci vreun glonţ.

— În saloon vreau să-ţi îngrop faima de fustangiu !

Rivalii se măsurară cu privirile. Cooper fusese militar. Crescuse în Georgia. Era copilul unei georgiene şi al unui irlandez. Colindase toată America şi prin fiecare coclaur al ei învăţase cîte ceva.

Făcuse şcoală, îi plăcea literatura, scria poezii. Ştia să se bată, să se apere, să ucidă, dacă era nevoie. Amîndoi o iubeau pe Juanita.

Totul se petrecu apoi fulgerător. Nimeni n-ar fi putut modifica deznodămîntul. Primul glonţ porni din Coltul pianistului, dar care, n-a mai ajuns la Cooper.

Fostul căpitan a tras al doilea. Glonţul său îl lovi mortal pe Gomez. Juanita aruncîndu-se între ei primise în piept plumbul soţului.

Femeia muri ca un pui de prigorie, în braţele unui Henry Cooper rămas cu sufletul gol. De fapt Juanita murise pentru a-l salva pe el.

— Şterge-o, gringo ! îl avertiză careva cu vocea încinsă.

— Acum soseşte şeriful, îl povăţui un al doilea.

S-a creat îmbulzeală. Fostul ofiţer nordist ieşi afară, depărtîndu-se călare pe drumul ce cobora la plajă. Între timp se trezise. Cîntărea faptele la gravitatea lor. Nu l-a urmărit însă nimeni.

Ţărmul arăta ca pustiu. Numai răsuflarea mării îl înştiinţa că viaţa nu se oprise pe loc, că printr-o minune a supravieţuit, iar ceilalţi doi erau morţi, şi ce era mai rău, murise şi Juanita.

A descălecat şi a intrat îmbrăcat în mare, aşa cum se găsea. Numai cizmele şi bluza le-a lepădat la picioarele calului său. A înotat pînă unde marea se unea cu cerul.

S-a odihnit acolo, apoi s-a întors epuizat la mal. Voise să se cufunde, să se înece, dar marea nu l-a primit.

Fusese prea laș să înghită apă respirînd la cîțiva metri adîncime. A rămas pe pămînt, să sufere, evocînd ca și acum, sfîrșitul Juanitei, fiindu-i silă de egoismul său de a-i supraviețui, mai ales că nu se considera, în sinea lui, cu nimic mai bun decît nefericiții ce trecuseră în neființă în timpul războiului, prieteni cu el...

6. VIJELIA INTRASE IN FIRESCUL EI DIN AJUN

Nu se luminase bine de ziuă și cei din saloon se treziseră. Caii lipsiți de nutreț și de apă fornăiau răzuind podina cu copita. Vijelia slăbise, dar timpul era încă urît; praful de nisip vopsea cerul într-o culoare deșertică.

Stone mai coborîse de cîteva ori în beci, unde descoperise două fîșii de slănină rîncezită și o altă damigenă cu vin. Erau într-al șaptelea cer.

Stone povesti întîmplările din noaptea trecută. Gring i se asociase și el istorisind fiecare amănunt. Cooper redase coșmarul trăit, faptul că avusese credința, ca niciodată de altfel, că faptele petrecute acolo, în *pulqueria* din San Francisco, se mutaseră aici în orășelul părăsit și că totul se petrecea aievea.

Dar ce era interesant, Cooper nu credea întîmplările istorisite de Gring și Stone, dîndu-le toate pe seama fanteziei acestora, a faptului că se înțeleseseră amîndoi, ori imaginația acestora o luase razna.

— De ce nu m-ați sculat să văd și eu minunățiile acelea. Aș fi scăpat de coșmarul afurisit pe care l-am luat iar de la capăt.

— Și ai fi venit ?

— Se-nțelege ! Ce m-ar fi oprit ?

— Păi dacă visai ?

— Trăgeați de mine și mă puneam iute pe picioare.

— Cooper, am fost prea uluiți de toată parascovenia.

— De ce nu l-ați trezit măcar pe Brett ? !

— Să vă încredințați că totul a fost așa, hai afară să vă arătăm securea înfiptă în palmalîc. Un tomahawc de indian neaoș.

Stone, urmat de Cooper, Brett și Gring ieșiră pe veranda saloon-ului. Mare le-a fost uimirea celor care trăseseră atîtea spaime în noaptea trecută, cînd văzură că securea nu mai era la locul ei.

— Aici trebuia să fi fost, se perplexă Gring. Ce părere ai Stone ? Ai luat-o tu ?

— Poate a furat-o Cooper, se strîmbă Stone.

— Ce naiba să fac cu toporișca voastră ?

— Așa s-o ai ca amintire.

— Mi-ar fi frică s-o recunosc ? O fi șterpelit-o fantomele, rînji Cooper cu subînțeles.

— Henry, iei prea în ușor lucrurile, îl dojeni Brett.

— Brett, cînd am intrat cu Stone în saloon, tomahawc-ul era încă aici, înfipt zdravăn.

— V-ați cărat cu damigeana afară și ați tras cîteva gîturi. Asta ar fi explicația că mintea v-a luat-o razna, îi zeflemisi Cooper.

— Drept cine ne iei ? se-nfurie Gringoire. Ți-am spus tot ce s-a petrecut. Dacă vrei să crezi, bine, dacă nu, să fii sănătos !

— Hai la casa trăsnită, dacă e p-așa. Acolo o să te convingi, Henry, că tot ce-am spus e și adevărat.

Urmîndu-i pe cei doi, Cooper și Brett se îndreptară la imobilul lovit de Pasărea-trăsnet. Lucrurile se complicau și mai rău.

— Ei, unde e ruina ? întrebă agresiv Cooper. Vă arde de șotii ? Să știți că nu mă îmbrobodiți cu poveștile voastre pentru țînci. V-am spus eu ? Ei, unde-i ruina ? repetă Cooper. Ne luați peste picior, deci.

Stone și Gring se priveau deconcentrați. Prea era evidentă farsa.

— Cum se prezintă casa asta, n-a fost atinsă de foc.

— Stai puțin să-mi revin, ceru Gring o păsuire.

— Ce dracu s-a petrecut pe aici, i se lungise obrazul lui Stone.

— Aveţi de gînd odată să ne-o arătaţi, îi somă nervos Cooper. Cred că nu doriţi să ne prostiţi ca pe nişte copii neduşi la şcoală ? !

— Ba, să nu ne grăbim Stone. Să-i lăsăm pe ei să ne zică, le luă apărarea într-un fel Laramie Brett.

— Era cam pe aici, se arătă Stone derutat. Ce părere ai, Gring ?

— Nu ştiu ce să zic. Asta ar fi trebuit să fie casa. Nu ştiu cum de s-a evaporat incendiul.

— Să fi fost pe locul acela viran ? mai speră Stone.

— Ar fi trebuit să găsim tăciuni pe undeva, cenuşă, nu ? !

— Aşa e, Cooper. În schimb, terenul e înţesat de gunoaie.

— Nu mă-mpac cu gîndul, Stone, insistă Gring. Casa care ardea nu putea fi decît asta, staţionă normandul în faţa unui imobil.

Cu adevărat, era vorba de o locuinţă cu faţada falsă şi înaltă. Pe ea, lesne accesibilă vederilor, firma şuie a unei tipografii. Geamurile sparte. Furtuna de nisip ce mai dăinuia afară cărase şi ea o groază de praf în altelierul de la stradă.

Intrară. Pe un postament adăsta o presă de tipar manuală. Un regal cu literă de accidenţă, cu pămînt depozitat pe el şi iarbă încolţită. O maşină de tăiat cu un cuţit era năpădită de o vegetaţie rapace. Pe două mese, gherghefuri pentru cusut cărţi, prese, vingalacuri : toate dovezi că tipografia fusese abandonată, iar inventarul lăsat de izbelişte.

Pătrunseră într-o altă încăpere. Stone şi Gring se retraseră pămîntii în obraz. Într-un baldachin prăfuit şi răhăţit de păsări, ros de şobolani, cadavrele, mai bine zis, scheletele cu îmbrăcămintea zdrenţuită a unui bărbat şi al unei femei. Pe jos, osemintele a doi copii. Imaginea n-avea darul să entuziasmeze pe nimeni. Într-altă odaie, oasele, probabil a bunicilor copiilor, surprinşi de moarte în poziţii diferite. Mai pe toate ciolanele urmele colţilor fiarelor ori ale şobolanilor. Erau dovezile că animalele săl-

batice au pătruns în orașul bîntuit de ciumă și se ospătaseră din plin. Poate că pe mulți dintre agonici îi mîncaseră de vii. Carnea acestora fusese ștercuită de pe oase.

— Duhoarea asta îmi ia respirația, se plînse Gring.

— N-ai vrea să ai aici boarea unei sere cu portocali, îl persiflă Cooper.

— Parcă mă găsesc într-o criptă îngropat de viu. Mi se întorc mațele pe dos.

— S-o ștergem repede de aici, își ținu Cooper nasul cu mîna. Scuipă în silă pe jos. Aici s-au petrecut lucruri groaznice.

— În oraș a fost ciumă, băieți ! recunoscu pînă la urmă Brett. Știam asta dinainte, dar n-am vrut să vă sperii. Trebuia să înnoptăm în saloon.

— Ce ghinionul dracului ! Se pare că vom mai sta aici o noapte, făcu doi pași îndărăt Stone.

Erau afară, unde discuția se reînnodă. Subiectul : casa mistuită de foc și enigmatica ei revenire la forma inițială.

— Pun prinsoare că n-a existat nici un trăsnet, izbucni Cooper.

— Ce afacere facem noi dacă susținem că a fost trăsnită ?

— Stone, poate că a fost, dar uite că n-a ars.

— Trăsnetul nu e o adiere de primăvară. El pîrjolește, lasă urme adînci. Vezi tu vreun semn, vreo arsură, ceva carbonizat, ori ceva de soiul acesta ?

— Nu se vede nimic, pe nicăieri, spuse cu ciudă Gring.

— Ar trebui să ne suim în pod să cercetăm, se cramponă Stone.

— S-o lăsăm în plata ei, căută să încheie discuția Brett.

— După ce pieile-roșii au șters putina cu acel „Clopot" casa mai ardea, nu se lăsă prea ușor convins Stone.

— De ce „Clopot" tot vorbești acolo, Stone ? !

Cowboy-ul de la ranch-ul de lîngă Dodge City și-a dat seama că făcuse o gafă. Dacă lungea discuția despre ceea ce văzuse, ori despre ceea ce crezuse că vede, i-ar fi dat iar posibilitatea lui Cooper să rîdă de el.

Preferă, înțelegîndu-se din priviri cu Gring, să nu mai întindă conversația, să se limiteze la lucrurile pipăibile. Nu iuzbutise să-l oprească pe Gring să mai zică ceva

— Explică-mi atunci, Cooper, care sînt cauzele morții lui Nerro ? Tu care știi atîtea și ești mai umblat în lume, zi-mi cine l-a ucis !

— Hai nu vă încingeți, îi împăciui Laramie Brett. Eu cred foarte multe din ce spun Stone și Gring, îi ului călăuza pe cei doi.

— Brett, chiar crezi că sînt prost ? ! Eu mă îndoiesc de ce s-a zis că fantomele pieilor-roșii ar popula orașul.

— Cooper, rosti împătimit Brett. Duhurile pieilor-roșii au fost prezente la sărbătorirea Echinocțiului de toamnă. E noaptea cînd spiritele vin și prevestesc cum vor fi anotimpurile.

— Și de ce tocmai aici, în acest orășel păduchios ?

— Ai răspuns singur la întrebare. Pe frații mei, după mamă, nu-i tulbură nimeni aici. Spiritele nu se arată oriunde, acolo unde omul alb le poate strica sărbătoarea.

— Și cine erau oamenii care căscau gura ?

— Sînt rudele străbunilor glorioși, și chiar aceștia. Sînt singurii care pot lua parte la tălmăcirile jocului spiritelor.

— Atunci pentru ce ne-au lăsat să le vedem și noi ? !

— N-o mai știu, se scărpină Brett în părul său alb lăsat să crească lung. Să mă omori dacă pricep. Așa, dintr-o toană a Marelui-Spirit, ori, poate, unde le-am fost noi simpatici... Sau poate, unde erați cu mine...

Erau în fața saloon-ului. Cooper nu fusese convins de Brett. Se dusese la parmalîc, îl chemase acolo și pe Stone și pe Gring.

— Te-ai mai gîndit cum de-a dispărut de aici tomahawc-ul ?

— Uite, urma fierului ! Aici a fost înfipt.

— A venit vreun spirit și vi l-a șterpelit pe cînd dormeați.

— Bați aproape de adevăr, Cooper, afirmă serios Brett.

— Chiar mă credeți tîmpit ? se înfurie Cooper.

— Nu ești, Henry, îl asigură Brett. Nu ești deloc tîmpit.

— Atunci pentru ce-mi tocați baliverne ?

— Sînt lucruri care nu trebuie cercetate prea adînc.

— Arată-mi o urmă, ceva pipăibil și sînt omul vostru.

— Nu-ți ajunge Nerro ?

Cooper întoarse cîinele pe partea ce șezuse pe sol să vadă pe unde a intrat și a ieșit glonțul. Făcu o mutră aiurită. Stone a trebuit să povestească de-a fir-a păr cum decursese lupta dintre dulăi.

— Stone, tu crezi că am dat în mintea copiilor, să cred că un cîine îl împușcă pe celălalt, apoi se preface în scîntei și dispare ?

— Așa s-au petrecut lucrurile, Cooper.

— Dacă mă iei peste picior, ne batem în duel, Stone.

— Ușurel, ușurel, Cooper ! îl temperă Brett.

— Uite ce e, spune-mi atunci frățioare, de ce a murit Nerro ?

Cooper se scărpină în cap descumpănit.

— Iar întrebarea asta prostească ? De unde să știu. Voi ați fost de față. Oricum n-a fost împușcat de potaia cu care s-a încăierat. Un anume ceva l-a străbătut dintr-o parte în cealaltă, și l-a lichidat.

— Semăna cu o rază de foc, Henry, se lansă Gring. Așa mi s-a părut. Poate Stone să știe mai bine ce-a fost în stradă.

— Era sigur un cîine ciudat. După ce l-a lovit pe Nerro, s-a prefăcut într-un foc și a luminat ca ziua.

— Crezi tu în așa ceva ? rîse zeflemitor Cooper.

— Nu știu dacă i-am zis bine, dar nu pot astfel să-l descriu.

Caii scoși din saloon pășteau smocuri de iarbă, pe care le înghițeau greu din lipsa salivei. I-au lăsat liberi, dar după ce i-au împiedicat mai întîi. Iarba le mai completa apa din corp. În acest fel erau siguri că se mai întremau.

— Stone, ar trebui îngropat cîinele. Și așa au rupt șobolanii astă noapte din el.

— La asta mă gîndeam și eu, Brett. Are să mă ajute și Gring.

— Dacă a fost ciumă în oraș, hai să ne luăm tălpășița de aici.

— Cooper, ciuma a fost, dar în urmă cu mai mulți ani.

— Dar șobolanii ăștia o duc o veșnicie. E destul să te muște unul și te-a luat dracul în cîrcă, vorbi cobitor Cooper.

— Hai să facem mai întîi o recunoaștere, apoi mai vedem ce mai e. Poate se mai înmoaie furtuna și plecăm la ai noștri.

Îl ascultară pe Brett. Apărîndu-și cum putură figurile cu baticurile, porniră prin orășel. Ajunseră curînd la capătul Străzii Mari. Nisipul sfichiuia orășelul cu alice mărunte. Stone căuta să descopere o urmă, o dovadă a tot ce se petrecuse cu o noapte înainte.

Prin case, o sumedenie de schelete. Multe uși și ferestre bătute în cuie. Oamenii îngroziți de spectrul ciumei fugiseră din orășel. Nisipul, praful, vegetația asediatoare completaseră imaginea de acum. Felurite păsări de pradă, reptile, insecte și șobolani stăpîneau urbea lăsată de izbeliște.

Un imobil din lemn pe cale să fie devorat de furnicile roșii. Un altul, agoniza fără putință să-și amîne sfîrșitul.

Gring crăpă învelișul unui mușuroi. Alarmă ! Furnicile se porniră să repare avaria cu o viteză uluitoare. Mai înainte, insectele-războinici făcuseră o sumară inspecție a stricăciunilor, cît și a pericolului unei invazii din afară. Mușchii, lichenii, bureții cucereau pe rînd și toți odată orășelul părăsit...

Se întoarseră la local. Vîntul se înăsprise, ușile și cercevelele se zgîlțîiau iar în balamale ; vijelia intrase în firescul ei din ajun...

7. A MURIT UŞOR, PRIETENE...

După-amiaza trecu repede. Nu putuseră pleca. Vizibilitatea fiind ca inexistentă, puteau să se rătăcească. Aici erau la adăpost. Oricum, oraşul le oferea o minimă protecţie.

S-au culcat tot în restaurant, pentru a fi toţi la un loc, să-şi poată sări, dacă ar fi fost nevoie, de aşa ceva, într-ajutor, la nevoie. Laramie Brett îi asigurase că asemenea furtuni nu ţineau mai mult de două-trei zile. Cînd cerul se va limpezi, astrul zilei va lumina întinderea din jurul lor şi se vor întoarce la convoi.

Erau siguri că nici indienii nu putuseră lupta pe un asemena timp şi nici jaketele-albastre, de la fort, nu se încumetaseră să pornească în deşert. Lucrul cel mai bun ce îl avuseseră de făcut fusese să-şi înfrîneze dorinţa de a se aventura spre ai lor pe un asemenea timp neprielnic...

Oricît ar fi căutat Stone să se gîndească la altceva, tot la soarta oamenilor părăsiţi în convoi îi era. Avea destule rude în carele cu coviltir, seduse, asemeni lui, de mirajul cunoaşterii de locuri noi, cît şi de dorinţa căutării de aur. El îşi propusese după ce va avea mult aur să se întoarcă în Texas, să-şi construiască o casă cu douăsprezece camere, să se însoare cu Maggie, fata lui John Farow...

Numai că se făcea că se găseşte în convoiul părăsit în deşert, cu ceilalţi şi lumina se îngîna cu bezna, estompînd siluetele vegetaţiei şi detaliile reliefului. Şi din acel întuneric, la începutul său, porni un glonţ ca venit de niciunde şi lovi iapa sură a lui Bertram.

Animalul se prăbuşise, plumbul străbătîndu-i trupul. Moartea animalului era sigură, numai că se chinuia afurisit de rău.

Un geamăt ajuns la ei, din afara careului de care, se repetă.

— Nu mai moare şi iapa asta, vorbi tare Gring.

— Aşa sfîrşesc caii în prerie, îl asigură Brett.

Cerul era senin și lumina gălbejită a astrului nopții presăra praf de chihlimbar peste locuri, peste care, focuri, fețele oamenilor peste tot. Urletul cîte unui lup de prerie, zbîrlea pielea de pe mîinile oamenilor ce vegheau cu arma odihna celor de aici.

— De-ar muri odată iapa asta, devenise nervos Stone. Mă duc să-i vîr un glonț în cap. N-o mai pot răbda.

— Să tragi în pagul tău ! se indignă sincer Bertram. Ce-ai cu ea ?

Horcăitul animalului în agonie se repetă tînguitor.

— Îmi este milă de ea, se auzi moale vocea lui Bertram.

Din iapa acestuia rămăsese o pată în iarba sîrmoasă, o umbră cenușie a unei viețuitoare, care, în acele ore, era cea mai năpăstuită de pe toată emisfera pămîntului. Chemarea ei disperată se repetă rar, dar tot mai insistent, deși capătul suferinței era încă departe.

— Bertram, lasă-mă pe mine să-i curm suferința, se oferi Stone.

— Să stai la locul tău ! E iapa mea. Eu îi iau sufletul.

— Tu ești milos și iapa se chinuie, îi vorbi blînd grecul Karpos. Și eu sufăr pentru ea. Mîine poate vom fi asemeni ei, dacă pieile-roșii ne dovedesc în luptă.

— Ai isprăvit treburile la tine în car de te ocupi de mine ?

— Bertram, du-te tu, scap-o de chinuri !

— Nu pot, Karpos ! își ascunse Bertram obrazul în mîini.

— Eu sînt mai tare ca tine, Bertram.

— Și tu, Karpos ? Și tu !

— Dacă tu nu poți ! Știi că țineam mult la Marry. Ți-am potcovit-o. Ți-am dat clopoțel pentru ea. Am iubit-o, Bertram.

Țăranul francez din Lorena tăcea. Părea incapabil să ia vreo hotărîre. Vorbi tot Karpos.

— N-o să dureze mult, Bertram. Am să sfîrșesc repede treaba.

Nici un semn că francezul îi dă încuviințarea.

— Plec, Bertram ! se ridică grecul în picioare.

Nici o tresărire pe obrazul acestuia.

— Gata, m-am dus, Bert. Are să țină puțin. Ți-o promit.

Bertram părea dus de pe lume. Parcă nici nu mai respira. Cînd Karpos escalada oiștea carului, francezul se ridică greoi de jos.

— Ia asta ! și-i aruncă cuțitul său enorm, ascuțit ca un brici. Are să sufere mai puțin, Marry.

Acoperit de armele celor de față, grecul Karpos, îndoit de mijloc, se furișă spre iapa lui Bertram. Negricios cum era, abia se zărea în peisajul nocturn.

Flăcările focului apropiat luminau vag zona străbătută. Era lîngă Marry. I-a ridicat capul. Ochii iepei priveau cețoși. Lama cuțitului străfulgeră, înecîndu-se în gîtul iepei, ieși dincolo, retezîndu-i beregata și vena jugulară. Un horcăit, atît, înecat de sîngele ce năvălise prin rană.

— Cum a fost, Karpos ? îndrăzni slab Bertram.

— A murit ca un pui, prietene !...

8. PĂMÎNTUL ȘI CASELE ZORNĂIAU...

După-amiaza trecu repede. Nu putuseră pleca din orășel ; vizibilitatea fiind la fel de proastă, riscau să se rătăcească. Cel puțin aici aveau un adăpost, saloon-ul le oferea o protecție pe care nu voiau s-o refuze.

Despre cele petrecute și povestite de Stone și de Gring n-au mai deschis discuția. Totul se dăduse uitării, îndepărtîndu-l ca și pe Potopul Străvechi.

Afară, furtuna devenise la fel de virulentă ca și în ajun. Pînă ce nu se va limpezi cerul pentru a vedea poziția soarelui nu vor putea să se miște de acolo. Lucrul cel mai bun ar fi fost să se întoarcă la convoi, la cei asaltați de comanși, ori să aștepte apariția escadronului, dacă va mai apare vreodată. Era la fel de probabil să nu mai găsească nimic din cei lăsați în convoi...

Toiul nopții. Cooper era de serviciu și patrula prin încăpere să zgornească șobolanii ce-i tîrcoleau. Lipsa lui Nerro se resimțea și n-aveau cum să-l înlocuiască. Avea și arsuri la stomac. Vinul fusese tare cu mult acid. Îi făcea sete și n-avea apă să-și stingă arsurile. Mai rău sufereau caii, cu toate că păscuseră tot ce însemnase fir de iarbă prin orășelul părăsit.

Fumă să-și mai astîmpere din foame, folosind ca hîrtie, în care răsuci tutunul, un fragment dintr-un afiș prins în piuneze pe un stîlp lambrisat. Cooper ridică lumina lămpii, proiectînd-o pe hîrtie, și-o mai privi o dată. Nu știa nici el pentru ce, dar acel afiș îl incita.

„1 000 dolari recompensă pentru prinderea viu ori mort, al lui Stan Fermon, ce poartă porecla «Pumn de oțel». Vîrsta 30 ani, înălțimea, 1,83 m. Greutatea 75 kg. Părul închis la culoare. Ochii negri, o cicatrice pe frunte. Este șeful unei bande de desperados. Harry Thomson — marshall».

Citise anunțul care promitea cei 1 000 dolari. Nu știa ce se petrecuse cu acel tîlhar, fusese ori nu fusese capturat de autorități. Mai bău o gură de vin și dădu să-l scoale pe Brett, cînd niște zgomote ciudate ajunseră pînă la el. Se răzgîndi, totuși, și-l trezi pe Stone. N-a fost simplu. Scuturîndu-l zdravăn, îl așeză curînd pe picioare.

— Hai afară, Stone !

— De ce te-aș asculta ? Lasă-mă să dorm.

— Tu n-auzi talanga unui surugiu ?

— Așa se pare. Dar poate că te înșeli.

— Nu strică să înghițim puțin aer curat.

Intrigați, smulseră pistoalele din tocuri. Erau pe trotuar. O diligență trasă de șase cai opri aproape de ușile batante ale hanului. Era noapte bine, dar curios fanfarele și luminile prăvăliilor asigurau o lumină suficientă. Nu trecuse prea mult de orele șase seara, era o zi de început de decembrie cînd pe meridianul locului întunericul se înstăpînea puțin după orele cinci după amiaza.

— Stone, dacă n-ai fi tu aici aș zice că visez.

Din cupeul poștalionului coborau oameni, printre care, după cum avea înfățișarea, și un individ certat cu sigu-

ranță cu autoritățile. Bizar, dar orașul părăsit era acum plin cu foștii lui locuitori. Tipografia era luminată, iar meșterul scotea de sub teasc foaia de seară a orașului.

— Ce să însemne toate astea, Cooper ?

— Numai Dumnezeu poate spune. Oricum, Stone, ceva nu e în regulă. Nu vezi, și saloon-ul s-a însuflețit. Ce-i bizar, indivizii ăștia nici nu ne iau în seamă.

— Poate că nici nu ne văd. Noi poate nu facem parte din lumea lor. Ce vedem noi se petrece într-un alt timp, cum am citit undeva.

— Ce tot vorbești acolo, Stone ?

— Spun poate niște prostii. Uită-te la insul ăla deocheat !

Cel care atrăgea atenția era înalt, subțire, cu pălărie neagră cu borurile largi. Purta plete, mustață, cizme, o jiletcă la două rînduri. Era exact cel din afiș. O clipă Cooper se gîndi să-l dezarmeze, apoi să se ducă la sheriff să încaseze recompensa.

Stan Fermon intră într-un Store unde zăbovi un timp. Ieși ținînd în mînă o pungă cu tutun de pipă și o cutie cu cartușe de 45 mm.

Caii diligenței erau schimbați cu alții proaspeți. Un negustor ambulant vindea chiftele calde de cartofi copiilor, păstrate în tăvi, sub care pulsau cărbuni aprinși.

Cooper era de-a dreptul uluit. Stone de asemeni. Unde șezuseră pitiți acești oameni. Ori ei au fost orbi și surzi și nu i-au văzut pînă atunci. ?!

— De unde naiba au mai răsărit și ăștia, privi Cooper în jur.

— Am crezut că visez și m-am ciupit. Sînt însă treaz nemîncat.

— Și eu la fel, Stone. Este aici o enigmă afurisită.

— Cooper se petrec pe aici lucruri stranii. Să-i sculăm pe ceilalți. Poate dezlegăm împreună dedesubtul acestei afaceri.

Stan Fermon se opri și completa cu gloanțe cartușiera. Tocmai se pregătea apoi să intre în saloon, cînd se înfățișă în spatele său un ins înalt, slab, cu mersul legănat, avînd palmele apropiate de arme. Pe bluza de polițai îi străluceau steaua de șerif.

— Fermon, lasă în pace saloon-ul. Avem de schimbat amîndoi cîteva vorbulițe cu plumbi.

— Nu ești în parohia ta, să-mi cauți pricină ?

— Avem amîndoi o răfuială mai veche, Fermon.

— De ce te-aș crede, șerife ?!

— Ești omul meu, Fermon. Te știu foarte bine.

Dispărură mai toți cei care se vînturau prin fața localului. Rămase negustorul ce-și vindea piftelele cu cartofi. Cîteva femei priveau curioase și speriate din spatele perdelelor.

— Bine, dacă o vrei tu ! Numai spune-mi de ce ne batem ?

Stan Fermon și sheriff-ul se găseau la douăzeci de pași unul de celălalt. Tensiunea creștea. Cei doi se priveau cu ură. Fermon, cu destui ani în urmă îi ucisese lui Thomson doi frați într-un oraș din Texas. Fermon uitase însă complet de isprava sa din trecut.

A fost mai iute șeriful cu o fracțiune de secundă. Celălalt se prăbuși în țărînă. Strada amuțise. Polițaiul nu-i dăduse nici o șansă.

Pe obrazul lui Fermon se instală o imensă nedumerire. Se ridică într-un genunchi, iar pistolul îi atîrna în mîna fără vlagă.

Stone și Cooper rămaseră de-a dreptul uluiți. Strada Mare se lumină aproape ca ziua, iar deasupra lor se insinuă acel pod luminos. Niște fuioare de lumină venite de pe puntea de deasupra lor prinseră în cercul lor pe șeriful Thomson și pe Fermon.

— Îmi pare rău, Fermon ! Astăzi n-ai fost în formă.

— De ce ai făcut asta, Thomson ? ! Ce rău ți-am pricinuit ?

— Este povestea aia veche, Fermon.

— Poate că ți-ai greșit omul. N-am auzit de numele tău.

— Mi-ai ucis doi frați la Abilene. Îți amintești ? Vindeau pepeni în stradă iar tu erai beat. Le-ai împușcat măgărușul și cînd ți-au cerut bani pentru el, le-ai tras încărcătura Colt-ului în cap.

Fermon și-a amintit. A revăzut piața, pe cei doi tineri, el călare, înconjurat de desperados. Sîngele țîșnind

din băieții împușcați, panica instalată în piață, fuga lui de la locul crimei. Toate uitate...

— Îmi pare rău pentru ei, șerifule! N-am cum să-i mai învii.

A venit un doctor care i-a închis ochii lui Fermon. Trupul acestuia rămase întins în stradă. Apăru și cioclul orașului cu căruța mortuară. Îi scotoci buzunarele banditului, și-și luă de acolo onorariul.

Apoi totul se întunecă treptat, se auziră tot felul de zgomote, voci în graiuri necunoscute. Fermon, spre stupefacția lui Cooper și Stone, se ridică și porni spre diligență.

Din nou deveni dominantă lumina viorie emanată de podul luminos. Pe la un capăt al său, nu prea departe de tipografia cu morții ștrecuiți de carne, umbrele unor oameni și ale diligenței suiau rampele luminoase care se traseră deasupra străzii. Printre acestea: Fermon, Thomson, cioclul, insul care vindea piftele de cartofi...

Lumina începu să scadă, lăsînd în locul ei întunericul să guverneze, vijelia ce creștea treptat în intensitate și pe cei doi rătăciți în orășelul părăsit muți de uimire.

Apoi, instantaneu, într-o parte a străzii se aprinse lumina albăstruie al unui obiect uriaș, un „clopot ce umplea orășelul. Acel tors de motan apocaliptic crescu în tărie treptat, pămîntul și casele începură să zornăie, asemeni unor farfurii pe o masă care tremură.

Obiectul misterios, ce avea de fapt forma unui obuz gigantic, se înălță vertical, urmat de flăcările care creșteau treptat, pe măsură ce corpul straniu se desprindea de pămînt...

Stone și Cooper erau muți de uimire. La cîteva secunde nu mai rămăsese nimic acolo din tot ce văzuseră. Își făcură semnul crucii și reveniră în saloon. Se înțeleseră și-i sculară pe Brett și Gring.

— Ce s-a petrecut, băieți? se punea greu pe picioare Brett.

— S-au duelat doi în Strada Mare. Un șerif și un pistolar. Individul cu premiul pe cap este cel din afișul ăsta.

— Și pentru ce ești atît de agitat? se miră Brett.

— Pentru că totul a apărut de niciunde și la sfîrșit a dispărut nicăieri. Eu și Cooper am văzut totul pe viu, dar n-are să ne creadă nimeni, pentru că afară nu mai este nimic.

— Este afișul de față, o dovadă revelatoare, izbucni Cooper.

— Afișul era și cînd am venit noi, numai că voi pretindeați că Fermon ăsta a fost împușcat de șeriful Thomson. Asta trebuie dovedit.

— Și de ce să nu credeți dacă și eu și Stone am fost martori?

— Pentru că n-aveți nici o probă. Nici tu n-ai crezut cînd ți-am povestit de defilarea spiritelor pieilor-roșii!...

9. JAKETELE ALBASTRE GALOPAU ÎNVĂLUITE DE PRAF

În dimineața următoare, natura s-a schimbat radical. Ziua avea un început promițător. Soarele se ridica odihnit după lunga sa absență. Timpul frumos îi invită pe prietenii noștri la drumeție.

Peste puțin timp erau pe cai, bucuroși că localitatea plină de taine le va rămîne în urmă. Și totuși destule semne de întrebare îi chinuiau pe cei porniți cu două zile în urmă într-o recunoaștere...

— Două zile la rînd orășelul ăsta a renăscut la viață, Brett.

— Dă-l încolo, Cooper. Erau fantomele indienilor.

— Nu, Brett. De data asta era oameni-oameni.

— Vrei să zici, Cooper, că tu n-ai văzut duhuri?

— Erau oameni ca mine, ca tine, ca oricare dintre noi. S-au împușcat, a curs sînge, a venit doctorul legist, a apărut cioclul...

— Bine-bine. Așa este. La voi au fost oameni, de data asta. Dar cu o seară înainte au fost sigur duhuri. Este așa ?

— Nu mai sînt sigur. Au fost și atunci tot oameni, Brett !

— OK, OK, să nu te enervezi ! Așa a fost cum zici tu !

— Nu rîde, Brett. Am văzut o sumedenie de piei roșii și oameni albi, unii semănau cu mine, cu tine, alții nu. Dar totul arăta ca pe o scenă de teatru, cum am văzut eu în Detroit. Așa era...

— Băieți, acum vă pot spune adevărul. Orașul acesta este cunoscut ca un cal breaz. Toți se feresc pentru asta de el. Se știe că este bîntuit de fantome.

— Am citit așa ceva într-o foaie, i se asocie Stone.

— Nu înțeleg cum dracu l-au născocit pe cîinele care l-a ucis pe Nerro. Parcă era un dulău mecanic, făcut de vreun inventator...

— Era tot o fantomă, Brett. Hai să nu mai despicăm firul în patru. Nu e bine să zgîndărim fantomele, își spuse Brett părerea.

— Cel mai bine este să dispărem cît mai curînd. Fantomelor nu le place să discuți despre ele, să le contești existența, rîse Cooper.

— Atunci să apucăm direcția care ne scoate la convoi, hotărî Brett, strunind calul pe drumul ce ducea în afara orășelului...

N-au trecut mai mult de două ore de mers la trap, cînd zarea se umplu de un nor de praf. Erau Jaketele-albastre de la fortul Yuma pornite în ajutorul celor din convoi asediați de pieile roșii.

Ecourile detunăturilor de arme ajunseră la cei patru călăreți. Faptul îi bucura. Erau speranțe să-i mai găsească în viață pe cei părăsiți pentru două zile...

CARTEA III-A

1. MISSISSIPPI, PĂRINTELE TUTUROR FLUVIILOR

Fără capăt, cît cuprindeai cu privirea spre sud, ori spre nord, unde fumegau casele din Saint Louis, la fel și spre vest, în direcția în care înainta „Eagle-boat", tăind unda mîloasă în care se topiseră zăpezile acelei ierni, exista maiestuos, fără nevoia de a fi acceptat de careva, fluviul Mississippi.

Pe cerul pătat de eșarfele fumurii de nori, rațele sălbatice apăreau și dispăreau; fantome flămînde din fulgi și pene cenușii. Asemeni acestora, în diurna lor perigrinare, neobosiți, de cînd trandafiriul norilor îmbujora obrazul albastru al fluviului, cormoranii pîndeau resturile menajere aruncate în apă de marinari.

O pasăre neagră, greoaie, plonjă imprevizibil în unda lichidă, de unde țîșni la suprafață, decolă greu, ducînd cu ea un pește argintiu pe jumătate mort, luă apoi înălțime, spre a poposi într-un copac singuratic.

Dincolo de ape, se întindea verde, vălurindu-se în fuiorul vîntului amiezii, o altă mare fără extremități, preria, ce ascundea la tot pasul capcane neștiute.

Se însera. De pe un loc înalt al unui car, legănat de ambarcațiune, bărbatul în toată firea privește linia tulbure unde albăstriul zării se interpătrundea cu masa verde, clorotică, a cîmpiei, ce se reînsuflețește după iarna rămasă în nordul continentului, a țării, în partea ei subpolară, ce se învecina cu Uniunea Statelor Americane.

Întinderea înfricoșătoare a apei îi tăia respirația lui Brett Laramie. Tractate de acest ferry-boat voinic, pe

numele întreg „Vulturul-roșu“, cîteva șlepuri, ticsite cu carele celor veniți în Lumea Nouă și din statele din est, tăiau mulțimea puhoaielor apelor din nord, lăsînd în urma lor siaje nesigure.

Pe două bacuri, animalele de povară, îngrămădite în țarcuri, mugeau la clătinăturile plutei, speriate de răsuflarea pulsatorie a pînzelor lichide. Stăpînii le adresau cuvinte liniștitoare. Laolaltă bivoli, vaci, catîri, asini...

Palele zbaturilor nășteau plescăiturile aritmice, ca urmare a poticnirilor inimii mașinăriei suprasolicitate ce transborda, tenace, neconturbată, oameni și animale.

Mississippi era mînios în ziua aceea : Apele-i învolburate se rostogoleau amenințătoare. Călătorii erau și ei cuprinși de nervozitate.

Se auzise despre accidentele de pe fluviu și teama de neprevăzut stăpînea prin multe locuri. Fluviul întins cît o mare răsufla greu zbătîndu-se între maluri, purtînd pe undele lui ambarcațiunile înțesate cu oameni. Soarele, la locul său pe cer, ardea ca un pojar, încălzind apa cu petele de lumină, înfrigurînd-o atunci cînd norii îl ștergeau de pe cer.

Ceva se petrecea în aer. Dintr-o dată se porni să sufle un vînt ca venit de nicăieri. Un nor într-o culoare lăptoasă, aproape se lipise de apă, persistînd de la un timp. Deasupra lui, torsul unui motor încrețea pînzele lichide ale fluviului.

Laramie Brett nu-și putea da seama ce se petrece, dar cu adevărat se întîmpla ceva ieșit din comun. Vasul pe care era se clătina îngrijorător. I s-a părut că aude voci într-o limbă necunoscută.

Ceea ce vedea și auzea el, împărtășeau și alți pasageri din caravană. Bizar, nu mai putea acționa, ar fi vrut să strige comandantului constatările sale, dar nu mai era stăpîn pe reacțiile sale firești.

A încercat să se ridice din locul său, dar o paralizie cu origini necunoscute îl păstra captiv. Parcă auzise la un moment dat un plescăit la cîțiva iarzi de locul unde se găsea...

Probabil că un om trecuse peste bord și avea nevoie de ajutor. N-a putut însă întreprinde nimic. S-au consumat astfel cîteva minute bune, norul a început să se ridice și din nou s-a simțit stăpîn peste toate facultățile sale.

Pe malul de vest al Mississippi-ului se aprinseră destul de timpuriu luminile în orașul Saint Louis. Parcă municipalitatea de aici voise să scape de o grijă.

Danele portului erau marcate și un far își rotea lumina avertizînd timonierii asupra locului unde erau amenajate debarcaderele portuare...

Brett Laramie se pregătea pentru transbordare. Avea un car împreună cu cealaltă călăuză, Ulff Bergman, un suedez masiv și blond, ce acum trăgea un pui de somn să-și învingă răul de fluviu.

Drumul spre Far West avea să fie greu și lung, orice stricăciune la vreun car ar fi întîrziat întreg convoiul. Ducea cu sine listele cu toți din caravană, pe care urma să-i predea la destinație, autorităților. Nu-i fusese deloc simplu să păstreze ritmul de mers al convoiului. Să nu piardă vreun atelaj pe drum, pînă aici, la Mississippi, apoi să îmbrace pe bacuri întreaga suflare de oameni...

„Vulturul-roșu", trăgînd după el ambarcațiunile, înainta spre mal. Drumul dura de un timp bunișor, convoiul era numeros și greu.

Căpitanul flotilei supraevaluase puterea remorcherului. Cei transbordați fuseseră preveniți de marinari asupra pericolelor ce le puteau întîlni dincolo de Părintele-fluviilor, din partea indienilor riverani traseului, care atacaseră destule caravane.

Pentru orice eventualitate, o sumedenie de bărbați aveau arme de foc. În oglinda fluviului nu se zărea deocamdată nici un arc încordat și nici o armă ostilă.

Cînd debarcarea convoiului ajunse la jumătate și cheiul fremăta de oameni surprinși în plin efort, din vecinătățile împădurite răsunară focuri de arme; apărură apoi o sumedenie de kiowași călări.

Țipetele lor de război le răsunară în auzuri. Apoi cavalcada urmă direcția locului de acostare. Armele începură să detuneze ; în acel amurg săgețile aprinse se împlîntară în pereții de lemn ai magaziilor.

Cei de pe chei înțeleseseră primejdia. Fură puse grabnic la adăpost femeile și copii. Bărbații își improvizară la iuțeală baricade, din dosul cărora deschiseră focul. Printre ei, destui nou-sosiți. Respingerea atacului indienilor kiowași nu era o treabă ușoară.

Atacatorii, conform planului de luptă, se apropiară de dane, urmărind, cu siguranță, înspăimîntarea și alungarea albilor.

Galopînd în șir indian, avîndu-l în frunte pe fiul căpeteniei, Condorul-șiret, șarjară impetuos. Gloanțele și săgețile tăiau aerul cu bîzîit de bondar.

Destule vergele se înfipseră în pereții de lemn ai antrepozitelor. Cîteva străpunseră pînzele și lemnăria vaselor din port, stîrnind incendii. Se iscă îngrijorare și marinarii ajutați de oamenii convoiului se apucară să le stingă.

Din locurile unde debarcaseră cei aduși de „Vulturul-roșu" armele începură să trosnească. Condorul-șiret fu încolțit între două focuri.

O seamă din supușii săi mușcară țărîna. Căpetenia prinse din zbor primejdia în care se aflau războinicii săi; un semn scurt ; și atacatorii își struniră caii, frîngîndu-le galopul și întorcîndu-i pe loc.

Se auziră țipete, imitînd pe cele ale cocorilor, și pieile roșii apucară calea îndărăt, spre preria salvatoare și de acolo, spre satele din care se adunaseră.

Se depărtară în galop, cărînd după ei o trenă de colb, care îi urmă pînă hăt-departe. Fură apoi înghițiți de vălurile orizontului.

Între timp, apăru poliția portului și paza obștească. Cineva înarmat cu un Colt-Frontier-model, sună atacul dintr-o goarnă ; era un veteran al unui fost fort militar din West al armatei americane, ce slujise acolo toată viața.

Trompeta era a regimentului și o primise în dar, de la colonel la eliberare, cît și un Stetson, cu gardinele largi.

Dick Harrison scăpase cu viață dintr-o ambuscadă, datorită calului său ; acolo pieriseră jumătate dintre purtătorii Jachetelor-albastre, Blue-jackets. De la acel șoc rămăsese cu un tic : Suna cu goarna atacul împotriva pieilor roșii și cînd nu trebuia.

Dintre voluntarii orașului, peste două duzini de bărbați se aruncară în șei și porniră pe urmele indienilor. De pe chei, Dick Harrison, veteranul țicnit din Saint Louis, îi conducea cu melodia șarjei de cavalerie.

Kiowașii se mistuiră în amurgul tot mai des, ca vijelia de toamnă. Tăiară un colț de prerie, pentru a scurta distanța, zgornind vulpile și lupii de cîmpie, cum făceau totdeauna cînd se întorceau la casele lor.

În port, viața își reluă cursul firesc, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. Recenta incursiune a kiowașilor avea să fie condamnată însă. Faptele urmau să fie detaliate, așa cum se petrecuseră, abia a doua zi în toate ziarele din Saint Louis.

Guvernatorul, municipalitatea, fortul vecin, toate vor fi interpelate și aspru criticate. Se va cere primarului și unei părți din consiliul orașului să demisioneze. Anchilozarea mărimilor locale va fi iar persiflată de opoziție.

Nu va fi trecut cu vederea nici comandantul fortului vecin, a cărui menire era să supravegheze zi și noapte șoseaua ce traversa Missouri, pe unde veniseră kiowașii. Nici cei de la bariera urbei, ce ar fi trebuit să tragă semnalul de alarmă, nu vor fi ocoliți.

Din rîndurile atacatorilor rămaseră în țărînă mai mulți războinici. Unul singur dintre ei mai era în viață. Un gradat și un indian kiowaș, luat sub arme, și care făcea pe tălmaciul, încercară să lege cu rănitul cîteva cuvinte.

Lîngă ei era cineva din partea presei. Războinicul doborît refuza cu încăpățînare să vorbească, privindu-l cu dispreț mai ales pe conaționalul său trecut la dușman. Pierdea mult sînge. Un sanitar se-ncăpățînă să-i aplice cîteva garouri. Doi militari americani veniră, la ordin, să-l așeze pe o brancardă.

Alături aștepta furgonul sanitar și cel mortuar. Fără ca nimeni să-l poată împiedica, indianul își reteză artera femurală, făcîndu-și o incizie adîncă în coapsă. Un șuvoi de sînge roșu țîșni în ritmul inimii...

Urmă un moment emoționant. Trompetul Dick Harrison avu o tresărire. Cînd kiowașul începu să delireze, intrat în comă, impresionat de măreția indianului, fostul sergent cîntă solemn „Stingerea", în fața unui viitor leș încă moale...

Sergentul american și subordonații săi luară poziție de drepți și păstrară un moment de reculegere. Un fior rece trecu prin trupurile celor adunați. Mulți vedeau pentru prima oară așa ceva.

Laramie Brett asistase la tot ce se petrecuse, dar nu folosise arma împotriva atacatorilor. Cunoștea că indianul era dușmanul de moarte al coloniștilor. Mai știa că armata americană și forturile divizate în unități modeste — față de întinderea uriașă a teritoriului —, intrate în administrația de la Washington, nu puteau asigura protecția caravanelor. Ca atare, cei din convoaie trebuiau să se apere singuri, pentru a ajunge teferi la capătul călătoriei. O altă cale nu exista.

— Drumul spre El Dorado, David Bunny —, îi spuse Brett, unui tînăr de douăzeci și doi de ani, pe care îl îndrăgise, încătărămîndu-și pistolul —, este pîndit de pieile-roșii, frații mei după mamă.

Carele poposiseră într-un loc larg de lîngă Saint Louis, unde caravana se organiză pentru a străbate partea rămasă din America. Trebuiau să ajungă la Marele Lac Sărat unde rămîneau o mare parte din coloniști, majoritatea dintre ei mormoni. Apoi restul fie că urcau spre Oregon, fie coborau spre California...

David Bunny era de pază iar Brett nu se culcase încă. Toată ziua făcuse scriptologie, înregistrînd pe toți noii veniți în caravana lui. Mîncase, perpelindu-și niște carne la foc, trăsese o gură de whisky, iar acum fuma din pipă, întins într-o rînă pe o pătură...

Urletul unui coiot înjunghie liniştea aparentă a taberei, abstrăgîndu-l pe David de la meditația făcută asupra atacului indienilor și a faptului că Brett îi încuviințase lui Dick Harrison să meargă alături de ei pînă la capătul călătoriei, angajîndu-l ca trompetist, pentru a comunica oamenilor din partea lui Brett diferie instrucțiuni necesare călătoriei caravanei.

Vaietul coiotului se repetă. Era stingher, cu siguranță își chema vreun semen să-i țină de urît. Mai era și flămînd, pentru că începea țipătul într-un fel jeluitor și-l termina cu un înec. Dar partea rea a acelui țipăt era că animalele începură a se neliniști.

Mai multe femei se treziră din somn și-și adunară copii mici la sîn, trimițîndu-și bărbații afară, în noapte. Cîinii prinseră a lătra și nu se mai potoleau. Coiotul nu putea fi prea departe de tabără. Să fi fost la vreo două-trei sute de iarzi.

Lui Brett îi veni o idee. Dezlegă pe Attila, cîinele lup de sub carul său, poruncindu-i un: Șo, coiotul!", lăsîndu-l apoi pe el să se descurce.

— Bună idee, Brett, îl aprobă David.

Cîinele o porni glonț spre o pată ce contrasta cu ierburile cu tulpinile înalte și cu floarea albăstruie. Apoi, acolo, într-un loc se dădu o luptă, fără să se poată cunoaște învingătorul.

După cîteva minute cîinele s-a întors, biruitor, dar rănit. Urletul coiotului nu s-a mai auzit mult timp. Abia spre zori mai ajunseră la ei cîteva vaiete, dar lumina îndepărtă jivinele de viţeii legați în jurul taberei, jivine ce mai ales noaptea deveneau agresive.

●

Convoiul plecase de mult din Saint Louis. De două zile mergeau pe un drum de stepă. Cît vedeau cu ochii, prerie, o iarbă înaltă ce se unduia în depărtările ei, atinsă de pala vîntului, copaci rari, tufărișuri.

Pînă atunci nu întîlniseră decît două ranch-uri de crescători de vite. Brett, văzînd în stînga sa noua fermă, slobozi în aer un foc de armă. Nu se stinse încă ecoul,

cînd se și auzi o împușcătură de răspuns. Era un fel de salut între călăuză și rancherul crescător de cai...

Se lăsa înserarea. Caravana urca drumul marcat de șleaurile altor convoaie, toate cîte trecuseră pe acolo și, fără să se fi așteptat, se încrucișară cu patru inși călări ce scurtau drumul spre fermă.

Doi dintre ei erau feciorii rancher-ului, al treilea era un militar de la un fort, iar al patrulea nu era altul decît Ed Young. Toți aveau atîrnate de șei potîrnichi, iepuri, oposumi. Și-au dat bineţe. Brett a început primul discuția.

— Bună, Young.

— Bună, Brett. Tot cu suflete d-astea de viitori milionari ? Încotro ?

— Spre Marele Lac Sărat, mai întîi. Tu ?

— Mi s-a făcut dor de ciozvîrtă de sălbăticiune.

— De n-aveam oamenii ăști pe cap mă întorceam cu tine să rupem gîtul unei sticle de whisky.

— Îmi pare rău, Brett.

— Pe unde ați vînat, Young ? se interesă Laramie.

— Venim de pe teritoriile de vînătoare ale indienilor Ohay.

— De ce-ați bătut drumurile pînă acolo ? se miră Brett.

— Sînt în termeni buni cu căpetenia. I-am dus în dar un butoiaș de zece galoane cu rachiu. E ceva, Brett !

— Te pui bine cu pieile roșii, Young.

— Cînd te întorci, Brett ?

— Mai întîi să ajung în Utah și Oregon. Apoi să văd ce am pentru întoarcere. Dacă te găsesc acasă fac un popas la tine.

— Brett, tot cu gîndul la rachiul meu ești ?

— Păi la ce să mă întorc ? Să-mi pui deoparte cinci galoane, dar să fie trecut de două ori prin alambic.

— Deci în vara viitoare.

— Cam atunci, Young, dacă nu-mi rămîn oasele pe undeva.

— Unul ca tine trăiește mult.

— Mă țin de cuvînt și te calc, Young.

Tăiară o pădure știută de Brett, alegînd locuri umbroase, unde răcoarea făcea bine oamenilor și vitelor de povară. Întinderea de copaci, îi întîmpină ospitalieră, cu bolți de frunze stăpînite de păsările locurilor. Călăuza socoti că ajunsese la punctul de înnoptat, unde aveau vreascuri din belșug și apa unui izvor.

Carele fură dispuse într-un cerc aproximativ, străbătut pe la mijlocul lui de un pîrîu. Conform înțelegerii, focurile de pază hrănite cu găteje începură să lumineze locul. Șerpii flăcărilor se ridicau dogoritoare spre inimile devotate ale femeilor ce pregăteau pentru ai lor de-ale gurii...

Au lăsat în urmă un orășel din care și-au cumpărat ce aveau nevoie. Coborîseră din care și se răspîndiseră pe străzi. Spre mulțumirea călătorilor, dughenele aveau de toate.

Orașul în preajma căruia poposiseră sărbătorise vîrsta de cinci ani. Străzile erau pavate cu pămînt și prundiș. Numai pe lungimea a două sute de iarzi, strada Mare avea piatră de rîu. Trotuarele din dulapi groși din lemn fereau încălțările oamenilor de glod, dar pe ele n-aveau voie să meargă călare. Mai toate casele aveau fațade false, în intenția de a li se conferi un aspect estetic ce epata pe nelocalnici.

Cei care cotrobăiau prăvălie cu prăvălie zăboviră într-un Store-for-all-things, de unde cumpărară ce le făcea trebuință. Vizitară și un saloon nu prea arătos.

Carele cu coviltir, după un marș întins se pregătiră iar de un popas de amiază, într-un loc cu apă și nutreț verde. Mai aveau puțin pînă acolo.

Înaintea caravanei se găseau Brett Laramie, David Bunny și Dick Harisson, gornistul din Saint Louis, ce ținuse morțiș să meargă cu ei pînă la capătul călătoriei, angajat de Brett, dăduse și el la fel ca toți ceilalți, cei zece dolari, taxa unui colonist de a fi trecut în car peste Continentul american.

Cealaltă călăuză, Ulff Bergman, se odihnea pentru partea a doua a zilei, cînd avea să fie înaintea carelor, primul deschizător al drumului, de fapt o pistă a bizonilor, un drum străbătut mii de ani de marile rumegătoare...

Urma un teren nisipos, pe malul stîng al rîului Platte de Sud. Între timp vegetația devenise tot mai săracă. O salvie pitică stăpînea cîmpia. Iarba pipernicită contrasta flagrant cu salvia fragedă părăsită în urmă cu cîteva zeci de mile.

În convoi se petrecuse de două zile un lucru ce dădea multora de gîndit. Brett auzea, de acolo de unde se găsea geamătul lui Georg Welle. Se părea că se îmbolnăvise destul de grav. N-a putut spune nimeni ce anume avea, dar nu era bine ce era cu el. Geamătul se repetă. Călărea în dreapta carului unde zăcea băiatul lui Welle.

La ultimul popas o descususe pe Elsa, fata cea mare a fermierului. Aflase că Georg mîncase niște verzituri dintr-o rariște și îndura dureri mari de burtă, vizitînd tot mai des putina... Cuprins de pîntecăraie slăbise, nu se mai putea ține pe picioare. Cu o zi înainte Brett și Ulff avuseseră o discuție cu Welle.

— Bună, Welle, se apropiase și Ulff de car.

— Bună, Ulff, bună Brett.

— Cum îi mai este lui Georg ?

— Mi-e frică să nu-l pierd, băieți, se plînse acesta.

— Alungă-ți prăpăstiile din cap. Georg o să treacă greul.

— A băut apă din River Platte, de lîngă un hoit.

— Brett a spus la toată lumea ce avem și nu avem voie să facem. Georg a încălcat sfaturile și a ieșit supărarea asta.

— Acum să pornim de la ce este. Cum îl ajutăm pe Georg ?

Se găseau la căpătîiul tînărului. Supt în obraz, palid, avea în jurul gurii o culoare albăstrie. Era scuturat de un frison rău.

— Mai se pune cu sînge ?, se interesă Brett, blajin.

— E tot mai rău. Sărmanul e sfîrșit. Mi se stinge băiatul, se porni pe plîns Kathy Welle. Salvează-mi copilul, Brett.

Ieșiră repede de acolo, să nu-i audă vorbind Georg. Brett înțelesese că Georg avea puține șanse să supraviețuiască. Una-două la sută. Trebuia să încerce ceva, în credința că se va produce o minune.

— Udați un cearșaf cu tărie și-l înfășați strîns peste burtă cu el. Fierbeți apă și dați-i să bea cu lingurița. Frecați-l cu oțet aromatic, să-i mai luați din fierbințeală. Mîine venim să-l vedem.

— Altceva, Brett ?

— Rugați-vă Domnului, Kathy Welle !

Porniră într-un trap ușor spre capul caravanei, unde-i așteptau Dick Harrison și Bunny. Figura gornistului era serioasă, gravă.

— Dacă se răspîndește molima nu este bine pentru noi, Brett.

— Nu-ți băga în cap prăpăstii, Dick ! îl liniști călăuza. Și chiar dacă e holeră, se va stinge în carul lui Welle.

— Ai tu vreo rețetă cum s-o gîtuim ?

— Întîi, scoatem carul lor din rînd, explică Brett, și-l postăm la urmă. Îl spoim cu var, să se vadă. Îl izolăm și-l lăsăm acolo pînă trece molima. Le interzicem să aibă de-a face cu cei sănătoși.

— E bine așa, îl aprobă și Ulff. Nu-i de joacă. Dacă e holeră și se întinde oprim caravana într-un loc și facem carantină pînă trece primejdia.

— Așa ar trebui. Cei din Saint Louis m-au avertizat de asta. Așa e regula. O am scrisă în regulamentul convoiului. Ar trebui să oprim și să anunțăm comandantul celui mai apropiat fort militar.

— Care este la trei sute și ceva de mile de aici, Brett!

2. UN COLONIST MAI PUŢIN OBIŞNUIT

În lada de sub podina Kawadarkilor, Taal descoperise un culcuş comod, unde se odihnea, urmărind cum se rostogoleau fără contenire pe drum roţile şinuite şi cum defilau în dreapta şi în stînga vecinătăţile verzi şi cenuşii.

Trecură printr-o strungă. Drumul denivelat nu-i făcea deloc plăcere. Printr-o parte a trecătorii curgea o apă repede, apoi iar un teren drept ca în palmă, un drum monoton şi în acest timp îl încercă o stare de bine. Laptele cald îi mai ostoise foamea, stomacul său răzvrătit se mai îmblînzise. I se făcuse iar cald şi îşi stăpîni cu greu un căscat, scăpîndu-i un şuierat tărişor.

Fusese considerat în menajerie, de profesorul Mondego un reprezentant al speciei cu o vitalitate nemaiîntîlnită, dar asta nu-l încălzea cu nimic, pentru că, din contră, îi adusese numai necazuri.

Gîndul obsesiv de a pătrunde în carul de deasupra îl luă iar în stăpînire. Acolo era destulă mîncare. Ai lui Kawadarka erau îndestulaţi pentru lunga călătorie, numai că el, Taal, trebuia s-o obţină pe căi necinstite, care puteau oricînd să-i aducă necazuri, dar altceva deocamdată n-avea de făcut.

Atunci cînd îşi încorda auzul, putea auzi şi respiraţia animalelor şi păsărilor, toate ale lui Gonţe Kawadarka. Avea macedoneanul acolo o capră, găini ouătoare şi iepuri. La acest gînd din nou salivă de poftă. Cine ar fi putut înfrînge o asemenea ispită ? !...

Mai în fiecare noapte părăsea ascunzătoarea şi făcea drumul spre un tăpşan unde, spre norocul său, găsea o vacă pe placul său. Nu-i rămînea destul timp, totuşi, cotrobăia prin cuiburile joase de păsări de pădure, ori captura mamifere. Nu o dată se mulţumise şi cu insecte mari, răcănei, şopîrle, toate socotite adevărate delicatese din lipsă de altceva...

Carul era acum în marş. Ceasul cînd trebuia să se apuce de treabă, să facă o gaură în podină, se apropia

tulburător de repede. Nu mai ezită și părăsi lada luîndu-și măsuri de prevedere, pentru a nu aluneca sub roți. Manevra îi reuși. O mai făcuse de zeci de ori. Își studiase fiecare mișcare, și-o cronometrase, într-un fel fie zis, astfel ca totul să se termine cu bine.

Evadase de pe nava profesorului Mondego. Folosise un prilej rarisim, cînd Astralia coborîse într-un amurg fluviului Mississippi și se aprovizionase cu apă.

Atunci Taal a plonjat în pînzele mîloase ale fluviului în apropierea remorcherului care îl ducea pe Laramie Brett. Izbutise să se încolăcească pe lanțul ancorei și în acest fel trecuse și el Mississippi.

Noaptea, cînd toți coloniștii dormeau, s-a refugiat într-un car cu merinde, apoi a găsit o ladă încăpătoare sub carul Kawadarilor unde s-a aciuat.

Pînă în ziua de față se descurcase cu mîncarea. Avea nevoie totuși de o situație mai solidă, de a-și asigura hrana zilnică, pînă va ajunge într-o regiune unde va rămîne să trăiască în libertate.

Izbuti cu destulă caznă să-și păstreze corpul în echilibru. Realiză că-i va fi extrem de greu să străpungă podina. Nu ezită și începu să roadă lemnul cu dinții, umezind scîndura cu salivă. La început înaintă greu, apoi tot mai mari se desprindeau așchiile scîndurii de brad. După nenumărate ore de muncă, presărate cu pauze mari, să-și ostoiască durererea de dinți, să-și mai calmeze gingiile ce-i sîngerau, izbuti să înainteze destul de puțin.

După cîteva zile, începu să se prefigureze o spărtură în pardoseală, care lărgită, atît cît trebuia, îl va ajuta să ajungă sus, în carul lui Gonțe...

Alte zile de muncă extenuantă. Taal, cu o voință rar întîlnită, izbuti să lărgească tot mai mult deschizătura. Gura îl durea, îi sîngera, făcuse puroi, își simțea mirosul respingător al gurii, începuse să-i fie silă de el.

Vedea însă prin deschizătură tot mai multe obiecte și ființe din car, unde era o încăpere cu de toate ; inven-

tarul era optimist, îi dădea mari speranțe pentru călătoria lui de mai departe, pînă cînd se va decide să coboare...

Trecu dincolo mai întîi cu partea de sus a trupului. Privirile dădură peste două șube aruncate pe jos, imediat lîngă locul pe unde intrase el.

Taal își trase tot corpul în car. Fusese însă simțit de Attila, cîinele lui Brett, care începuse să suspecteze carul, pornindu-se să latre furios, să scîncească, căutînd să pătrundă în car.

A sosit Brett care l-a suduit blajin, răstindu-se la el atunci cînd Attila încăpățînat a insistat să rămînă pe loc, lătrînd furios.

Strădania lui Taal să pătrundă în carul lui Gonțe nu fusese zadarnică. Avea acolo cam tot ce-i poftea inima. Într-o cușcă coabitau o duzină de găini ouătoare și un cocoș țîfnos, nesuferit, căruia i-a pus din capul locului gînd rău.

Într-altă cușcă, erau adăpostiți iepuri de casă, albi, cu urechile lungi, crescuți pentru carne. Puii acestora nu puteau fi decît delicioși, și urma ca nu foarte tîrziu să le simtă dulceața, atunci cînd va fi înghesuit, neavînd altă mîncare.

Într-un colț, în fața ieslei, capra Sarra. Ugerul ei mic și rozaliu doldora de lapte. Animalele se înfoiară, simțiră pericolul în care se aflau. Un străin intrase cu gîndurile rele acolo.

Știa de acum în ce mod era folosit carul de Kawadari. În prima despărțitură dormeau Gonțe Kawadarka și Țvetana, jumătatea acestuia. Într-a doua, Boiko și Smeda, copiii lor.

În locul unde se afla el, mai erau făină, legume uscate. Găinile începuseră să intre în panică. Iepurii încremeniseră vîrîndu-se unii într-alții.

Căldura vie a animalelor îi frigea obrazul lui Taal. Deschise ușița de la găini împietrindu-le cu privirea. La început se auzise un zgomot surd de cîrîituri, dar numai pentru cîteva secunde.

Înghiți hulpav ouăle unul după altul. Ronțăi și coaja pentru calciul din ea. Le simți calde, curgîndu-i onctu-

oase pe gîtul său cît un hău. Așa ceva îi dădea să mănînce Mondego în timpul convalescențelor sale după ce-i extrăgea ceva din mijlocul corpului ducîndu-le apoi la incubatorul din laborator.

Uimirea Țvetanei fu fără margini cînd Smeda și Boiko o chemară la cuibar. În dimineața aceea cotcodăciseră cinci găini și s-ar fi cuvenit să ducă în poala șorțului cinci ouă. În cuibar bătea însă vîntul ; ou nici de leac.

Femeia privea consternată găinile ; felurite gînduri privitoare la această întîmplare, ce se repeta des în ultima vreme, îi colindau prin cap. Ouăle ridicate din cuibar scădeau în fiecare zi.

— Copii, să se fi spurcat găinile la ouă ? !, vorbi Țvetana cu jumătate de glas.

— Dar asta nu s-a mai petrecut, mamă, ripostă Smeda

— De unde năravul asta la orătăniile mele ? !

— Să le pîndim, poate că n-o să le mai mănînce.

— Ori s-a pripășit vreun dihor în car ? !

— Unde să stea dihorul la noi ? se sperie de-a binelea Smeda.

— Poate să fie și mînă de om. Ar trebui Gonțe să pîndească mai multe nopți la rînd. În felul ăsta l-ar putea dovedi pe hoț.

Smeda și Boiko urmăreau cum Țvetana căuta găinile de ou. După ce palpa locul, dădea dezamăgită din cap. Era greu să priceapă ceva.

— Au ouat drăcoaicele ! Se ouă, apoi, cred că le mănîncă. Altfel ce s-ar putea întîmpla. Că nu se evaporă doar... Afurisitele ! Le tai de e p-așa.

— Mai lasă-le mamă ! Poate că nu sînt ele de vină.

— Nu cumva vă împinge Aghiuță să beți voi ouăle ? !

— Nu, mamă. Nici eu și nici Boiko nu facem asta. Le-am băut numai cînd ne-ai dat tu.

Ai lui Gonțe Kawadarka părăsiră locul. Taal mai ascultă cum boscorodea Țvetana, furioasă că nu poate dovedi cine-i fură ouăle.

Era o noapte anume, cînd două astraluri se găseau într-o conjuncție nefericită pentru cei născuți sub semnul șarpelui, cărora le prevestea numai nenorociri.

Aici într-o văiugă, carele coloniștilor rotite în cerc, se abandonau în brațele somnului. Focurile de tabără mureau unul cîte unul. Vacile și animalele de povară pășteau iarba fragedă a locului.

Un adevărat tur de forță pentru Taal să ajungă la vite, apoi s-o găsească pe Cleo, ce-l aștepta. Era ostenit. Drumul lung îl obosise. De la car pînă aici străbătuse locuri afurisit de periculoase, cînd în orice moment putea fi recunoscut de oamenii din convoi.

Printre vite, paznicii canini mîrîiau în somn, ori adulmecau vizuinile de cîrtițe scheunînd la animalul ascuns în tunel. Taal stabilise pentru început direcția vîntului, pentru a-și alege drumurile, ferindu-se să fie adulmecat de cîini...

Era sub ugerul lui Cleo, o rumegătoare docilă, nutritoare. Îi privea lacom mamelonul ce lucea sub abundența lichidului alb, binefăcător. Se ridică, atît cît era nevoie și captură unul din ele.

Laptele cald și dulce îi șiroia pe gît asemeni unui fluid vital. Cleo îl privea mămoasă, parcă căzută în transă. Ochii lui Taal îi strecurau în corp fiori de bine și de moarte. Întîlnirea cu el se repeta, era tot mai plăcută, mai istovitoare. Aceeași stranie moleșală îi stăpînea corpul. Ușurarea ugerului său de lapte se consuma ca într-un veritabil ritual.

Cina lui era pe sfîrșite. Și pe el îl atinsese o pală de bine ; sațierea cu lapte și dulcele iz matern al ugerului descătușat de lichid. S-ar fi tolănit în salvie unde ar fi zăbovit pînă ce soarele zilei i-ar fi încins carnea și o dată cu ea sîngele rece și lenevos...

După destule peripeții, Taal revenise în car. Kawadarka își cumpărase dintr-un orășel un cîine mops, pe

Killer, o namilă de dulău care s-ar fi întrecut în bătaie și cu ursul cenușiu.

Pe Taal l-a luat din nou în stăpînire febra. Realiza ce se petrece cu el. Nu șezu mult pe gînduri și se mută în car. Își frecase corpul cu ierburi usturoiate care derutau supersimțirile lui Killer, ferindu-l astfel de o nedorită surpriză. În cuibar, cîteva ouă proaspete.

Păsările și iepurii intraseră iar în panică. Înghiți tot ce găsi acolo. Oul martor era vechi și-i veni pe gît un iz cu miros de vitriol.

Căldura trupurilor ființelor din car îl incita la crimă; voia să-și răcorească fruntea încinsă de razele calorice excitate de pulsațiile sîngelui cald de acolo.

Vru să ucidă o găină, dar se răzgîndi. Păstrînd animalele și păsările sub puterea sa hipnotică se retrase fără zgomot, la fel cum pătrunsese acolo.

Îi mai văzu pe Boiko și pe Smeda intrînd. Erau în cămașă de noapte. Mai mult ca sigur, că Gonțe și Țvetana nu știau de copii. Bănui că aceștia dădeau de mîncare iepurilor și, că de fiecare dată se jucau cu puii.

Trăsese peste deschizătură, pe unde intrase, șubele din blană de berbec, în care încuibaseră moliile. Nu voia să fie văzut deocamdată de nimeni. Avea nevoie de liniște, trebuia să treacă neobservat, mai ales că de la un timp Killer îl adulmeca tot mai des...

A doua zi, la terminarea popasului de amiază, Brett Laramie și cu Ulff Bergman s-au dus la ai lui Klaus Welle. Au urcat înăuntru și l-au văzut pe tînăr.

Febra îi mai scăzuse, Kathy îi dăduse să bea apă cu lingurița, numai că uitase s-o mai fiarbă. Avea obrazul tras de neodihnă. Șezuse toată noaptea să-l vegheze. Oricum, se părea că boala nu mai progresase.

Au coborît, în afară de Kathy care stropea cearșaful cu oțet aromat. Pe chipul lui Welle mijea o rază de speranță, deși, spre dimineață, Georg începuse din nou să iasă cu sînge. Reverendul, venit și el în ultimul moment, s-a hotărît să aibă o discuție deschisă cu Klaus.

— Georg, după cît mă taie pe mine capul, are sigur holeră.

Obrazul lui Klaus deveni alb ca de mort. Else se apropiase bănuitoare. Ceva i se păruse și ei suspect în discuția bărbaților.

— Holeră ! se coloră brusc la față Welle. Tu ce zici, Brett ?

— Klaus, ce e mai rău, holera se întinde repede și culcă la pămînt tot ce întîlnește, fără să aleagă.

— Care va fi voia lui Dumnezeu, o s-o cunoaștem cu toții, Brett. Cerule, apără-le pe Else și pe Kathy ! mai completase Klaus.

Welle, rămîi acolo unde ești și să îndeplinești tot ce ți-a spus doctorul Anthony. Să nu ieși din povața lui, Welle.

— Dacă asta îl ajută pe Georg, o fac, Brett.

— Știam că ne putem bizui pe tine. Cu toții dorim ca lucrurile să iasă bine. Cînd Georg se va strînge la burtă, aduci carul în față. Așa ne-a fost înțelegerea.

— O să-mi scape băiatul, părinte ? vorbi Klaus pierdut.

— Dacă are zile de la Dumnezeu, va supraviețui, Klaus.

În ziua aceea, din nou Taal își unsese întreg corpul cu o buruiană care făcea ochii cîinilor să lăcrimeze. Tot mai greu îi era să treacă neobservat de vigilentul Killer.

Pînă atunci văduvise pe ai lui Kawadarka de două găini și un iepure. Cel mai mult însă îi pria laptele cald al lui Cleo, ori al caprei Sarra. Lichidul nutritor îi descătușa energiile, încrederea în șansa de a supraviețui, de a coloniza un teren din West cu progeniturile sale.

Și de data aceasta Cleo îl aștepta aproape de locul de popas al carelor. Era încercată de fiorul mereu repetat, de a se găsi cu el. În timp ce o ușura de greul laptelui, își încolăcise coada de după trupul lui : un gest tandru, afectuos. Și el îi simțea prezența de la distanță, afecțiunea ei discretă, acel muget rugător care-l îmbia, îl călăuzea, asemeni semnului ceresc, care-l conducea implacabil la ea.

Normandul François, stăpînul lui Cleo, intrase la bănuieli și începuse să pîndească înarmat, jurat să-l prindă pe cel care-i ușura ugerul de lapte.

Pentru Taal, cîinele mops al lui Gonțe devenea cu fiecare zi tot mai incomod. Cu toate buruienile cu care își freca solzii, Killer începuse să-l adulmece, mai ales acum cînd luna intra într-al patrulea pătrar. Simțurile dulăului sporeau ; primejdie mare pentru el.

Carul era în mers. Sosise ziua sorocită pentru răfuiala cu Killer. Ieși din ladă și, asigurîndu-și un reazim solid ajunse la cîteva palme distanță de mops. Killer înțelesese primejdia. Lătră, prevenindu-și stăpînul, dar nu-l luă nimeni în seamă.

Încercă să-și rupă funia cu care era legat sub car, dar nu izbuti. Capul i se congestionase de efort, ochii îi ieșiseră aproape din orbite și o spumă albă i se prelingea din gură.

Killer evaluase pericolul care îl păștea. Trase iar de funie, aproape ștrangulîndu-se. În disperarea sa pîndi un anume prilej să-l muște pe Taal, dar n-avea șansă.

Cu o zvîcnire fulgerătoare, Taal îl mușcă de gît, desprinzîndu-i o halcă de carne și lăsîndu-i în loc o rană urîtă și adîncă cu marginile răsfrînte.

Văzu sîngele mopsului curgîndu-i pe bicepșii puternici și fiorul morții ce-l străbătuse pe Killer cînd acesta se împletici și rămase atîrnat în sfoară.

Din cîteva mușcături, despărți capul mopsului de trunchi, care se rostogoli în praf, fiind apoi strivit de roata primului car. Trunchiul fu ocolit de boul din Cea, pe cînd încă se mai zbătea. Rămășițele lui Killer rămaseră în urma caravanei pradă coioților.

Iar fu străbătut de un fior. Nu mai era timp de zăbovit, trebuia să se stabilească pentru un timp într-un car. Fiorul se preschimbă în frison ; corpul îi fu zgîlțîit ca la friguri.

Se strecură sub o șubă, unde se făcu colac. Acel bine dorit al facerii îi cuprinse curînd și așteptatele dureri începură să se prelungească. Fu cuprins de toropeală, apoi căzu într-un fel de leșin.

Delirul său de început îi construiră imaginea unei Lumi-în-sine, cu încăperi uriașe, cu seră, livezile de pomi fructiferi, grădina de legume, rezervoarele pentru producerea algelor, cosmodromul, sala motoarelor, laboratoarele pentru experiențe genetice, crematoriul, plaja, golful de mare, muntele nins pe vîrf de zăpadă, șoselele, personalul robotizat, armamentul ucigător al așezării, meteoritul purtat în călătoriile spațiale, sursa de energie a așezării...

Chipul lui Mondego însoțea aceste imagini fabricate de delirul său, pe care nu le putea localiza și nici materializa, fără legătură între ele.

Se trezi pentru puțin, apoi îl încercă o dulce visare. O explicabilă euforie îl revitaliză la gîndul că nu peste mult i se va împlini visul nutrit de cînd se știa, de cînd devenise conștient că exista...

Prima geană de lumină se strecurase pe lîngă codîrlă, spălînd coviltirul cu o pulbere trandafirie. O dată cu lumina se alese pe el o pată dreptunghiulară, așa cel puțin i s-a părut și pe ea o mutră impozantă, cea a profesorului Mondego.

— Taal, te-am găsit și aici, după cum vezi. Ți-am mai spus, îți repet, n-ai nici o șansă să fugi de mine. A fost o neghiobie să plonjezi de pe nava mea în Mississippi ! Fii băiat cu scaun la cap. Eu îți zic băiat, pentru că te-am botezat cu nume de băiat. Hai, nu mai sta. Te recuperăm curînd. Coboară pe cîmp deschis. Venim la tine...

Chipul profesorului se șterse alungat de zorii ce creșteau în carul lui Kawadarka. Totul fusese aievea. Nici un dubiu ; geniul rău ce stăpînea nava Australia îl va urmări mai departe. Trebuia să găsească un prilej să scape de profesor, de menajeria lui plutitoare...

Caravana își continua drumul său spre Marele Lac Sărat. Kawadarka n-a priceput cum de a evadat Killer din funie. Se gîndi să facă rost de un alt cîine, ori un coiot îmblînzit, să aibă un animal de pază la car, pentru că iar îi dispăruse un iepure și o găină.

Se dădea de ceasul morții, și nu înțelegea cum intra hoțul în carul său. Bănuia să fie dihor. Dar cum putea dihorul să deschidă și să închidă ușa la coteneţe.

Ţvetana avea pe godin o fiertură și cu toate hurducările carului nu pierdea zeama din tuci. În car nu era fum, pentru că acesta ieșea pe burlanul ce suia drept prin coviltir, unde era un olan.

Acum cînd din burlan ieșea fumul, carul coloniștilor aducea cu o corabie pe mare, în pîntecul căreia fierbea cazanul cu abur.

Smeda părăsise carul, lăsîndu-i acolo pe Boiko și Gonțe. Fratelui său îi plăcea să mîie boii. Vocea sa cocoșească, în formare, o mai urmări și cînd trecu într-a doua încăpere a chervanului.

— Hăis, Bastia ! Hăis, boală ! Cea, Gaspar. Cea, mînca-te-ar lupii !

Smeda se apropie de codîrla carului. Sarra behăi mișcîndu-și veselă coada în sus. Se obișnui curînd cu semiîntunericul de aici. Capra mesteca salvia adunată de ea și de Boiko.

Le mai rămăseseră cinci iepuri. Trei fuseseră tăiați de Gonțe. Ceilalți, însă, dispăruseră misterios. O găină tocmai oua.

Smeda privi duios pieile iepurilor sacrificați puse la argăsit ; nu miroseau prea frumos, dar vor fi folositoare. Ea nu se putuse atinge de carnea lor. Prea îi cunoștea pe fiecare, prea o lega de fiecare cîte o amintire.

Ridică blănița de ied, așezată peste panerul din nuiele și frunze împletite. Era un loc pe care numai ea și Boiko îl cunoșteau, dar se juraseră să nu-l trădeze nimănui, nici chiar Ţvetanei. Acele rîme tărcate, acoperite cu solzi moi, colorați, cu desene în arabescuri, deschideau gurile, clătinîndu-și limbile bifurcate.

Scoase din traistă cașul ascuns de Ţvetana, împărțindu-l în bobițe și începu să-i hrănească. Smeda avea revelația că în acel paner se găseau puii unui animal ce aveau nevoie de ajutorul său. Semănau cu șerpii. Pe fundul panerului mai stăruiau cîteva găoace de ou.

Puii fuseseră aduși sigur aici de cineva. Poate prin deschizătura din podină, de care nu spusese nimic nici lui Boiko, cîteva zile, de frică să nu-i trădeze secretul. Se legase de aceste făpturi ciudate.

De cînd își dorise să aibă jucării vii. Gonțe îi povestise despre șerpi. Veninul multora era mortal. Nu trebuia să-i calci, că se întorc și te mușcă. Dacă îi vezi perpelindu-se la soare, să-i ocolești, ori să-i lovești cu un ciomag.

Da, aceștia erau șerpi, șerpi. Și erau atît de neajutorați. Erau flămînzi și însetați, cum să le mai ardă să te muște, sărmanii de ei...

Puii începuseră să se coloreze ; arabescurile lor se desenau tot mai pregnant ; aduceau cu cele de pe ștergarul Țvetanei. Romburi maroniu-deschis într-o așezare geometrică, fără cusur, de la cap la coadă.

Smeda ar fi putut număra și inelele galbene de pe burtă, dacă puii s-ar fi culcat pe spate. Vietățile astea o priveau cu niște ochi bulbucați, dispuși lateral. Se unduiau asemeni firului de secară, bătut de vîntul de seară, hîrjonindu-se în același timp, fiecare voia să apuce hrană cît mai multă. Le dădea caș din laptele Sarrei.

Venea aici poate și dintr-un sentiment matern, ce-și făcea loc în sufletul ei de fată ; simțea nevoia să înlesnească dezvoltarea unei noi vieți, pe care cu siguranță un om mare ar fi suprimat-o.

După ce isprăvi mîncarea adusă, îi acoperi. Și în acea clipă, se simți privită, de undeva, de doi ochi din care scăpărau două fulgere reci, o flacără de fapt amestecată cu gheață ; și din ea se răspîndea o jilăveală putregăioasă.

Un frig nefiresc o pătrunse, făcînd-o să dîrdîie. În momentul următor, încremeni de frică. Inima păru că încetează să mai bată. Era amenințată de un șarpe uriaș, capul și gîtul acestuia formau un „S“ cu restul corpului...

Vru să țipe după ajutorul lui Gonțe, dar nu izbuti să scoată vreun sunet. Glasul, gîndurile i se sugrumaseră. În car totul încremenise, nici un zgomot de nicăieri, parcă întîmplările se petreceau pe o planetă fără aer. Se rugă unui sfînt oarecare. Încercă să-și facă cruce cu limba.

Nu izbuti. Gura îi era înțepenită. Șarpele era cu siguranță mama puilor...

Taal, indecis, își legăna amenințător capul. Avea de-a face cu un copil. Ridică blănița de ied și-și privi odraslele. Îi văzuse pe toți.

Erau acolo ; în ordinea ieșirii din nou : Șeba, Hazo, Efron, Het, Șuah, Tebah. Taal constatase din capul locului că puii nu-i semănau întru totul.

Pentru asta se privise de cîteva ori în oglinda cîtorva bălți. Erau însă puii săi. Erau plămădiți în matricea sa, sînge din sîngele său.

Lui Hazo și Șeba le ardea de joacă. Erau sătui și încercau să se cațere pe el, să-i plimbe ca în alte dăți prin încăpere. Ura sa atavică asupra omului i se dilua.

Era ura împotriva animalului rațional, pentru că Mondego era tot om. Dar Smeda îi era folositoare.

Bizar, dar așa era. Nu toți oamenii ucideau șerpii fără milă. Mai erau destui care îi ocroteau. Smeda era un specimen de umanoid altruist, ce n-avea deocamdată prefigurată nevoia de a urî...

Poposi deasupra panerului. Era ziua de plimbare a puilor și încărcîndu-i pe spinare alunecă așa cu ei spre deschizătură. Smeda abia acum realiză că de fapt puii aveau un stăpîn.

Ochii ei înotară în lacrimi. Jucăriile ei vii nu erau ale ei. Șarpe și copil se înfruntară în priviri.

Smeda promise lui Tall, deși acesta nu i-a cerut, că n-avea să-l trădeze, să nu-i spună nimic lui Gonțe... Pentru asta trebuia să aibă mare grijă de Boiko, să nu scape ceva...

3. ÎN IMPERIUL OSTIL AL ZĂPEZII

Ningea ! Vîntul îngrămădea noianele de zăpadă înalte cît roțile carelor cu coviltir, suflînd dușmănos, plimbînd vălul alb, rece, afînat. De două zile cădea zăpada în neștire, iar cerul înnegrit de nori părea și el surprins

de toanele timpului nemiaîntîlnit pentru acel început de septembrie.

După o săptămînă de ploi torențiale, în Munții Stîncoși se instalase iarna ; o iarnă timpurie, grea, cum se întîlnea extrem de rar prin aceste ținuturi.

Animalele începuseră să sufere de foame. Rara vegetație de pe sol era dezgropată de copite și înghițită o dată cu zăpada ce ținea loc de apă.

În noaptea primei zile dădu înghețul. Un ger afurisit cuprinsese subit ținutul, instalîndu-se durabil, solidificînd apele lacurilor de munte și cele curgătoare, pleoștind vegetația, retrăgînd seva din crengi și din tulpinile arborilor cu frunze căzătoare.

A treia zi, spre seară, situația deveni gravă. Zăpada învelise ca un lințoliu alb drumul ce urca spre Marele Lac Sărat, unde ar fi trebuit să ajungă la începutul lui octombrie.

Gerul avea și părțile lui bune. Molima ce atinsese o parte din viitorii coloniști, acum, pe acest timp geros, părea să dea îndărăt. Georg, băiatul lui Welle, murise cu cîteva zile în urmă. Acum se îmbolnăvise Else, fata emigrantului.

Holera totuși era în regres, poate unde virusul bolii se sufoca în propriile lui toxine, fabricate și răspîndite în corpurile oamenilor.

Deși punctul culminant trecuse, acum, la sfîrșitul caravanei, erau vreo doisprezece care cu bolnavi. Oricum, rezultatul era dezastruos. Aproape treizeci de oameni muriseră și tot pe atîția erau contaminați...

Laramie Brett și Ulff Bergman făcuseră o cercetare a drumului și se întoarseră deprimați. Ca urmare a ploilor căzute în ultimul timp, malul drept al șleaului, ce mergea pe sub coasta muntelui, se surpase și astupase calea de dincolo de rîu.

Apoi, undeva în aval, în rîul zăgăzuit cu bușteni aduși din amonte, apa crescuse în matcă, apoi înghețase tun. După cum stăteau lucrurile, deveniseră prizonierii ținutului. Un adevărat blestem se lăsase pe capetele celor din caravană.

Veni o dimineață și mai geroasă decît cele precedente. S-a hotărît să se exploreze mai temeinic vecinătățile rîului și ale drumului blocat, în speranța că se va găsi un loc de trecere pentru care. Apărură la chemarea lui Brett și a lui Ulff toții stăpînii de atelaje.

Avu loc un schimb aprins de păreri între oamenii intrați la griji. Trebuia întreprins ceva neîntîrziat. Timpul prost îi presa.

— S-a petrecut un lucru afurisit, zise Brett. Vremea ne-a împotmolit în văgăuna asta nenorocită. Să ieșim iute de aici.

— Să facem întîi o inspecție a împrejurimilor, propuse Ulff.

— Afluentul lui Laramie River a venit mare, matca lui s-a umplut ochi și podul peste care treceam nu se mai vede.

— Să căutăm un alt vad, propuse David. Eu am fost la o milă în avale și n-am găsit nimic. Să încercăm mai departe.

— Să explorăm rîul mult mai în aval. Trebuie să descoperim ceva, insistă Paul Steinberg, un german din Hanovra. Numai să țină gheața.

— Să nu stăm cu brațele încrucișate, se aprinse Bertram.

— V-am chemat să găsim o soluție. Să facem mai întîi o recunoaștere temeinică a locurilor. Să descoperim un vad.

— Și dacă se rupe gheața ?

— Nu ne rămîne decît să ne întoarcem la Saint Louis și să pornim la primăvară, enunță Ulff partea dramatică a situației lor.

— Ulff, dar asta ar însemna un dezastru, se împotrivi David. Tu ai destule parale să faci iarna acolo. Dar noi, cu ce ținem animalele ?

— Vă dau banii îndărăt.

— Asta tot nu m-ar ajuta.

— Atunci ce propui, David ?

— Să trecem musai dincolo, să nu ne împotmolim aici. Să urcăm mai întîi la rîu. Apoi coborîm, aruncăm

în aer dopul care a barat apa și înlăturăm malul surpat peste calea veche.

— E muncă acolo, de o lună de zile, David, ca să refacem drumul. În timpul ăsta, ne prinde iarna în Nevada ori la Marele Lac Sărat.

— Stați voi aici. Eu și cu Ulff recunoaștem terenul și aflăm sigur un drum de ieșit din fundătura asta nenorocită.

— Nu-i bine să vă duceți voi doi, sări ca ars Hans Reiner. Dacă vi se întîmplă ceva ?

— Rămînem de izbeliște și p-aci ne putrezesc oasele !

— Bine, abdică Ulff. Să plece numai unul dintre noi.

— Pentru treaba asta, propuse grecul Karpoș, sînt foarte buni Brett Laramie, Hans Reiner și David Bunny. Dar să luați și cîinele lup cu voi. Pe Karloff, cîinele lui Hans Reiner. Este un cîine voinic.

•

Au pornit cînd afară abia mijea de ziuă ; o zi geroasă, sfichiuită de viforniță. Și-au luat provizii, carne uscată de bivol, bidonașe cu apă și tărie.

Urmau să inspecteze rîul spre vărsare, să afle o ieșire din vad, care să-i scoată la drumul ce ducea la Marele Lac Sărat. Cădea mereu de sus zăpadă, cerul părînd de un alb mătăsos. Suișul era pieptiș, iar troienele făceau drumul tot mai dificil.

— Ar fi trebuit să luăm caii cu noi, gîfîi Brett. La urcare dacă nu dublăm boii, aici înțepenim.

— Rîul e bocnă cu siguranță. Nu se va dezgheța lesne.

— Asta așa e. Afară e ger de crapă oule sub corb, Reiner, îi dădu David dreptate.

Cîinele lup alerga sărind prin zăpadă înaltă de cincizeci de centimetri, ce-i ajungea la piept. Lătra necontenit. David fusese inspirat că îl luaseră cu ei. Făcea o larmă plăcută, o adevărată binefacere pentru toți ; umplea locurile de viață.

— Îndărăt, Karloff ! Rămîi pe loc ! Te pun în lesă, Karloff ! răsunau amenințările lui Reiner. Te trimit îndărăt, cîine neascultător.

Laramie Brett atrăsese atenția celor doi că era posibil să se întîlnească cu siușii din North Dakota, veniți

pînă aici după prădăciuni, pîndind, cum le era nărăvul, caravanele în drumurile lor spre Vest.

Ajunseră la capătul urcușului o dată cu Karloff. Rămaseră pironiți lîngă un pin vătuit cu hermina omătului. Reiner scăpă o exclamație.

— Albia e plină ochi și înghețată tun, fraților !

— Numai să țină carele. Să nu ne ducem naibii, la fund.

Erau deci toți sus, pe malul stîng al apei. Lucrurile nu erau deloc roze. Fostul pod nu se vedea. Cu siguranță fusese luat de viitură, ori zăcea sub gheață, la o adîncime de mai mulți iarzi. Coborîră pe fosta pantă accesibilă carelor. Așa era, nici urmă de pod.

— Partea proastă e, observă Brett, că n-avem cum să trecem pe drumul vechi. Văd de aici surpătura malului, pe cîteva zeci de iarzi.

— Trecem rîul pe gheață să vedem dacă e rost să înlăturăm malul prăbușit, spuse Laramie avîntîndu-se primul, dincolo.

Ajunși pe malul drept, constatară că era un volum de muncă titanică să poată căra pămîntul și piatra de pe drumul stricat ce era mărginit de o apă neînsemnată. Era o muncă de Sisif. Dezolați, furioși pe neputința lor, înțeleseră că fostul drum era deocamndată nerecuperabil. Se întoarseră pe fața înghețată a rîului, mergînd ca pe un pod nesigur. Și de data asta, Karloff pășea primul, înotînd în zăpada devenită aici, peste apă, o haină învăluitoare.

— N-am auzit gheața pîrîind, spuse Reiner scuturîndu-se de omăt cînd ajunse pe teren solid. Ar trebui să facem o copcă.

Brett Laramie se conformă. Ajunseră la apa ce mustea prin copcă. Era groasă de peste un sfert de iard. Asta le dădu curaj.

— Cînd se rupe gheața și cazi în apă curgătoare, niciodată nu mai ieși într-același loc. Ești pierdut pentru totdeauna, se temu David.

— Ce zici, Brett, drumul ăsta de gheață are să țină carele ?

— După mine, da, Hans.

Aflaseră destule despre imposibilitatea folosirii fostului traseu. Nu le rămînea decît să pornească în aval, să caute un loc de traversare a apei, apoi să descopere o altă cale de mers spre Fortul cel mai apropiat.

— Pornim în josul rîului, hotărî Brett. Sînt sigur că vom da peste un drum, să ieșim din văgăuna asta blestemată.

Cîinele n-avea astîmpăr. Alerga pe rîu, se întorcea, lătra încontinuu, se gudura, ori zburda prin hermina rece, pufoasă.

Începuse din nou să bată vîntul, spulberînd zăpada și înrăutățind într-atît vizibilitatea, încît cercetașii abia se mai zăreau între ei. Numai Karloff era în largul lui : alerga de la unul la celălalt trăgîndu-i de pulpana hainelor, grăbindu-i, și — de ce nu, înveselindu-i.

Căciula de miel îi prindea bine lui David. Și cea vînătorească a lui Brett, dintr-o piele de biber, îi ținea de cald. Numai Hans, cu o fostă capelă militară din armata Habsburgilor, nu se putea lăuda. Își trecuse însă un fular peste creștetul capului, apoi îndesase peste el capela. Oricum, găsise o soluție să-i fie cald.

Continuară să meargă cîteva mile în josul rîului. Și în tot acest timp, din cerul cenușiu cădea o măzăriche aiurită ce făcea gheața să alunece, pe porțiunile lipsite de zăpadă. În acest fel s-a consumat trei-patru ore. Nici o ieșire pentru atelaje din vadul rîului, nici un loc cu o rampă pe care ar fi putut urca vitele de povară.

Făcură un popas și mîncară din merindele luate la drum.

— Ne întoarcem pe lumină în tabără ? se interesă Hans.

— Așa mă gîndeam și eu, opină Brett. Dar fără o știre bună nu părăsim fundătura asta.

Erau de un timp pe malul drept al afluentului. Cercetară în continuare orice posibilitate de a ieși la un liman salvator. Deseori se cățărau pînă sus, depărtîndu-se de firul apei, iscodind de acolo terenul cu ocheanul.

— Nu facem nimic așa, îl auziră într-un tîrziu pe Brett. Să ne distanțăm mai mult de rîu, să vedem ce se găsește dincolo.

— Dacă în acest fel ne rătăcim ? auzi vocea lui David.

Cîinele lup începu să latre : un fel de aprobare a spuselor acestuia.

— Avem ca reper albia rîului. Oriunde ne-am afla, ne întoarcem la apă. O găsim oricum. Terenul coboară peste tot la afluent. Ne întîlnim la locul unde era înainte vechiul pod, propuse Brett.

— Să ne facem atunci un plan de inspectare a malului propuse germanul Hans.

— La asta mă gîndeam și eu, îi luă vorba Brett. Uite, cum zic să procedăm, rezumă acesta. Mai întîi, începînd cu locul unde ne aflăm. David cercetează malul drept, în jos, pe o distanță de patru mile. Caută vadurile pe unde să iasă carele din albie, apoi drumul care să se unească cu cel adevărat. Tu, Hans, îl urmezi și faci același lucru pe alte patru mile. Tot așa procedez și eu.

— Eu zic, Brett, își spuse David un gînd cu voce tare, dacă unul dintre noi găsește o ieșire, nu este obligat să mai străbată cele patru mile, și pornește pe pistă, să vadă unde duce.

— Karloff merge cu mine și cu Hans. Hai să ne întîlnim la întoarcere aici, la locul de despărțire, sugeră David.

— Să punem pentru asta un semn care să se vadă și noaptea. Aici va fi lumină, propuse Brett.

— Uite, creanga ! O recunoaștem cale de o poștă, înfipse Hans reperul în pămînt.

— Mai bine ar fi să revenim la podul luat de apă, rîse David. Dar, hai să pornim odată !

— Deci așa să procedăm, David, îl dădăci Brett. Ai grijă însă că văgăunile pe aici mișună de lupi. Poți da chiar și de siuși. Evităm conflictele cu ei, mai ales că sîntem puțini. David, noroc !

— La fel și vouă. N-avea grijă, că nu-mi las pielea pe aici. Ajung la Marele Lac Sărat, și mai departe...

Călăuza Brett Laramie se depărtase cu încă o milă față de locul unde se sfîrșea porțiunea inspectată de Reiner. I s-a părut curios că nu l-a întîlnit nici pe David

Buney. „Asta înseamnă, și-o spuse Brett, că amîndoi au găsit piste de ieșit din albia afluentului. Dar cum se face că eu n-am observat nici un semn pe care să pornească ai noștrii spre nord-vest ?“

Trecuse de la plecarea sa mai bine de trei ore. De la un timp pe zăpadă se desenau amprente de fiare sălbatice. Pentru prevedere și-a dat jos pușca de pe spate. Afurisită treabă cu acest îngheț nesuferit, părea că-și zice. Ce s-ar putea întîmpla cu atîtea suflete din caravană luate de el și Ulff să le ducă în California, atingînd mai întîi Marele Lac Sărat.

Oricum, nu se vor împotmoli aici. Vor găsi ei o posibilitate să iasă din impas. Simțea gerul prin mocasini. Zăpada scrîșnea prin multe locuri, spărgîndu-se ca o glazură de gheață. Umezeala îi pătrunsese la piele, căputele se udaseră, dar n-avea ce face, trebuia să-și continuie drumul.

Gîndurile îi zburară acasă. Erau mai mulți ani în urmă. După pierderea Mendorei și lui Dick s-a hotărît să-și refacă viața. S-a gîndit să se căsătorească, așa se cădea, cu o femeie din ținut.

Apăruse o ocazie, o femeie albă venită să locuiască în Sacramento. Avea o mică fermă în afara orașului. Mildret venise în ținut din Midle East cu doi copii : cu Jeane și Tom, să-și facă un nou rost în viață căsătorindu-se cu un rancher. Fata era la cincisprezece ani, iar Tom abia împlinise unsprezece.

Numai că Mildret avusese un mare ghinion. Chris Heart, s-a prăpădit la trei săptămîni de la cununia lor, lovit de un cal. Abia l-au îngropat în țintirimul orașului, cînd rudele defunctului s-au repezit asupra lui Mildret s-o scoată afară din fermă.

Au deschis un proces și au atacat dreptul de moștenire al ei și al copiilor ei. Mildret îl cunoscuse pe Heart, în orașul Topeka din Kansas unde se căsătoriseră.

Venise apoi de acolo într-un car cu cățel cu purcel și trăsese în ocolul bărbatului său, la ferma din Sacramento pentru a începe o nouă viață.

Judecătorul îi dăduse, prin sentință, și lui Mildret o parte din ce agonisise Heart : puțină pășune, cîteva vite, o parte din casă.

Brett și alți cîțiva cetățeni inimoși din Sacramento i-au luat apărarea lui Mildret, cînd rudele lui Heart au vrut s-o dea afară din ranch. Pacea nu s-a putut face în acel colț al Californiei prea curînd.

Brett fiind mereu pe drum, a apelat la văduva lui Heart să-și mai arunce cîte un ochi la ferma sa și să-i strunească pe cei doi argați angajații săi în a avea grijă de mersurile gospodăriei...

La una din întoarcerile sale, după eșecul său cu mustangul alb, într-o seară de taină, Mildret a zăbovit la Brett și puseră la foc niște cicoare. Turnară în pahare și puțină tărie.

Discuția dintre ei deveni la un moment dat destul de concisă privitoare la o viitoare unire a puținului avut de fiecare. Brett nu se putuse hotărî prea ușor.

S-a angajat călăuză și abia după cel de-al doilea drum, a luat conversația de la capăt cu Mildret. Fantomele Medorei și a lui Dick se loveau de el la tot pasul. Afară de asta nu se putea decide să dea casa de tot pe mîna unei alte femei venite din Kansas, care s-o înlăture definitiv pe Medora. Lui ca bun catolic ce era, i se părea un sacrilegiu.

A simțit nevoia să se confeseze padrelui Job Turner. Ieșind din confesional, părintele l-a încurajat, explicîndu-i cu răbdare, că fusese și voia Domnului ca Mildret să rămînă stingheră, să se întîlnească amîndoi, pentru a-și uni destinele...

Timpul aici, pe valea afluentului, se stricase, mergea tot mai greu din cauza vîntului care îl purta aproape pe sus. Veni un teren împădurit și hachițele anotimpului intempestiv se mai domoliră...

Iar gînduri despre gospodăria lui. Îl ascultase pe predicator și se împreunase cu acte și în fața lui Dumnezeu cu Mildret. N-avea de ce să-i pară rău.

Mildret era o femeie cumsecade, harnică, muncea de dimineață pînă seara în casă, în ogradă și grădină, aju-

tată de copiii aduși cu ea din Kansas. Și astfel, treptat, Medora începu să părăsească dormitorul unde se culcau amîndoi, locul unde mîncau, poposind într-o debara cu troace vechi și cu dagherotipii cumpărate la un tîrg de cai.

Brett Laramie nu găsise nici un drum ca lumea să iasă din valea afluentului, deși parcursese mai bine de trei mile. Timpul se răcise și mai rău, atunci cînd soarele coborîse mult spre linia orizontului.

S-a hotărît să părăsească albia rîului, suind o rampă dulce, pe care ar fi putut urca atelajele înțepenite dincolo de apă, în Munții Stîncoși. Se opri la locul cel mai înalt al malului. În dreapta, cît putea cuprinde cu ochii, cîmp deschis și copaci singuratici. L-a atras un scîncet. Parcă era un plîns jalnic de copil lăsat să flămînzească.

Oscila în a se îndrepta spre nord, căutînd un drum prielnic pentru care, ori să cerceteze puțin locurile spre sud-est, de unde ajungea la el acel bocet. Se hotărî repede, așa cum îi era firea. Întîi va vedea despre ce era vorba cu acea ființă neajutorată.

A trebuit să treacă gheața unui lac, mai bine zis, a unei văiugi plină ochi cu puhoaiele afluentului Laramie. Gheața era destul de solidă și a străbătut-o cu prudență de frică să nu se rupă sub el.

Era dincolo. Se înserase bine, dar albul zăpezii mai păstra oarecare lumină afară. Urma o vale surpată, prin vreo alunecare de teren, întesată cu tufărișuri, venea o stihlă piezișă din copaci mărunței.

Acel jeluit se auzea tot mai distinct, parcă străbătea la el de la cîțiva pași. Vîrî un glonț pe țeavă, temîndu-se să nu fie vreo cursă pusă de indienii siuși, pentru a-l captura și jefui.

Coborî cu prudență, rupînd crusta zăpezii ce pîrîia cu sunet de sticlă. Acel urlet agasant se repetă tot mai persistent apoi se opri. Brusc se transformă într-un mîrîit de fiară tînără.

Nu mai știa ce să creadă. Ținea pușca strîns în mînă și-și continuă drumul cu prudență. Mîrîitul deveni tot mai deslușit, parcă tot mai primejdios...

Iar cîțiva pași și Brett se edifică. În fața sa se găsea un pui de cîine lup, ori chiar un lup îmblînzit, legat cu o sfoară de un pin.

„Cine naiba a făcut neghiobia asta ? !, a fost prima sa reacție. Poate stăpînul său, vreun vînător este dus să viziteze capcane și l-a priponit aici să nu-i sperie, prada. Ori pur și simplu l-a găsit aici și l-a legat uitîndu-l în acest coclaur"...

David Bunny, tînărul din Ilinois, se pomeni deodată singur, înconjurat de peisajul alb, de un alb deprimant. Glasurile celorlalți se depărtară treptat, topindu-se în imensitatea unui tărîm poate necălcat pînă atunci de picior de om.

Răzbătea la răstimpuri lătratul tot mai încet al cîinelui lup și suduielile amicale ale lui Brett ce încerca să-l tempereze.

După aproape două ore, cît dura parcurgerea perimetrului său, urma porțiunea de rîu ce trebuia cercetată de Hans. Apoi venea la rînd domeniul lui Brett.

Mai întîi David și-a inspectat arma cu șapte focuri, vîrîndu-i un cartuș pe țeavă pentru orice eventualitate. Apoi și-a pipăit cuțitul de vînătoare, ca să fie sigur că se găsea la locul lui. Pistoalele Samuel Colt erau încărcate și în tocuri.

Cerul ținea cît lățimea rîului, unde lumina zilei era în deplinătatea ei. Raze firave veneau printre trunchiurile și coroanele arborilor ce populau malurile rîului.

Peisajul alb din jur era oricum de preferat altuia în culorile vegetației. Pe acel alb, orice ființă care ar fi apărut ar fi fost imediat reperată. Părăsind albia de gheață, se urcă pe malul drept, dar trebuia să coboare ori de cîte ori întîlnea vadul vreunui afluent...

Urletele lupilor făcură să i se zbîrlească pielea de pe mîini. Luă arma de pe spate, gata s-o folosească. Dar nu s-a petrecut nimic.

A găsit un drum ce i s-a părut lesnicios să fie urcat de care cu ajutorul animalelor suplimentare de povară.

A suit malul înzăpezit al afluentului, destul de pieptiș, totuși accesibil. Continuă să meargă printre arborii înfipți durabil în mal, un suiș plin de toane, asediat de o vegetație perenă.

De întors nu s-a mai întors la apă, ci a mers orientîndu-se după busolă, tot timpul în direcția nord-nord-vest, astfel să nu se depărteze mult de matca rîului.

Curînd, după un timp bunișor, parcurgînd un teren deluros, presărat cu oaze întinse de ierburi, acum învelite de nea, începu să se prefigureze coasta unui munte ce astupa o parte de zare : acolo, în depărtare, părea că se curbează.

Dintr-un impuls firesc, o porni încrezător spre acel reper, unde muntele se îndoia, și care pe înălțimi era albit de ninsoare. Părțile abrupte ale piscurilor se dezgoleau treptat, curînd o piatră calcaroasă i se oferi privirilor. Ici-colo, stînci golașe tronau pe înălțimi, asemeni unor tumori pe un trup sănătos.

După poziția luminii pe cer și felul ei de a se surpa spre orizont, ceasurile puteau fi cinci după amiaza. Știa că întunericul devenea deplin abia spre șapte, șapte jumătate seara.

Aprecie că, mergînd în același ritm, ar fi ajuns la locul unde muntele cotea, cam pe la ora asfințitului. După ce întunericul devenea deplin, cercetarea trebuia amînată pentru a doua zi. Nu era bine nici să se întoarcă noaptea la rîu. Dar trebuia să continue investigația, să ajungă la drumul ce-i scotea spre Utah.

Gerul se lăsa treptat, aerul rece, tăios îi biciuia obrazul, îngreunîndu-i mersul. Mai era destul pînă acolo, unde muntele ștergea zarea de pe cer. Noroc că zăpada era mică, abia îi trecea de gleznă, altfel ar fi fost un chin mersul pe o asemenea vreme.

Numai că se înșelase. Cu cît se apropia de munte, acesta se depărta. Se găsea, după el, la cel puțin zece mile. Lucrurile se complicau. Urma să ajungă acolo pe întuneric. Ce era mai rău, terenul era descoperit și nu avea să-i fie deloc ușor să-și petreacă noaptea în cîmp deschis.

În timp ce înainta decis spre punctul său de capăt, norii se sparseră, descoperind un cer de gheață, pe care luminatorii nopții se aprindeau fiecare la rîndul lui.

Drumul anevoios continua. Amurgul se lățea treptat. Luna cioplită în aramă, apatică, pătată de dalac, urca creasta muntelui, parcă îi rînjea, cu semnul morții pe tîmplă.

Brusc își pierdu curajul. Posibil să fi ales o pistă care îl va duce nicăieri. Ce altceva putea face? Frigul începuse să-l taie la os. Oricum, terenul urca și faptul i se părea îmbucurător. N-ar fi putut spune la cîte picioare înălțime se găsea deasupra nivelului oceanului.

I se făcuse foame. Trase o gură de tărie și frigul i se păru suportabil. Dacă ar fi fumat, poate ar mai fi îmblînzit aerul, dar avea mîinile rebegite și n-avea cum să-și aprindă tutunul de pipă. Ce greșeală făcuse însă? Atît el, Hans Reiner cît și Brett nu plecaseră prea gros îmbrăcați...

Din nou urlete de lupi?! Se opri. Zgomotele zăpezii sub încălțări sucombară și ele. Își ținu răsuflarea. Adevărat. Erau lupi. Lucrurile se complicau. Dacă era o haită...

Instinctiv se apropie de peretele muntelui. Copacii erau mai deși și-și urmă drumul printre ei. Pe alocuri zăpada făcuse crustă. Cercetă direcția din care bătea vîntul Șuiera piezis spre meleagurile de unde se auzeau fiarele.

Se întuneca repede. Avea să se orienteze un timp după acul busolei pe care Brett i-o lăsase lui, ca fiind cel mai tînăr și, zice-se, mai puțin experimentat.

Trebuia, nu după mult, să-și caute un adăpost pentru noapte. Nu era indicat să doarmă sub cerul liber. Ar fi fost nebunie curată.

Nu-și mai simțea picioarele, cu toate obielele puse în cizme. Urechile, deși erau apărate de blănița de miel, îl înțepau. Fața îi era rece, gura îi înghețase, mîinile îi frigeau de frig.

Încercă să vorbească, dar sunetele nu se articulau între ele. Mușchii obrazului îi înțepeniseră. S-a decis să meargă înainte.

„Dacă aș avea posibilitatea să fac un foc, să mă încălzesc, nu mi-ar strica. Dar aici, pe teren deschis, aș fi imediat văzut de fiare. Cînd aș termina crengile, ori aș adormi, m-ar ataca. Trebuie să-mi caut un loc de odihnă. Acesta este primul lucru înțelept ce-l am de făcut. Așa m-ar povățui și Brett. Ce se petrece cu Reiner și Brett? Să fi avut ei mai mult noroc decît mine?..."

Pătrunse adînc în pădurea ce urca poalele muntelui. Zbieretele fiarelor parcă se mai înmuiaseră. Aici era și mai adăpostit de vînt.

Convoiul trebuia să ajungă la trecătoarea ce străbătea Munții Stîncoși. Nu mai putea zăbovi mult prin aceste meleaguri înzăpezite. Dacă se instala pe aici vreo iarnă timpurie erau pierduți.

Așezările mormonilor, dacă ar fi ajuns la ele, le-ar fi asigurat, celor cu bani, alimente și furaje să poată ieși din iarnă. Soluția salvatoare era să se escaladeze Munții Sierra Nevada încă înainte de instalarea iernii.

În convoi mai erau puține vaci de lapte și, dintr-o înțelegere omenească, acesta era împărțit copiilor. Era dus și celor de la sfîrșitul convoiului, deși reverendul susținea că acesta le strică burțile.

La lumina în creștere a lunii i se păru că deosebește în zăpada, ce-i pîrîia sub picioare, niște amprente. Se aplecă și văzu urme de animal. Desigur un lup. Zări pe aproape semnele unor cizme. Cu siguranță că fiara fusese urmărită de un vînător. Ori trecuse pe acolo, un vînător cu cîinele său. Asta era probabilitatea care îi convenea cel mai mult.

O clipă se gîndi la Brett, ori la Reiner și la cîinele său lup. În nici un caz nu puteau fi ei, pentru că Reiner se găsea la vreo patru mile în josul rîului, față de el, și n-ar fi avut cînd să ajungă aici înaintea lui.

Mai apărură și alte urme de animal. Erau asemănătoare cu picioarele omului. Recunoscu în ele, făcînd un efort, pașii unui urs.

Vîntul se mai domolise, dar arsura în obraz semăna cu un oțel ascuțit care îi pătrundea în carne. Căută cu

privirea un loc ferit de curent. Ar fi acceptat și scorbura unui copac, dar de unde să ia un arbore atît de gros?!

Nu-și pierdu cumpătul. Se apropie și mai mult de munte. Începu să spere că norocul nu l-a părăsit. Un loc între două stînci, care, spre norocul său, avea deasupra un fel de copertină.

Își recăpătă încrederea. Putea să folosească locul ca pe adăpost pentru o noapte. Mai străbătu spațiul ce-l despărțea de acel prezumtiv cămin oferit de acele locuri.

Era de fapt o ciudățenie a naturii : o stîncă scobită ce avea deasupra un adăpost. Oricum nu va ninge peste el în timpul nopții și, făcînd un foc, se va feri de vizita vreunei sălbăticiuni.

Ajuns, nu mică i-a fost uimirea să constate că sub proeminența de piatră era o spărtură ce se îngusta, un coridor suspect ce emana un miros greu, a cărui proveniență în acel moment n-a tîlcuit-o și căruia nici prea multă importanță nu i-a dat...

●

Brett s-a apropiat de cîine cu milă, dar acesta i-a arătat colții. Era sigur un pui de lup. Concluzia sa i s-a părut plauzibilă. Cel care îl legase, vreun vînător, ori stăpînul său, îi împușcase poate părinții, iar pe el îl capturase.

Puiul de lup n-avea totuși nici o urmă de sînge. A vrut să-l mîngîie, să-i arate amiciție, dar potaia a sărit să-l muște.

„N-are să-mi fie lesne să-l liberez din sfoara asta! Trebuie să tai sfoara". A mai făcut către el cîțiva pași, l-a atins chiar, cînd zăpada de sub piciorul său se spulberă cu un zgomot sec, metalic.

O durere atroce i se instală în piciorul săgetat de instalația drăcească, străbătîndu-i întreg corpul pînă în mijlocul creierului...

Cursa de prins urși l-a trîntit la pămînt. Șocul izbiturii l-a năucit aproape. Piciorul său stîng fusese prins între două fălci metalice, cu zimți tăioși care-i străbătuseră mocasinul, obielele, carnea, tendoanele, înfigîndu-se adînc în oasele tălpii piciorului.

Oricare alt om ar fi leșinat de durere, dar asta nu i se potrivea lui Laramie Brett. Puiul de lup îl mîrîia întărîtat, desigur, de sîngele ce-i musti la puțin timp din rană, trecîndu-i prin mocasin.

În prima sa reacție de furie, de durere, de ciudă pe animalul care voia să-l muște, a fost să omoare puiul de lup, să-și verse pe acesta necazul. Se stăpîni, fără să se gîndească prea mult, dacă fapta sa se numea altruism, ori obligație de animal rațional ce se pretindea. S-a stăpînit pur și simplu, mînat de gîndul cum să iasă din cursă.

Ședea în șezut pe zăpadă, așa cum fusese trîntit, începu să analizeze, atît cît putea să analizeze, situația sa caraghioasă de necrezut.

Potaia care devenea tot mai ostilă, nu era altceva decît o momeală pentru urși, iar el, Laramie Brett, om trecut prin viață și vînător experimentat, căzuse ca un biet fazan în ea, condus de dorința demodată în Far West de a face bine unui nenorocit de animal.

Acum, trebuia să ia lucrurile așa cum erau. N-avea alternativă. El Laramie Brett era pe post de urs cenușiu, prins de un maniac, un vînător rău, care folosea ființe vii ca momeală...

4. CĂMAȘA DE MIREASĂ A MORȚII ALBE

Tînărul David Bunny găsise un adăpost pentru noapte. Trebuia acum să-și adune cîteva brațe de vreascuri pentru întreținerea unui foc. Să-i încălzească refugiul și să-l ferească de vizita fiarelor.

Pentru asta se înfundă în pădure să strîngă crăci. Nu i-a fost prea ușor să găsească pe întuneric lemn uscat care să ardă, dar, ajutîndu-se de ochii săi buni, de care și Brett se folosea deseori, se împovără cu o legătură respectabilă. O luă în spinare și o aduse la adăpost. Cu

destule eforturi, izbuti să aprindă focul cu amnarul și cremenea.

Fusese ajutat de noroc și de locul apărat de vînt. Întreținîndu-le, flăcările răspîndiră o căldură plăcută cu miros de conifere.

Își perpeli o bucată de carne și o mîncă cu poftă. Para caldă a focului îi hrănea speranța că totul se va sfîrși cu bine. Nădăjduia ca după cotul muntelui, de care se apropiase mult, să afle drumul ce ducea la Marele Lac Sărat. Îl cuprinse o dulce moleșală.

Trebuia să ajungă acolo, să se încredinţeze că era cu adevărat ceea ce bănuia și că sigur vor ieşi din fundătura asta blestemată.

„Presupunînd că descopăr drumul, dar dacă se rupe gheața sub care, ori dacă lunecă vitele și nu pot trage poverile ?! Asta este de fapt datoria lui Ulff și a lui Brett. Dar gheața ? Ea este a cerului. Eu am descoperit drumul. Atît. Să ajungă carele aici. Totul va fi bine la lumina zilei. Să mai pun niște lemne pe foc..."

David se înveli cu pătura dusă în cîrcă. Afară se lăsase un frig năprasnic, dar aici, în adăpost, temperatura fiind mai blîndă, părea că sosise un alt anotimp.

Focul îl frigea, dar numai pe o parte. Cealaltă parte, dinspre afară, era sloi. Își alesese o poziție mai bună. Lemnele trebuia să le consume cu zgîrcenie. Dacă le isprăvea, urma să se ducă să mai strîngă.

„Să nu dea peste mine vreun indian nomad. Aceștia văd focurile de popas de la distanțe de șase mile. Să mai economisesc din vrescuri. Dar pentru ce naiba ard atît de repede ? Merg să mai adun, să-mi fac o rezervă, să-mi ajungă pînă dimineață"...

O stare de tihnă îl cuprinse treptat. Și această stare îl așeză pe aripa caldă a somnului și-l transferă pe capra unei diligențe. Se făcea că era surugiu. Mai bine zis ajutorul acestuia. Caii, toți șase, alergau pe un drum prăfos. Aveau bagaje multe în spate și unsprezece călători în cupeu. Înaintașii obosiseră. Se apropia postul unde urmau să fie schimbați. Venea un oraș ridicat în cîteva luni.

În dreapta lui, se găsea o pădure din stîlpi funerari, cu morminte de-ale indienilor. Ceva mai încolo se afla un sat decimat de militarii călări : în urma unei vendete plină de brutalitate. Cîteva bătrîne își zgîriau obrazul cu cioburi de sticlă plîngîndu-și fiii și nepoții.

Dar nu mai era pe capra diligenței. Se găsea acum într-o pădure, față în față cu un urs grizzly. Nu-și mai amintea dacă piedica de la armă era trasă ori nu. Își simțea inima bătîndu-i nebunește în piept.

Fiara se ridicase în două picioare. Era un exemplar uriaș, cu un cap hidos. Deschisese gura și-i văzu carnasierii ca niște pumnale ; era sigur un mamifer spurcat la carne de om. Blana îi duhnea a bîrlog.

David intenționa să se retragă, să fugă din fața dihaniei, dar se împiedică și căzu pe spate. Fiara se cinchi, apoi se lăsă în patru labe. Era deasupra lui, gata să-l sfîșie : măcelărirea sa treptată, cu gîtul, cu capul și apoi toracele.

Așa cum auzise că fac urșii. A ridicat cu greu, cu foarte mare greutate țeava puștii, îndreptînd-o spre pieptul bestiei ce mormăia întărîtată.

Bubuitura a spart în cioburi spațiul îngust în care s-a produs. S-ar fi aruncat drept în picioare din somn, căci în somn a tras, dacă n-ar fi avut deasupra sa o greutate de peste două sute de livre, de care îi era imposibil să se debaraseze.

Era treaz, sub masa unui animal ce aproape îl strivea. Realiza ce se petrece cu el. Animalul răsufla agonic și pierdea sînge dintr-o rană ce-i uda obrazul.

Din fericire, în clipa aceea, labele mamiferului rîcîiau solul fără să-l rănească. Mirosea a păr ars și a duhoare de fiară...

Noapte cu o lună văroasă în primul ei pătrar. Astrul selenar se spînzurase deasupra felinarului atîrnat de leuca lui Gonțe Kawadarka. Chervanele erau așezate în cerc, bătute de vifornița de zăpadă. Cîteva străji hrăneau focurile de popas, focuri ce mai mult mureau decît trăiau, din cauza sărăciei de vreascuri.

Din pricina gerului, Taal, își mutase puii în chervanul lui alde Gonțe. Trăsese peste ei blănițele iepurilor și un preș aruncat la cîrpe vechi de către Țvetana.

Panerul îl refăcuse la iuțeală, căptușindu-l cu ce avusese la îndemînă, chiar cu fulgii unor găini, adunați de gospodină într-un dos de pernă ponosit.

Era disperat. Așteptase să ajungă la un ținut cald, deșertic, unde puii de crotal să-și urmeze destinul, să se adapteze unei noi formule de viață într-o libertate absolută.

Dar acum, cu acest frig odios, începuse să aibă coșmaruri, pentru că frigul lucra împotriva lui și a puilor. Sîngele li se răcise și mai mult în corpuri, și gerul le putea fi fatal, puteau amorți, trecînd într-o stare de hibernare. Oamenii îi vor găsi și-i vor omorî fără să ezite. Nici nu încerca să-și imagineze consecințele.

Asta însemna ratarea visului său de a migra în Vest, unde să colonizeze un ținut cu odraslele sale, un ținut sălbatic ; acolo nu vor permite intruziunea altora crotali și unde numai urmașii săi vor popula această împărăție a urmașilor lui Taal...

Îngrijirea odraslelor, îi consuma întregul timp. Nu-i scăpa din ochi, deși erau pe jumătate amorțiți de frig. Exista primejdia ca aceștia — ieșind din paner — s-o ia razna prin car, să-i muște pe ai lui Gonțe. Asta ar fi însemnat pierzania șerpilor.

De la un timp, Taal nu prea se simțea în largul său. Această stare o moștenea de cînd plonjase din navă în undele fluviului Mississippi, izbindu-se de apă, ca de un sol tare.

De data asta puii dormeau duși. Trebuia să facă iute rost de hrană. Mîncare era la doi pași. Își lungi trupul și ieși de sub șuba călduroasă. Nopțile de veghere a puilor îl extenuaseră. Simțea nevoia de lapte, ca de aer. De două săptămîni nu se mai atinsese de ugerul lui Cleo, acel uger cald, nutritor, catifelat la atingere.

Era un ger afurisit și puii își împletiseră trupurile, formînd un tot straniu, un toron viu. Nici nu putea dormi. Lui îi venea să intre în letargia sa obișnuită, dar

puii îl țineau treaz și acum căutau să iasă după el, să-l urmeze.

Taal era lîngă Sarra. De frică, capra tremura ca varga. Căldura sîngelui acestuia îi dogorea capul, încingîndu-i imaginația, dorința atavică să-i sfîșie vena jugulară, să-i sugă sîngele cald, acest lichid vital, care să se amestece cu sîngele său rece, lenevos, de reptilă spurcat de otrava sa mortală, pînă în cele mai mărunte molecule ale morfologiei sale.

Sarra fusese mulsă cu puțin înainte și n-avea lapte. Ar fi trebuit s-o omoare, dar se răzgîndi. Trebuia să pîndească, să fie el primul la muls și nu Țvetana.

Puse ochii pe o găină. O privi hulpav. Inima grăbită a pasării îi pulsa în miezul creierului. Creasta galinacei i se învinețise treptat. Îi numără zvîcniturile : o sută opt, o sută cincizeci, o sută optzeci.

Undele calorice ale sistemului său de reperat animale cu sînge cald erau accelerate nefiresc... Zgomote. O lumină ce creștea. Pașii cuiva. Sigur ai lui Gonțe. Erau pași mai moi, astupați în parte de zăpada luată de el pe cizme.

Se trase sub podină și privi de acolo pe lîngă un colț al șubei. Kawadarka făcu o inspecție de rutină : totul părea să fie în ordine. Animalele fuseseră cuprinse de un fel de moleșeală cronică.

Plecă luînd cu el felinarul. În urmă, amprentele albe, nedefinite, care se opriră. Gonțe rămase pe loc cu auzul încordat. Unul din pui scoase capul pe lîngă el și fluierase în felul său.

Gonțe se întoarse. Avea în mînă o toporișcă ascuțită ca briciul. Privirea sa era îndreptată exact la locul unde se afla Taal și puii săi. În cealaltă mînă păstra felinarul pe care îl aplecase la pămînt...

Pentru a nu se sufoca, David își întoarse capul într-o parte. Greutatea fiarei aproape că-l copleșea. Numai căldura corpului acesteia îi pria.

Făcînd eforturi supraomenești, izbuti să se tragă de sub ursul muribund. Nu mică i-a fost surpriza cînd, ridicîndu-se în picioare, se trezi față-n față cu doi pui măricei ce mormăiau agresiv la el, la omorîtul mamei lor.

David se dumiri. La capătul peșterii pe care n-o explorase, se găsea o vizuină. Se înfricoșă. Dacă apare masculul. Pe urs nu-i va fi deloc ușor să-l scoată din circulație. Dacă îl mai atacă în somn ? !

Nu-și mai îngădui să doarmă. Încropi focul la loc, mutîndu-l la cîteva picioare de balta de sînge. Își încărcă arma, pîndind intrarea. Aici era parcă mai frig. Nările i se lipiră și abia mai putea respira. Rebegit cum era, mai adună cîteva brațe de lemn și hrăni continuu flăcările să nu se stingă.

Pînă la ziuă nu se petrecu nici un eveniment mai demn de luat în seamă. Perechea ursoaicii era cine știe unde dusă, ori poate se adăpostea în vreo peșteră înțepenită de frig. Ascultase toată noaptea jelitul dureros al puilor lăsați de izbeliște...

Tînărul David părăsi stîrvul ursoaicii ce constituise o vecinătate dezagreabilă. Cînd să iasă în pădure, puii deveniseră tot mai agresivi. Dacă l-ar fi atacat, i-ar fi împușcat fără să pregete.

Simțea o povară pe conștiință, deși trăsese în fiară dintr-un reflex de autoapărare, folosind unica șansă de a supraviețui. El nu-și îndeplinise încă misiunea.

Își controlă arma, să aibă glonțul pe țeavă, își rulă pătura, punînd-o pe raniță, și porni grăbit spre punctul unde masivul muntos făcea acea arcuire pe care n-o putuse atinge pe lumină în ziua precedentă.

Gerul se menținea tăios, bătea vîntul, dar, grăbit cum era să ajungă la curbura muntelui, îi înghețase răsuflarea. O transpirație caldă i se prelingea în lungul spinării...

Drumul parcă se îmbunătățea. Privind prin binoclu constată că făcuse o cale apreciabilă. Ajunse într-un

punct de unde vedea muntele cotind spre nord-vest, apoi iar făcea o buclă spre nord...

Lui Brett îi trebuiră puține minute să-și revină din surpriza pe care o încerca. Nici prin gînd nu-i trecea să nu iasă din jucăria aia infernală. Frica sa justificată era să nu cumva să mai existe sub stratul de zăpadă și vreo altă cursă.

Cel mai cuminte, pentru asta, era să nu-și extindă aria deplasărilor. De fapt nici nu putea. Cursa avea un cablu, ancorat de baza tulpinii pinului, sub zăpadă.

Trebuia să acționeze. Încercă să depărteze fălcile din fier, să iasă din cursă. În zadar. Parcă erau bătute în piroane. Dacă ar fi fost lumină, ar fi putut poate manevra mai ușor mecanismul de desferecare.

Își aminti de amnarul și cremenea purtate la el. Cu o răbdare pe care numai un indian era capabil, își răsuci o țigară și o aprinse. La lumina mioapă a jarului inspectă cursa.

Fără să vrea îi scăpă un blestem. Cursa aceasta fusese făcută de un maniac al genului. Zăvorul ce trebuia tras era ferecat de o broască care se deschidea cu cheia. I-ar fi necesitat un șperaclu, dar de unde să ia în sălbăticia de aici așa ceva ? !

Durerea îi săgeta la răstimpuri întregul corp. Sîngele îi curgea din picior mustind prin mocasin, sleindu-se, pătînd zăpada și întărîtînd puiul de fiară. Trebuia să-și folosească arma. Avea șapte gloanțe, suficiente, ca acum la lumină, să sfarme zăvorul.

Puiul de fiară devenea tot mai agresiv, încerca de la un timp să-l atace. Brett socoti că putea să se lipsească de vecinătatea fiarei și cu o mișcare rapidă tăie sfoara care îl ținea prizonier de copac.

Se înșelase amarnic. Lupul în devenire, simțindu-se liber, în loc să fugă, îl atacă. Cînd s-a așteptat mai puțin i-a înșfăcat piciorul imobilizat, sărindu-i și la obraz. Durerea mușcăturii acestuia era parcă un pișcat de purice față de cea pricinuită de cursă.

Brett n-a mai ezitat. Situația lui devenea serioasă. Lama cuțitului fulgeră și animalul fu tăiat adînc la gît. Căzu alături horcăind cu trupul cuprins de convulsii. În cîteva minute sfîrși. Brett îl îndepărtă cu piciorul liber de lîngă el.

Trase cu răbdare șase gloanțe în broasca drăcească și de fiecare dată simțise durerile năpraznice ale racului cursei în piciorul său, dinții fierăstruiți pătrunzîndu-i și mai adînc în carne.

Se opri sfîrșit de puteri, lac de sudoare, cu respirația întretăiată. Îi venea să se întindă pe zăpadă, să sfîrșească acolo, să-și tragă mai întîi un glonț în cap, să termine pentru totdeuana cu viața.

S-a sculat spre dimineață cînd durerea n-o mai simțea aproape deloc, și cînd o dulce toropeală îi cuprinsese corpul. Și-a dat seama că dacă nu se trezește va muri înghețat. Și-a frecat brațele între ele, răsucindu-și alte cîteva țigări, înviorat de gîndul că stăpînul cursei i-o fi auzit împușcăturile, ori chiar dacă nu, va veni să vadă ce ispravă a făcut mașinăria sa infernală.

Trecuse mai bine de jumătate din ziua a doua dar nu s-a arătat nimeni. Ajunsese la desperare. Puțin înainte de amiază primise în schimb un mesager. Pe Karloff. De curea avea agățat un mesaj dat lui de Reiner.

S-a bucurat, pentru că din ce-i scria acesta rezulta că germanul descoperise primul drumul spre Fortul Laramie, drum ce ducea mai departe spre Marele Lac Sărat.

L-a întristat și îngrijorat spusele acestuia privitor la sănătatea sa. Nu putea prevedea dacă la primirea misivei de către el acesta își putuse continua drumul ori nu. Oricum înțelegea din cuvintele lapidare ale acestuia că Reiner se simțea rău de tot.

Expediase și el Brett un mesaj, pentru germanul din Silezia, prin cîinele acestuia. Ar fi voit să-i zică să trimită mai întîi pe David la el, să vină cît mai grabnic, să-l scape de cursa această infernală, dar n-avea nici un vîrf de creion să scrie.

A înmuiat numai un vîrf de ferigă în sînge, scriind pe spatele hîrtiei, așa cum a putut : Stau prost ! Mesa-

jul conținea în cele două cuvinte lapidare întreg dramatismul pe care îl trăia pe viu. Altceva n-a putut scrie.

Spera ca animalul credincios să ajungă la Reiner și să-l înștiințeze de situația sa disperată, în care intrase. Pînă una alta și-a amintit de cutia de conserve cărată cu el, ultima dintre cele două luate la drum. O desfăcu și o consumă cu o imensă silă. Părea că mănîncă din el.

Sosul sîngeriu, făcea tovărășie bună cu sîngele ce mustea mai departe din el, mărind balta sleioasă ce-și mărea suprafața sub piciorul său pe care îl simțea din ce în ce mai puțin...

Faptul îl mulțumea pe David. În stînga masivului din lanțul Munților Stîncoși se întindea o vale ce umplea zarea. Bănui că se află pe o pistă bună.

Trecu pe lîngă un sat indian. Colibe țuguiate, lipite cu noroi, erau lăsate de izbeliște. Multe arse, dovedeau că acolo se petrecuseră întîmplări tragice. Destule morminte păstrau în ele morți mumificați. Totul aducea cu visul său de coșmar.

Valea începuse să suie lin. Era un indiciu că se găsea pe un drum ce urca la trecătoare. Încă o jumătate de oră de mers. Apărură iar urme. Simți că i se pune un nod în gît. Erau amprentele unei fiare, mai sigur ale unui lup. Ori ale mai multora. Erau și amprente de om. Lupul urmărea omul.

Curînd va găsi pe semenul său ucis de fiară, ori invers. Rareori cînd aceste urme se suprapuneau. Ceva bizar. Tiparele pașilor de animal duceau înainte, spre undeva... Nu mai știa ce să creadă. Semnele omului se șterseseră. Apoi cele ale lupului se întorseseră, veneau spre el.

Încercă un sentiment de admirație pentru Brett. Călăuza și-ar fi fixat pe retină amprentele fiarei și ale omului din seara precedentă, și le-ar fi suprapus pe cele de acum. Să coincidă acestea ?

El, David, nu era indian trăit în pustietăți înfricoșătoare, nu avea darul memorării detaliilor. Trebuia totuși

să ia o decizie, măcar să presupună ceva despre implicațiile ce puteau surveni pentru el de la om ori de la fiară.

Continuă să meargă după urmele ce din fericire coincideau și cu drumul său. Între timp ninsese, viscolise și acestea apăreau și dispăreau conform unor capricii neînțelese. Se apropiase destul de mult de peretele stîncos. Îi întîmpinară copacii printre care cenușiul stîncilor golașe se îngîna cu albul...

Un stejar gros, greu de cuprins în brațe de doi bărbați, avea înfiptă rădăcina în solul vecin peretelui. Sub copac, un cadavru. Era Hans Reiner, îmbrăcat cu ce avusese pe el cînd pornise în josul afluentului.

Pîndind de la cîteva lungimi de cal, vulpi și șobolani de pădure îl așteptau să se depărteze. Aproape de cadavru, un foc de tabără răvășit : dovadă că vînătorul se încălzise la el. Arma lui Hans era tot acolo. Urmele de fiară nu puteau fi ale unui lup. Nu acesta l-a ucis. Leșul lui Hans Reiner inspira milă. Trebuia să facă ceva pentru Hans. Să-l îngroape. Avea însă un singur cuțit, iar solul înghețat era greu de învins.

Îi veni o idee salvatoare. Hans avea o frînghie la el. Îl legă de subsuori, aruncă un capăt al funiei pe după o cracă, cam la patru iarzi înălțime și, făcînd un efort considerabil îl ridică astfel ca picioarele să i se afle la doi iarzi. Legă apoi celălalt capăt de o cracă groasă...

Plecă cu sufletul copleșit de durere și cu gîndul să revină cît mai curînd la Hans pentru a-l dărui pămîntului.

Avu apoi de ales între a se întoarce, ori a merge pînă la calea obișnuită a caravanelor, dacă era pe aproape. Reflectă faptul că el David, trăia, deși la fel de bine ar fi putut fi ucis de sălbăticiunea aceea.

Scăpase ca printr-o minune, Reiner, în schimb, fusese sorocit să moară. Dar cine îl ucisese ? ! Lupul îl sfîșiase și apoi îl abandonase acolo după ce a mîncat din el ?

Înaintase alte cîteva mile bune în direcția presupusului drum pe care spera să-l întîlnească cît mai curînd. Silueta unui lup — venit din urmă — pe care abia acum

îl văzu, îl înfioră. În spatele fiarei, era cu siguranță haita întreagă.

Se decise să-și vîndă scump pielea. Căută un copac în care să se cațăre, o stîncă de care să se sprijine, să nu fie atacat. Pe sute de iarzi în diametru lipsea așa ceva. Își coborî pușca din spate și-și trase Colt-ul la îndemînă.

Urletul se repetă. Era pregătit să întîmpine haita. Cercetă cu febrilitate locurile cu binoclu. O singură fiară alerga spre el. Duse arma la ochi și o fixă în cătare decis să n-o lase să se apropie.

O sută, nouăzeci, optzeci, cincizeci, patruzeci de iarzi... Acum. Nu, încă nu ! Era unul singur. Lupul acum lătra. Se bucura, chiar...

— Karloff ! i se lumină obrazul ca într-o revelație. Era să trag în tine ! Era să te ucid, băiatule ! Pe unde-mi umbli ?

Cîinele veni la el lătrînd, încercînd să-i atingă obrazul, să-l sărute în felul său, gudurîndu-se, chelălăind.

— Ce-i cu tine, Karloff ? ! Știu, știu, ai ceva să-mi spui. Ce s-a petrecut aici ? Știi ceva de Hans ? Vasăzică cunoști, de vreme ce mă tragi spre locul unde l-am găsit și eu. Hai, fii cuminte ! Dar ce-i cu zgarda asta a ta ?

David înțelese după felul cum cîinele se apleca, că-i arată ceva legat de cureaua de la gît, că avea poate un mesaj pentru el. Adevărat, acolo era prins un săculeț din piele. Atinse locul și cîinele se potoli ca prin farmec. Începu să scheaune, an alt semn pentru David.

Luă de acolo o mică tașcă, desprinzînd-o dintr-un inel. Lărgi gura pungii și trase afară o foaie de hîrtie stîngaci împăturită. O netezi cu mîinile înțepenite, ferindu-se s-o ude.

Desenat cu creionul negru, traseul : acesta pornea din afluentul lui Laramie și ducea la intersecția cu drumul caravanelor ; unde era marcată trecătoarea. Cuprins de emoție citi mesajul. Fiecare cuvînt avea o greutate deosebită în sufletul său :

„N-am știut Brett cît de bolnav sînt de inimă. După o alergătură serioasă alături de Karloff, simt că n-o mai

duc mult. Ceva rău se petrece în trupul meu. Degeaba încerc să-mi fac curaj, că puterile mă părăsesc tot mai mult. Cred că am să mor. Durerea năprasnică pe care o simt în coșul pieptului mă va doborî. Îl trimit la voi pe Karloff. Să dea Domnul să vă găsească. Am dat de drumul ce duce la trecătoare. Ceasul și obiectele ce le am la mine să le dați soției mele Ruth !..."

David se simți năpădit de un sentiment adînc de recunoștință. Hans Reiner descoperise primul drumul lor spre salvare. Făcuse un efort fizic uriaș, și murise de un atac de inimă.

— Hai, prietene ! Ne întoarcem să-l găsim pe Brett !

Pentru David rămase totuși un mister pe unde colindase cîinele. Să se fi dus mai întîi la Brett. Să-l fi găsit, ori să nu-l fi găsit. Dar cum i-o luase Hans înainte ?! Își mai aruncă ochii pe schița lui Hans. Acesta respectase proporțiile. Începu să i se facă lumină în minte. Reiner plecase cu Brett. Trecînd prin porția de teren rezervată lui David, se lăsase sedus de ideea de a sui malul. Apoi cercetase terenul și parcursese același drum ca și el, dar paralel și decalat în timp. Se grăbise, ajunsese la traseul bun, făcînd însă un efort supraomenesc pentru starea sănătății sale și își găsise sfîrșitul...

Cîinele privi copacul unde Reiner atîrna în frînghie. David mîngîie animalul încercînd să-l îmbărbăteze ca pe un om.

— Știu, Karloff ! Ți-era drag Hans. Deseori ședeați amîndoi la taifas. Eu l-am ridicat acolo. Îl vom îngropa curînd...

Cîinele o porni repejor, într-o direcție știută pe dinafară. Nu-i era deloc ușor să nu piardă din ochi cîinele lup ; un patruped dotat cu o energie și inteligență ieșite din comun. Orele treceau repede și mai aveau de mers o bucată de drum.

Ajunseră la locul unde David ucisese ursoaica. Cîinelui i se zbîrli părul pe el. Începu să latre la hoit destul de agresiv. A trebuit să-l tragă de zgardă de acolo.

Porniră. Alte mile parcurse într-un tempo alert. Fiindu-i foame, scoase o bucată de carne uscată și o împărți cu Karloff. Gerul apoi se întețise iar, cînd David recunoscu drumul ce ducea la podul scufundat.

Cîinele în ruptul capului n-a vrut să-l urmeze. Din contră. L-a prins de pulpana hainei și l-a tras după el în altă direcție.

Trecură printre copacii rari ai pădurii pe traseul pe care îl mai străbătuse singur. Zăpada se adunase prin multe locuri și își făcea pîrtie greu prin ea. Apoi grosimea stratului de omăt scăzu vizibil și crescu viteza de înaintare a celor doi. Cînd și cînd om și animal se opreau să-și tragă răsuflarea. David simțea sîngele zvîcnindu-i în tîmple, în trup, în membre, parcă se transformase într-o inimă uriașă, o inimă ce se dilata și se contracta de nouăzeci de ori pe minut.

Cîinele sufla greu, însetat zăbovea și mînca zăpadă. David tăie o bucată de pătură și i-o petrecu animalului peste mijloc, acoperindu-i spatele de ger.

David mîncă și el zăpadă, să economisească apa din bidon. Neaua mirosea a curat și a ienupăr. Avea senzația că acolo sus, între Munții Stîncoși și cer, se aflau numai el și Karloff. Cîinele îl privea docil, înțelegînd probabil cît de epuizat este.

Și animalul dădea semne de tot mai mare oboseală. Răsufla greu, pierzînd lichid prin aburii ce-i ieșeau din gură. Soarele înclina spre apus, gata-gata să cadă după un nor vînăt ce luneca în jurul masivului Haystock, înalt de 12.088 picioare.

Și fără ca nimeni să fi avut nevoie de el, amurgul se lăsă derutant, iar cîinele se depărta tot mai mult, alergînd ca un nebun.

David rămînea de nedorit în urma cîinelui lup, îndepărtîndu-se de locul unde Brett înfipsese țărușul pentru recunoaștere în mal.

Întunericul căzu brusc, de parcă s-ar fi găsit la tropice : numai zăpada continua să lumineze, ajutată de o lună ftizică, ce-și începuse călătoria nocturnă pe un cer nebulos ca cel al începuturilor lumii.

Karloff fusese înghițit de întunericul ostil. I-a mai auzit un timp lătrăturile, apoi ele se mistuiră definitiv, părăsindu-l la o oră de început de noapte, pe un ger ce se întețea, într-un ținut complet necunoscut.

„Karloff ăsta a înnebunit! Unde o fi dispărut?!"

Cînd să cotească, s-o apuce spre stînga, într-un unghi drept, auzi lătratul furios al cîinelui. Se înfioră de panică. Ajungeau pînă la el zgomotele unei lupte surde dintre două animale. Karloff! A fost primul său gînd. Trase arma de pe umăr și alergă cît îl țineau picioarele spre locul presupus al încăierării.

Se simțea sfîrșit. Îi venea să se arunce pe zăpadă, să rămînă acolo, să doarmă pînă la Ziua de Apoi, să uite de Karloff, de Brett, de lupi, de îngerii albi și negri care-l îndemnaseră să plece din Illinois, să putrezească pe aceste pustietăți...

Alți zeci de iarzi. Tot mai limpede se detașa răsuflarea unui animal în agonie. Uită de oboseală, de spaimă, de faptul că trebuia să mai petreacă o noapte pîndit de fiarele pădurii, în acea margine de lume...

Coborî într-o viroagă. Nu putea fi departe de rîu. Într-adevăr, într-o extremitate a văii, de o mărime impresionantă, gheața forma o punte lucitoare, un fel de amfiteatru cu deschiderea spre afluentul lui Laramie River. Aproape să se împiedice de un animal muribund...

Crezînd că i s-a părut că aude ceva, macedoneanul se întoarse la car. Acum însă dormea sub păturile călduroase luate la drum. Taal l-a pîndit să ațipească, apoi ieși din ascunzătoare.

Sarra nu se lăsase mulsă, își trăsese în ea izvoarele, păstrîndu-și laptele pentru șarpe. Bărbița caprei tremura de emoție. Teama îi crescu brusc și urină.

Taal o privi clocotindu-i în ochi jar. O va mai păstra vie atît cît însemna pentru el și puii săi un rezervor de hrană. Sarra își desfăcu picioarele făcînd loc șarpelui.

Lichidul cald, spumos, îi gîlgîi pe gît. Capul ei mic înțepeni strîmb. Îl privea cu niște ochi pe care i se așter-

nuse o peliță putregăioasă. Capra i se abandonă pînă cînd izvoarele laptelui aproape îi secară.

Buzele băloase ale șarpelui se mutau de pe un mamelon la altul. Sarra își depărtă și mai mult picioarele, simțind colții lui Taal arzînd ca niște cărbuni aprinși, în care se înroșise dangaua lui Gonțe.

Și ca să nu moară de frică, în timp ce o sugea Taal, îl compuse pe Milos țapul lui Smederewska, cu care se împerechiase de cîteva ori. Taal își dezlipi gura de pe uger.

Un mamelon se cianozase, atins de sputa crotalului. O văzu cum își linge ugerul, îndepărtîndu-i scuipatul, simțindu-se parcă răzuit de acolo...

Cîinele său dovedise lupul, dar nu era la locul luptei. I se instală din nou în auz lătratul acestuia, un lătrat deloc bucuros, ce conținea în el deziluzia rănilor căpătate în luptă cu fiara pădurii.

Cînd porni în direcția de unde venise hămăitul, o rîndunică de noapte își găsise răgazul nocturn să-și cînte bucuria ; un tril dătător de viață, de curaj, se extrapola acelui tînguit, ce nu-și ascundea durerea, sub cerurile joase albite pe margini, cu luciul de oglindă în tăriile de deasupra, asemeni gheței de sub David, ce dubla lanul de stele, rîndunica din tăciune ce-și imprimase umbra mișcătoare pe gheață ; toate îi ofereau imaginea simetrică a lumilor pămîntești și galactice, pe care pășea emoționat, înaintînd cu milioane de ani-lumină la un singur iard...

Trecuse de mijlocul lacului, fiind atent la fiecare pas să nu alunece, să nu cadă ; era conștient că șocul izbiturii putea sparge gheața, iar el se putea duce la fundul apei....

Pe jos deosebi picături de sînge sleit. Nu puteau fi decît ale cîinelui său. Înaintă ca în transă ferind sleiurile gelatinoase, greu de ocolit, hipnotizat de aștrii licărind sub picioarele sale, de sorii pulsatori ai altor lumi de sub

el, de el însuși căruia își vedea înfipt creștetul capului în brădișul de pe fund, ori în lumea încremenită a cerului.

Durerea îi săgeta din nou lui Brett miezul creierului. Încercase să scape din cursă, dar eforturile îl epuizaseră. Nici gloanțele trase nu putuseră desfereca drăcovenia. Simțea că ajunsese la capătul puterilor. Acum se găsea poate la pragul unui nou leșin. Iar i se perinda prin fața ochilor episoadele petrecute în viața sa palpitantă. Se găsea de astă dată în orașul fierbinte Dead Feast, unde părăsise pînă la urmă postul de șerif. Avusese din nou o deziluzie înainte de a-l vedea pe Mac Nall atîrnînd în ștreang. Acesta, cu puțin înainte de a-și da obștescul sfîrșit, îi făcuse semn să se apropie de el. Banditul, cum se cunoaște, a fost spînzurat suit pe bidiviul său, o onoare ce se făcea deobicei unor pistolari de mîna întîia.

— S-a întîmplat ceva, Nall ?

— Vreau să-ți zic de un lucru care te apasă, șerife.

Brett s-a îndreptat spre el urmărit de mai multe perechi de ochi.

— Dă-i drumul repede, n-am timp de palavre cu tine!

— E ultima mea dorință, trebuie să-mi faci hatîrul.

— Fără multă gargară, urmează să-mi încep rondul.

— De lucrul acela cu ai tăi e vorba.

— Ce mai stai ? !

— Vreau să nu mă mai blestemi, cînd ajung dincolo.

— Am și uitat răul ce mi l-ai făcut.

— Lucrurile nu stau deloc așa, șerife.

— Știu că au rămas așa cum le-ai rînduit tu și ciracii tăi.

— Șerife, are să mă ia necuratul peste puțin și nu vreau să iau cu mine păcate nefăptuite.

— Nall, ai atîtea crime la activ, cîte pete duce leopardul în spinare.

— Nu eu i-am omorît pe ai tăi, șerife. Adică nu banda mea.

— Crezi că mi-a mîncat șoarecii creierul să te cred ?
— N-am operat în trenurile ce duceau la Guadelupa.
— S-o crezi tu, Nall. De fapt ce urmărești ?
— Îți jur șerife, că nu eu le-am fost naș. Știu însă cine i-a trecut frontiera.
— Bați cîmpii, Nall !
— Trenul acela pentru Guadelupa a fost jefuit de Bill West, cu care n-am fost niciodată în termeni buni.
Obrazul lui Brett se coloră brusc, apoi păli.
— Nall, unde dau de West ? vorbi șeriful sugrumat.
N-ai de ce să-l mai cauți, șerife.
Ochii celor din jur se plimbau de la Nall la polițai.
— N-am liniște cît timp acesta mai respiră.
— Poți să ai ! West a dat ortul popii în urmă cu șapte ani.
— Nall, nu cumva mă îmbrobodești ?
— E purul adevăr, șerife. I-am îngropat faima într-o văgăună a Sierrei. S-a purtat murdar cu mine într-o afacere.
— De ce te-aș crede, Nall ?
— Pentru că te respect de cum ți-ai chinuit sufletul după ai tăi.
Chipul lui Brett Laramie se lumină în parte. Nall îl debusolase.
— Tu însă nu vei atîrna în ștreang pentru Medora și Dick.
— Știu, șerife. Pentru afacerea cu Lilly Brennan, trag ponoasele.
— Dar și pentru tîlhăriile tale pînă aici la Dead Feast.
— Să nu mai dezgropăm morții, șerife. E destul și pentru fata de aici. Era tînără și i-am curmat viața dintr-o prostie.
— Capul face, capul trage, Nall.
Dezvăluirea lui Nall nu l-a lăsat indiferent pe Brett. Trăise ani nenumărați cu ura în suflet împotriva acestuia, socotindu-l omorîtorul alor săi. Iar la judecată, cînd Brett prezentase plîngerea sa împotriva lui Mac Nall, acesta placid a declarat că el făptuise acel omor.

Mac Nall recunoscuse deci că era omorîtorul Medorei şi lui Dick, familia şerifului incoruptibil din Dead Feast.

La puţin timp după executarea lui Nall, Brett a plecat din oraş. Auziseră destui discuţia dintre ei şi incredibil, cîţiva dintre aceştia îi deveniseră ostili.

Începuseră să şuşotească frecvent că Brett l-ar fi înfundat pe Mac Nall, punîndu-i în cîrcă destule crime şi jafuri nefăptuite. S-a întors în rezervaţia de lîngă Colorado, dedicîndu-se un timp prinderii cailor sălbatici...

David ar fi trebuit să tragă un foc de armă, ar fi voit să strige, glasul său să spargă în cioburi liniştea din jur, să colinde coclaurii, să ajungă la cîinele său, să-l însufleţească, să-i oblojească rănile, să-l vindece, să se întoarcă amîndoi la convoi.

O minune, căci minune era. Ajunsese la malul acelui lac şi cîinele îi ieşi înainte. Era sfîşiat în mai multe locuri. Gîtul îl avea însă teafăr. Îl ajutase spinărişul din oţel de pe zgardă. În schimb, cel al lupului, cu care se bătuse, era rupt de colţii lui.

Karloff scînci de durere. Îl mîngîie şi mîna i se mînji de sînge. Dovedise în luptă două fiare. Abia acum înţelesese David acest lucru.

Cîinele porni iar înainte şi David îl urmă. Coborîră un povîrniş, şi la cîţiva zeci de iarzi de el zăcea o făptură omenească. Era Brett. Prietenul său avea piciorul prins într-o capcană. I se opri inima.

— Ce-i Brett ? De ce nu ieşi din porcăria aia ?

La lumina slabă a cerului călăuza arăta mai mult mort decît viu.

— Vreun duh ostil şi-a vîrît aici coada, David ! Am irosit aproape toate gloanţele să-i sfărîm zăvorul, dar de pomană.

— N-ai avut poziţie bună, investigă David cursa.

— Mi-am oprit un glonţ să-mi iau cu el viaţa, dacă oi vedea că n-am ieşire din drăcovenia asta.

— Lasă prostiile ! Reiner este mort. L-am ridicat de la pămînt. Arata destul de rău. Nu mai are obraz. I l-au mîncat fiarele.

— Deci a murit, sărmanul. Am citit și eu misiva lui.
— Atunci pentru ce nu mi-a scris unde te afli ?
— Cum să nu ! Am scris cu sînge pe spate.
David rămase perplex.
— Sînt un tont. N-am întors hîrtia să văd ce mai este scris acolo. Te rog să mă ierți.
— Uite aici ! Se vede și pe întuneric. Bine că m-ai găsit.
— Meritele sînt toate ale lui Karloff.
— Scoate-mi drăcia asta !
— Nu se urnește deloc, gîfîi David căutînd să descleșteze fălcile capcanei adînc intrate în picior.
— Zăvorul trebuie sfărîmat cu arma.
— Mai întîi să fac lumină, să văd bine unde trag, iar puțină căldură n-are să strice. Aprind focul îndată.
— Să nu dureze mult, David. Sînt la capătul puterilor.

Focul ardea în pălălăi înteţite. La lumina flăcărilor imaginea oferită de Brett n-avea darul să entuziasmeze. Fălcile mașinii infernale, străpunseseră piciorul călăuzei. Nu putea aprecia cît de gravă era rana. Pe lîngă colții din metal intrați pînă la os, mustea un sînge apos.
Ținea nespus la Brett. Devenise pentru el un frate mai mare, un dascăl, un părinte chiar. Fostul șerif al unui oraș fierbinte din sud zăcea neputincios, prins în capcană. Trebuia să-l scape neapărat.
— Aici să nimerești ! Dacă fărîmi zăvorul, drăcia se deschide.
— Fac tot ce pot, Brett. Sper ca duhurile tale să fie alături de noi. Prima oară cînd văd așa ceva. Sînt la grea cumpănă.
— Nu-i vinovat nimeni. Gonește cîinele cînd tragi !
Potrivi negura țevii de foc și slobozi primul glonț. Pe obrazul rănitului apăru o grimasă de suferință. Cercetă efectul obținut.
— L-am îndoit puțin. Să mai încerc. Aici, lîngă nit.

La al doilea foc, zăvorul mai cedă un pic. La al patrulea, în sfîrşit se rupse. Brett era liber, dar avea fiarele înfipte adînc în carne.

— David, propteşte-ţi piciorul în copac — să ai mai multă putere — şi smulge fălcile. Să n-ai milă.

Izbuti, dar nu fu deloc uşor să-l descotorosească de cursă. Dinţii ascuţiţi îi pătrunseseră ca nişte pumnale şi în os.

— Azvîrle găteje pe foc, să văd cum stau cu rana.

David îl descotorosi de mocasin şi de obiele. Brett nu l-a lăsat să i le taie. Avea o rană urîtă, sîngerîndă, cu marginile răsfrînte.

— Piciorul s-a înnegrit pînă la gleznă. Nu-i bine, David.

— N-ai vrea poate să arate ca unul de balerină.

— Cursa era pe jumătate îngropată în pămînt. Să nu fi făcut cangrenă ? Nu mă duce mintea cum se sfîrşeşte nenorocirea asta. Fără tine nu mă pot descurca. Uite ce e, roşeşte în foc toporişca asta...

Îndemnat de Brett, David s-a dus la locul unde murise lupoaica. O jupui şi-i tăie picioarele din spate pînă la şold. Brett se îndeletnici cu frigerea lor.

Între timp, David reteză coroana unui alun şi închipui din crăci o tîrlie, folosind lasso-ul lui Brett. Făcu din el un ham pe măsura umerilor săi.

— Mai trage o duşcă, David ! îi dădu Brett din tăria sa.

— O păstrez să-ţi spăl cu ea rana. Pierzi prea mult sînge.

— Este bună bucata asta de lemn. Pe ea am să-mi aşez laba piciorului. Eu am să-ţi desenez locul unde să izbeşti cu securea !

— Brett, mi se furnică pe mine carnea. Nu eşti zdravăn la minte.

— Să nu-ţi fie milă ! Loveşti cu putere fără să clipeşti.

— Mi-e milă de tine, Brett !

— Dacă ți-e milă e mai rău. Mă duc pe copcă.

Totul era pregătit. Piciorul era fixat pe mica butură. Linia roșie, din sînge, arăta locul unde trebuia să taie David. Securea avea fierul fierbinte încă, inima lui David palpita.

— Acum e acum, David. Alege-ți o poziție să izbești puternic. Nu uita, una singură. Și retează-l drept, desupra gleznei. Aici osul e mai moale, se taie mai bine.

Fierul străfulgeră în aer și se înfipse adînc în lemnul pe care se sprijinise piciorul lui Brett, trecînd prin el. Călăuza numai a gemut. Atît ! Își văzu partea rea a piciorului îndepărtată, iar laba amputată, nu-i veni a crede, își chircea degetele. O ultimă convulsie, o licărire a întreruperii unui circuit vital.

Brett avea să-și ia cu el restul de picior și să-l îngroape acasă la el, în cimitirul din Sacramento, sub un palmier tînăr, unde-și avea locul de veci.

— Nici doctorul Alfred din San Francisco nu-mi bandaja mai bine rana asta urîtă, îl lăudă Brett pe David, cu obrazul alb de durere...

— Cum e, Brett ? M-am purtat ca un măcelar de rînd.

— Mă simt mai bine decît atunci cînd eram cu el în cursă. Dacă negreala pornește spre genunchi, atunci îl retezi de sub rotulă !

— Să ne ferească Dumnezeu pe amîndoi, Brett.

Erau la drum. Călăuza călătorea întinsă pe tîrlie și-și potolea foamea rupînd cu dinții carnea de lup, aruncîndu-i cînd și cînd și cîinelui, care mergea înainte descoperindu-le drumul cel mai scurt spre convoi.

Brett călătorea, privind cerul pe care tremurau aștrii nopții. Viața îi mai jucase și alte feste. Își aminti de una dintre cele mai însemnate. La una dintre întoarcerile sale în vecinătățile orașului Sacramento, după ce-și dăduse emigranții oficialităților în primire, s-a întors, ca de fiecare dată, la ferma sa. Își făcu, irosindu-și un timp destul de mare, cumpărături pentru toți ai săi de acasă,

depunînd și la banca municipală din Sacramento o parte din economii. Cu restul de bani și cu tîrguielile făcute s-a întors pe drumul prăfos ce lega suburbiile lui Sacramento de ranch.

A fost una dintre zilele cele mai grele din viața sa. Surpriza i-a fost năucitoare. Dick, fiul său, considerat atîția ani mort și aruncat alături de Medora, soția lui Brett, în vreun puț părăsit, se găsea la ranch de cîteva săptămîni.

La început avusese credința că vede un strigoi. Dick crescuse înalt, era la șaptesprezece ani, ajunse aproape un bărbat, începuse să-i semene. Prima modificare care l-a surprins pe Brett a fost felul cum Dick și-a aranjat camera dată lui de către Mildret. Pe perete apăruse poza Medorei și a sa, din timpurile lor bune, scoasă din debara...

Uluiala, emoția, remușcările, lupta ce se dădea în sufletul său, toate l-au frămîntat pe Brett cîteva zile bune. I-a trebuit o mare cantitate de voință să se poată reculege, să judece lucrurile la rece.

Despre ce era vorba: Medora și Dick fuseseră luați ostatici în trenul prădat de bandiți și ținuți apoi prizonieri un număr mare de ani, unde mama sa a slugărit bandiții. Apoi banda a fost decimată de soldați într-o încăierare. După ce și cartierul general a fost distrus de Mac Nall, Medora și Dick au izbutit să fugă din bîrlog.

Cum era firesc, mamă și fiu s-au întors la Sacramento, unde, vai, aflară că Brett își refăcuse viața. În lipsa lui Brett s-au întîlnit cu noua nevastă a acestuia. Medora mai avea însă o fetiță făcută cu unul dintre ofițerii bandiților, dar nu putea pune mîna în foc care era tatăl ei. În primele luni a trecut de la un cirac de-al lui Billy West la altul...

Dick a hotărît să rămînă la Brett. Medora nu l-a mai așteptat pe Brett să se reîntoarcă, luîndu-și odrasla cu ea și pornind-o spre un oraș din sud. Mildret i-a dat o parte din economiile ei de o viață. Cele două femei s-au despărțit bune prietene. Brett s-a împăcat și el cu

situația asta. N-a găsit nici o replică în fața acestui aranjament femeiesc...

După o imobilizare de cinci zile, convoiul se urni ținîndu-se după traseul desenat de Reiner. Întîmplările cercetașilor trimiși de cei din convoi să descopere noul drum au produs o puternică impresie. Brett ajunsese la tabără spre dimineață. Din fericire cangrena se oprise.

Fusese suit într-un car, iar aici, călăuza începuse să-și confecționeze o proteză care să-l ajute mai tîrziu să meargă fără cîrjă. Ulff Bergman preluase conducerea convoiului în drumul spre Fort Laramie.

Apoi, spre admirația multora, după ce trecuseră cu bine rîul înghețat, ajunseră la locul unde Reiner își pierduse viața. Aici, cîțiva coloniști inimoși îi săpară un adăpost de veci.

Mai toți îi lăudară pe întreprinzători. Brett, la cîteva zile, se săltă apoi în șa, ajutat de David și de încă un tînăr. Faptul mărise încrederea oamenilor în călăuză.

Vestea a colindat caravana pînă la cel mai tînăr viitor colonist, chiar la ultimele care ale celor bolnavi, ce așteptau mîntuirea de la zilele care-i apropiau tot mai mult de sfîrșitul călătoriei...

5. NOAH. VULTURUL

Carele cu coviltir lăsaseră în urmă trecătoarea ce-i scotea dincolo de Munții Stîncoși; urmau o veche pistă de bizoni folosită de toate caravanele în drumurile lor de la Est la Vest. Traversaseră cîmpiile rîului Missouri, ținuturile nisipoase ale rîurilor Platte de nord și Platte de sud, depășiseră un deșert cu nori de praf și păsări mari de pradă, iar acum coborau o pantă lină, fără să fie nevoie să se pună frîne roților.

Taal trecuse cu bine peste acele zile geroase, iar acum cerceta împrejurimile, de la locul său de veghe, îngrijorat, așteptîndu-se să apară în orice clipă profesorul Mondego.

Cu siguranță că-l localizaseră. Cu fiecare zi era în mai mare primejdie. Ar fi trebuit să părăsească convoiul, dar puii fuseseră un obstacol de netrecut.

În urmă cu o zi, un vultur se rotise pe deasupra caravanei. Se depărtase cu o viteză năucitoare, cînd Gonțe îndreptase arma spre el. Înaripata coborîse incredibil de mult. Îi văzuse ciocul, ghearele răschirate, adunate sub pîntec. Anvergura aripelor măsura pe puțin trei iarzi.

Era sigur un vultur vînător de reptile, care îl simțise, fără știrea oamenilor din convoi. Vulturul apoi s-a întors, tot rotindu-se deasupra carului Kawadarkilor. Gonțe și Tașco văzură și ei pasărea.

După Gonțe, purtarea ciudată a acesteia prevestea moartea cuiva. Hotărîră să-l suprime. Omorîrea morții însemna, după el, prelungirea vieții, îndepărtarea nenorocirii de caravană.

Primul a tras Kawadarka. Îl urmă apoi Smederewska. Vulturul continuă să planeze. Făcu o manevră abilă prin aer, tocmai cînd o rază albă venită ca de niciunde lovi de moarte catîrul lui Tașco.

Alte detunături. Vulturul se cutremură, apoi înclinîndu-se căzu într-un picaj iuțit, zdrobindu-se de sol. Kawadarka urmat de prietenul său alergară la leș. Răpitoarea zăcea zdrobită, fără suflare. Nici o picătură de sînge. În schimb, pe cioc și pe urechi îi curgea o zeamă incoloră.

Cercetară hoitul cald, mult prea cald, care treptat începuse că dogorească. Kawadarka spintecă vulturul de la gușă pînă la coadă. Ceea ce li se înfățișa îi făcu să-și piară graiul. Cu siguranță că fusese și ea lovită de trăsnet.

Arătarea de pasăre se încingea tot mai mult și se roși ca jarul, apoi deveni flacără albă, orbitoare. Și în timp ce se depărtau în fugă, cu cămășile aprinse în spate, pentru a se arunca la pămînt hoitul pocni cu un zgomot sec, un mic glob rupt din soare, pentru a se stinge ca și cum nici n-ar fi existat.

Macedonenii își făcură semnul crucii și alergară la care. Catîrul era mort, tăiat parcă pe greabăn cu un ferăstrău al cerului.

Taal văzuse de la locul său cele petrecute, înfiorîndu-se la gîndul ce-l aștepta. Ceva se punea la cale împotriva lui și nu știa ce anume.

Kawadarka în schimb, cu vocea tăiată de frică, îi mărturisea lui Tașco că mai auzise despre trăsnete căzute din senin și fără tunete. Erau semne cerești și aceste semne nu trebuiau tulburate, pentru că altfel, se așezau de-a curmezișul cu vrerea Domnului...

Ajunseseră la jumătatea distanței dintre Rock Springs și Fort Bridger, unde aveau de dus o groază de comisioane primite de la militarii Fortului Laramie. Timpul era frumos, un vînt modest venit din est vălurea salvia cu floarea alburie.

Muntele sclipea în culori de topaz. Veșmîntul verde-crud al masivului urca o dată cu pădurea primitoare. Trecuseră de Rock Springs. Traversaseră Green River, folosind un pod de lemn.

Vitele aveau acum hrană din belșug. Bolnavii de holeră se mai împuținaseră, după ce au presărat drumul cu cruci. În caravana coloniștilor era mare agitație.

Murise iar un animal de povară, mușcat de un șarpe mare. Mai sigur un crotal uriaș. Era al treilea bou ucis de cînd părăsiseră Fortul. Taal asculta la taclalele lui Gonțe și Tașco, purtate în carul lui Kawadarka la un păhărel de șliboviță.

— Brett este înciudat de moartea vitelor, preciză Tașco.

— Toate sînt sfîrtecate la junghietura gîtului, scuipă Gonțe pe podină și frecă cu talpa cizmei scuipatul. Ascultă ce-ți zic eu, e un șarpe spurcat la sînge de vită mare.

— Suge numai sînge de bou. Brett zicea că tocmește în Rock Springs un vînător de crotali. Cred că l-a și adus în convoi. N-a mai avut răbdare să aștepte. Auzi, vampirul, să le sugă sîngele ? ! Tot ăsta te-a sărăcit de găini și iepuri. Și Sarra, nu ziceai tu, că a devenit ciudată ?

— Reverendul Barre Webster afirmă că, dacă a supt-o șarpele, laptele ei e afurisit. Și așa nu se mai lasă mulsă de mînă de om. O tai, Tașco! O pun la sare pentru pastramă.

❂

Taal își privea cu evlavie progeniturile. Prin dreapta carului, mergea la pas David Bunny, cowboy-ul din Illinois, trăncănind cu Ralph Parkins, un țăran de pe coasta de est a Americii, pornit și el spre Vest atras de mirajul începerii unei vieți noi de fermier.

Erau toți șase pe marginea panerului. Coborîse din car și se găsea din nou în lada încăpătoare uitată de macedonean. Cu fiecare zi șerpișorii săi se apropiau de ceea ce era el, un crotal. Lui Taal nu-i venea ușor să-i hrănească.

În fine, Kawadarka descoperise fereastra din podea și o astupase. Crezuse că fusese opera vreunui dihor, rămînînd la credința că acesta îl ușura de provizii.

Crotalul plănuia să se mute în carul lui Smederewska, dar mai întîi trebuia ucis Achile, cîinele macedoneanului adus din Scopje.

Venea un deșert îmbietor și trebuia să-și ducă acolo odraselele. El îi va părărsi, apoi se va urca în ultimul car ce-l va căra în California și va hălădui prin livezile cu portocali, mandarini, bananieri, va vîna potîrnichi, va mînca mango, avocado, căpșuni. Aceste fructe se găseau și pe nava lui Mondego. Dar numai acesta și iubita sa Lorietta, ce făcea nudism pe plajă la soarele îmblînzit al navei, aveau acces la ele.

Numai că Șeba i se urcă pe cîrcă și-l mușcă în joacă. A vrut să-l scuture de pe grumaz, ca Șeba să cadă în cuib. Acesta se dezechilibră și ateriză pe sol, sub car. Înțelesese imediat primejdia. Carul era în mers.

S-a lungit cu iuțeala fulgerului să-l recupereze cu gura. Șeba a crezut că voia să se joace și s-a ferit, îndepărtîndu-se și mai mult.

Distanța spori vertiginos. Roțile carului se rostogoleau tot înainte. Șeba îl imploră din priviri să facă ceva

pentru el. Era acum între codirlă și Gaspar, boul din cea Gaspar îl văzu și-și alese o altă călcătură

Șeba îl scuipă, deschise gura să muște, dar dispăru într-un terci sub masa cornoasă a copitei. Era o răzbunare. Un alt bou, tiz cu el, tot un bou din cea, fusese mușcat la gît de Taal ce-i băuse sîngele...

Prezența vulturului Noah în caravană n-a mirat pe nimeni. Toți aflaseră că fusese închiriat în Rock Springs să ucidă șarpele. Îl luase de la un Drug Store — un mamazin-cu-de-toate. Vitele de povară, cîinii, pisicile se obișnuiseră repede cu Noah. Cei din convoi îl răsfățau, dîndu-i să mănînce din mînă. Vulturul, blajin ca un miel, ridica ciocul și prindea în aer bucățile de carne aruncate lui. Noah vîslea des spre înălțimi, alteori zbura razant cu podinele carelor.

Taal intrase la griji. Era încredințat că Noah era tot o unealtă a lui Mondego adus aici pe căi ocolite. Pentru asta cu fiecare zi își schimba ascunzătoarea.

Noah îl localizase pe Taal, dar ar fi fost curată sinucidere pentru vultur să-l atace în spațiul strîmt de sub care.

Vulturul ucigător de crotali era un exemplar adult, cu un alb de hermină în jurul gîtului. Anvergura aripelor depășea de puțin cinci picioare și n-ar fi încăput sub car.

Un popas ca oricare altul într-o noapte încărcată de mister și cu miros de ierburi în pîrgă. Taal coborî din car ducîndu-și puii în circă. Tăie înadins petele de umbră ale preriei, străbătu o salvie înaltă, croind în iarbă o pîrtie, ce se aduna în urma lui.

Era o plimbare didactică. Descoperiră o vizuină de sconcs. Trebuia să se grăbească. Curînd, luna cît borurile unui Stetson ieșea de sub zăbranicul noros. Părăsi pe ceilalți într-un loc considerat de el ferit, luîndu-l cu sine pe Efron să asiste la vînătoare. Cleo îl părăsise definitiv pe Taal. François pricepuse pînă la urmă apucătura rea a vacii. Asta însemnase sfîrșitul bietei Cleo.

Fusese sacrificată pentru că asemeni Sarrei, nărăvită și ea, își seca izvoarele cînd venea om la muls. Carnea ei a rămas într-o văioagă pradă corbilor.

Taal pătrunse într-o vizuină. Animalul îl simți și se afundă și mai mult în galerie, acolo unde duhoarea era mai apăsătoare. Abia acum realiză că avea de-a face cu o mufetă. Ar fi renunțat la vînătoare, dar s-ar fi discreditat în fața lui Efron.

Neprevăzut, fu împroșcat cu fecale. Asta întrecea orice jignire. Nu i se mai întîmplase așa ceva. Îndură cu stoicism înjosirea.

N-avea la îndemînă nici un șomoiog să se șteargă, în acel loc mai mult decît strîmt. Animalul era la cîteva palme de el. Îl mușcă cu sete, iar prada căzu moale în acel loc fetid...

Se retrase de-a-ndaratelea cu mufeta în gură. Trebui să-i explice lui Efron, ce-și ferea nasul, ce se petrecuse sub pămînt, și la cea se putea aștepta și el cînd va întîlni o mufetă.

Efron călătorea iar pe spatele lui Taal. Prada era purtată la spicul salviei ; urma să fie mărunțită, apoi împărțită în cinci părți egale, așa cum îi obișnuise pe șerpișori. El se excludea ca de obicei.

O săgeată alburie lunecă fantomatică deasupra ierburilor. Privi cerul și un fier încins îi trecu prin șira spinării. În văzduhul incert, Noah, în culoarea mărgeanului metalizat, vîslea. Inima i se chirci pe piept.

Vulturul plonjă vertical, luminînd parcă un anume loc și izbi cu sete. Se înălță iar, apoi recăzu fulgerător cu o adresă anume.

Se ridică în acest fel de patru ori și tot de atîtea ori pică din văzduh. Lui Taal îi venea să-și muște trupul de neputință, de ură, de oarbă furie. N-avea cum să-și apere odraslele. Noah se comporta ca o mașinărie făcută să ucidă, ca un mecanism orb programat, ce nu putea fi oprit.

Luna ieșise de sub un nor, iar lumina reflectată de penele lui Noah, o lumină derutantă, îl contrarie și mai mult. Și totuși...

Caravana pornise de-acum. Noah inspectase regiunea întreagă dar nu-l putuse localiza pe şarpe. Crotalul nu făcuse greşeala, îmboldit de sentimente materne să meargă la locul masacrului.

Se furişase cu Efron printre ierburi şi folosise umbra unor tufărişuri şi în acest fel izbutise să prindă ultimul car. Lui Efron nu-i spusese nimic despre felul cum sfîrşiseră fraţii săi, deşi acesta intrase la bănuieli. Avea să-i explice mai tîrziu. Deocamdată, fuseseră părăsiţi pe acele locuri, să se descurce singuri.

6. NOAH CONTRA TAAL

Mai trecură cîteva zile. Taal procedase înţelept că nu-şi măsurase, în lumina incertă a nopţii, puterile cu Noah. Nu era laş oricum.

Îi mai rămăsese Efron şi mai întîi trebuia să-l vadă pe acesta în siguranţă. Pierduse toate caracteristicile de intruziune şi era integral şarpe. Puii ce avea să-i zămislească vor fi crotali fără îndoială.

Mondego nu izbutise să-l impurifice genetic cum dorise. Totuşi, profesorul îi voia pieirea. Să nu rămînă nici o urmă pe pămînt din experienţele sale scabroase.

Efron creştea văzînd cu ochii. Începuse să vîneze broaşte, insecte mari, pui de mamifere ; se descurca de minune singur fără ajutor.

Sosea un ţinut cald, unde Efron avea să fie în siguranţă. Vecinătatea îl ispitea, aducea cu locurile despre care auzise că se numeau : „Sînul lui Avram“. Înţeles cu Efron, coborîră, atunci cînd carele se opriră din nou. Se tîrîră apoi unul în spatele altuia prin ierburi, părăsind şleaurile, înfundîndu-se într-un ţinut arid.

Vitele prospectorilor se răspîndiseră cam la o milă de tabără. Taal intenţiona să-l părăsească şi pe Efron. Înainte, însă, voia să mai asiste pentru ultima oară cum executa ritualul mulsului.

Se apropiară de o vacă neagră, bălțată. Il lăsă pe Efron să-i supuie mai întîi voința. Efron o făcu bine. Privirea vitei se tulbură. Efron se și găsea sub ugerul plin cu lapte. Începu să sugă. Vaca își desferecă izvoarele, laptele șiroindu-i pe esofag cald, gata-gata să-l înece. Era o vacă tînără, la prima ei fătare, o vacă înaltă totuși, de ugerul căreia ședea mai mult agățat.

Numai că un împielițat de gușter se cățără pe copita bovinei. Vaca încercă să-l scuture de acolo, hipnoza îi trecuse rămînîndu-i numai voluptatea suptului puiului de șarpe. Mișcarea ei bruscă îl dezechilibră pe Efron, care își înfipse fără voie dinții în mamelon.

Vita mugi de durere surd, urmele colților se umplură cu sînge. Taal și Efron părăsiră locul în grabă. Veninul răspîndindu-se fulgerător în corp, animalul se împletici, apoi căzu. Urma agonia.

Deasupra lor, pe cer, se arătă neînduratorul Noah. Taal și Efron n-apucaseră să se ascundă. Crotalul fu obligat să accepte lupta...

Vulturul pică asupra lui de la o sută și ceva de picioare. Ghearele înarmate ca niște pumnale forfecară pielea de pe capul lui Taal. Efron era paralizat de frică. Taal, între timp, îi povestise totul despre Noah.

O pată maronie gulerată cu alb, un arici făcut să ucidă, frînă brusc deasupra lui Taal. Crotalul izbuti să se ferească. Un alt atac. Sfera în cădere, se desfăcu brusc asemeni unei frunze uriașe de lipan, la trei iarzi altitudine, viră înșelător și o aripă asemeni arhanghelului biblic, destinsă fulgerător, îl izbi pe șarpe, în craniu.

O altă inițiativă a lui Noah, o nouă rană recepționată de șarpe. Crotalul încercă să-l muște de aripă, să-i introducă veninul său, dar întîlni numai pene...

Acum Noah zbura asemeni fulgerului la rasul ierbii. De nu l-ar ucide pe Efron. Puiul trebuia să trăiască. Taal îi ieși în întîmpinare, acoperindu-l.

Noah venea acum spre el pe o spirală stranie, pe care șarpele oricît s-ar fi străduit n-ar fi putut să pareze lovitura, tăindu-l adînc în grumaz pe Taal.

Sîngele se porni să-i curgă din belșug. Ii rupsese un vas important. O nouă ofensivă. De data asta frontală.

Noah era inepuizabil. O izbitură razantă, iar tăișul aripei iar îl însîngeră.

Crotalul izbuti să-l împroște cu venin. O groază de picături îi intrară lui Noah în ochi. Lichidul verzui și vîscos se uscă instantaneu, tulburîndu-i vulturului privirea. Noah atacă totuși. Senzorii săi vizuali nu-i mai furnizau soluțiile optime de luptă. Dar o lovitură laterală de gheară îi sparse șarpelui gîtul la cîteva palme de gură. O altă rană urîtă. Vulturul rezemat pe pămînt spintecase gîtul crotalului. Iar rana cu marginile răsfrînte scoase la iveală o carne rozalie ce se zbătea.

Noah se înălță iar. Greu de anticipat viitoarea lovitură dată la intersecția curbei sofisticate pe care zbura pasărea, cu locul pozițional ocupat de Taal. Ciocul vulturului lovi năprasnic fruntea șarpelui. Se căscă o altă rană sîngerie.

Efron înțelese că Taal era pierdut. Pendula între ideea de a rămîne, să vadă sfîrșitul, ca să nu uite niciodată cum murise Taal, ori să se ascundă undeva...

Din nou Noah veni asemeni trăsnetului, dar ceva se petrecuse și cu el. Pierduse din siguranța cu care ataca. Taal mușcîndu-l de o aripă rupsese o parte din ea, ceea ce îl devia în zbor.

Profitînd de o pală de vînt, care îl clătină pe Noah, Taal mușcă cu sete gîtul vulturului, producîndu-i o rană adîncă, vineție. Abia acum Taal izbutise un atac ca lumea...

Noah părăsi arena luptei asemeni unui biruitor rănit grav. Se ridică sus, tot mai sus, spre tăriile de neatins pentru vulturii obișnuiți, pe care numai supervulturii le stăpînesc, acolo de unde începe eterul zeilor. În acel loc, Noah își curmă zborul, tot acolo încetă să mai existe...

Taal era la capătul puterilor. Apucase să vadă sfîrșitul lui Noah. Își simțea creierul zvîcnind. Efron îl privea compătimitor. Taal îl sfătui să plece mai departe, să poată supraviețui.

Spre crotal veneau în fugă coloniștii. Printre ei Brett șontîcăind cu proteza meșterită de el. Ulff Bergman, a

doua călăuză, David Bunny și Kawadarka. Toți aveau carabinele în mîini...

Apusul zilei lungeau umbrele oamenilor și al vegetației. Cîinele lup Karloff era ținut în lesă de David, pentru a-l feri de mușcătura mortală a șarpelui. Taal prăbușit în salvie răsufla greu, agonic.

Era la capătul vieții, își trăia ultimele clipe. Înțelesese că Noah fusese un vultur obișnuit, vînător de crotali, n-avea nimic comun cu profesorul Mondego. Îl urmărise cu privirea cînd căzuse din tăriile cerului, undeva în îndepărtații Munți Alegani.

Umbrele oamenilor deveniră tot mai compacte, statornicind răceala pe locurile pe care cădeau, înfrigurînd preria unde agoniza Taal. Îl zgîlțîia frisonul morții. O negură rotundă, cît moneda de douăzeci și cinci de cenți, prin care i se apropia sfîrșitul, îi intrase în gură.

La capătul țevii era Gonțe Kawadarka. Brett Laramie văzu un pui de crotal ce-i trecuse peste căputa cizmei. L-ar fi putut împușca, dar ceva mai puternic decît el îl reținu, paralizîndu-i orice inițiativă...

Taal înșfăcă metalul și mușcă din el, imprimîndu-și colții în oțel, grăbind glontele pornit o dată cu detunătura care-l inundă cu o explozie magnifică în alb.

Pulberea măruntă de stele, ce însemnaseră creierii crotalului, se împrăștie în preria vecină, îngrășînd locul în care salvia cu floarea alburie dăduse în pîrgă.

S-au întors cu toții la care, neluînd în seamă puiul de crotal ce se tîra spre capătul deșertului, spre un acolo ce pentru el însemna începutul unei vieți terestre, încredințată lui de Taal.

Dick Harrison venit la urmă și tîlcuind faptele, îi cîntă lui Taal, de care vorbea totdeauna cu respect, o stingere. Melodia fostului sergent al Jaketelor-albastre învăluind locurile într-o atmosferă de venerație pentru călătoria de pe urmă a șarpelui făcu bine celor de față...

Sfîrșit

În editura U L I S E au apărut :

— **Serafim Saka — VAMILE** (roman) 44 lei.

Autorul a primit pentru VÂMILE, un roman de introspecție psihologică și dragoste premiul UNIUNII SCRIITORILOR din Republica Moldovenească, în anul 1989; carte interzisă pînă în perioada de deschidere a reformelor politice, economice, sociale și culturale ce au avut loc la răsărit de țara noastră.

— **Charles Diehl — Theodora Împărăteasa Bizanțului** (roman) 48 lei

Marele bizantinolog Charles Diehl ne relatează povestea modestei dansatoare din Constantinopol, care datorită frumuseții, dar și mai ales inteligenței, răbdării, persuasiunii sale, s-a ridicat pe tronul bizanțului, dominînd curtea împăratului Justinian...

— **Rex Harwey — CANIONUL BLESTEMAT** (roman) 50 lei.

În pregătire pentru tipar :

— **Maurice Leblanc — Misterul eșarfei purpurii** (roman) 40 lei.

— **Al. Dumas — Maria Antoneta** (roman) 60 lei.

— **Pierre de Coulvain — Triumful Evei** (roman) 50 lei

— **Ciclul Karl May :**

Aventurile extraordinare trăite de autor într-o lume reală și a închipuirilor sale bîntuită de fantasme în spațiul exotic al Îndepărtatului — Apus, confruntîndu-și eroii cu BINELE și RĂUL eterne, înlesnindu-i Binelui să-și facă loc în paginile romanelor sale care au legănat copilăria și maturitatea generațiilor de cititori.

— **Karl May — Canada Bill (roman) 40 lei**

— **Karl May — Winnetu și pirații** (roman) 60 lei

— **Karl May — Surcouf, corsarul** (roman) 50 lei

— **Karl May — Munții în flăcări** (roman) 35 lei

— **Maurice Leblanc — Aventurile extraordinare ale lui Arsene Lupin.**

— Cele trei crime ale lui Arsene Lupin.

— Arsene Lupin contra lui Herlok Sholmes

— Confidențele

— Acul scobit

— 813

— Dopul de cristal

Colecţia WESTERN 15 lei

RIO BRAVO:

Au apărut: Cîntă lăstunii la Defileul Morţii; Poliţa lui Mulligam; Sfîrşitul sheriff-ului Henry Warner; Sînteţi prea amabil domnule Billy King; Marshal-ul Gerry în acţiune.

În curs de apariţie:

Jefuirea băncii din Blue Town; La un pas de moarte.

RIO BRAVO (în Mexicul sălbatic)

— Laguna fantomelor; Ambuscada; Taverna lui Sanchez; În ghearele Comisarului Parras; Un desperado ciudat (Sergio Felipe Antonio Alvala); Canionul negru; Moartea pîndeşte în preerie; Răfuiala din Chaparos.

În ciclul de aventuri RIO BRAVO veţi citi despre peripeţiile extraordinare ale sheriff-ului Steve Sharkey (Colorado) un justiţiar ce-şi riscă viaţa prin oraşele fierbinţi ale Far-West-ului să stîrpească pistolarii înrăiţi, jefuitori de diligenţe, bandiţi în frac, întronînd dreptatea acolo unde ea a fost deposedată de nimbul ei etern...

Pentru toate vîrstele apare pentru dumneavoastră.

Revista CARUSEL

Revistă în întregime de bandă desenată

Tipărită în condiţii grafice deosebite de I.P. Arta Grafică şi editată de Editura ULISE, avînd rubricile: Serial S.F. de bandă desenată după romane fluvii, Umor, Jocuri, Enciclopedie, Caricaturi, Curiozităţi. Poşta redacţiei.
Preţul 25 lei.

Revista PROTEUS

Revistă în întregime de bandă desenată

Tipărită în condiţii grafice deosebite de către I.P. Filaret, editată de Editura ULISE, cu rubricile: Serial S.F. PROTEUS, un roman fluviu redat prin bandă desenată, jocuri, enciclopedie, caricaturi, curiozităţi. Cititorii vor descoperi lumi noi, întîmplări stranii ale pămînteanului Proteus originar din Arizona petrecute în alte galaxii...
36 pagini: 25 lei

Adresa la care ne puteţi scrie:
Revista CARUSEL: Căsuţa poştală 63—21; Bucureşti
Cod: 71.200: Telefon 33.24.69.